

T U È N G H I

Cứ Bình Tĩnh!

KEEP CALM

18-10-2020

Mục lục

Làm Sao Để Vượt Qua Những Nỗi Buồn?

Ngoại Tình

Gửi Người Đàn Ông Ra Đi Đã Mười Năm

Ba Bảo: Một Cây Nến Là Một Ước Mơ

Chồng Cũ

Tản Mạn Về Tình Yêu

Làm Sao Để Cuộc Đời An Yên?

Giàu, Nghèo Không Phải Yếu Tố Quyết Định Bản Lĩnh Của Một Người Đàn Ông

Món Quà Trời Ban

Những Thứ Phụ Nữ Không Nên Làm Cho Người Đàn Ông Của Mình

Đừng Sợ Ma Quỷ, Vì Con Người Mới Là Thứ Đáng Sợ Nhất

Những Điều Phụ Nữ Không Nên Làm Với Người Đàn Ông Của Mình

Bạn

Khi Người Ta Chia Tay

Bình Tĩnh Mà Bước Tiếp

Cô Độc

Phụ Nữ Cá Tính

Anh Hãy Hạnh Phúc Đi, Bảo Đông Em Nhận Gánh

Sự Im Lặng

Lòng Người Biến Suy

Khi Tình Yêu Trở Thành Điều Xa Xỉ

Cãi Nhau Với Phụ Huynh

Gái Nạ Dòng

Cách Yêu Của Người Vụng Dại Và Kẻ Trưởng Thành

Đời Ngổn Ngang Bởi Vì Ta Cố Chấp

Mẹ Đơn Thân

Rớt Đại Học Thì Sao?

Câu Chuyện Về Sai Lầm

Vì Sao Bạn Khởi Nghiệp Chưa Thành Công?

Để Hội Nhập Không Chỉ Là Khẩu Hiệu Để Hô Hào

Câu Đùa Của Một Người Khách Mua Hàng

Dấu Ấn

Vũng Lầy

Bỗng Được Được Làm Sếp? Đừng Vội Mừng!

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Làm Sao Để Vượt Qua Những Nỗi Buồn?

Sinh ra làm con người, khi bắt đầu biết ý thức được dòng chảy của cuộc sống cũng là lúc chúng ta phải học cách đối diện với niềm vui lẫn nỗi buồn. Nếu cuộc sống chỉ toàn ngày buồn chông chênh, thì đấy là bất hạnh. Nhưng nếu cuộc đời vui quá lại mất hay, bởi đó là sự tẻ nhạt đến vô vị.

Sẽ có những điều làm ta buồn tưởng chừng như khó vượt qua, có thể là nỗi buồn âm ỉ buốt hết lồng ngực, cũng có thể là nỗi buồn cuộn cuộn sôi trào, tức tối muốn nổ tung. Không sao cả. Đó là cảm xúc thông thường mà ai cũng phải trải qua, cho đến lúc nằm xuống, con người ta mới ngừng phải đối diện với những điều như vậy.

Muốn uống rượu thật say thì cứ uống, muốn chửi thề cho thỏa thì cứ chửi, muốn khóc muốn cười thì cứ làm. Đôi khi để bản thân mình đi lệch ra khỏi khuôn khổ thường ngày cũng là điều hay, một trải nghiệm không tệ, chỉ cần không đánh mất chính mình và đừng lạc lối quá lâu trong đó là được. Vì đường đời quá dài mà sức người thì có hạn, ai cũng cần được dừng chân nghỉ ngơi để bước tiếp.

Cuộc sống đa chiều, có yêu có ghét. Sẽ là bất khả thi nếu khuyên con người đừng ghét bỏ ai. Tôi cũng từng ghét người khác, vì tôi nghĩ rằng họ khiến tôi mất đi điều mình trân trọng. Nhưng suy cho cùng, thứ đã là của mình thì không một ai lấy đi được. Nếu cứ tiếp tục thù ghét họ thì chính tôi mới tự lấy đi bình yên của bản thân mình. Và tôi quyết định thôi nghĩ về họ. Người giáng vào đời ta một cú, ta xô lại người một cú, hận thù thù hận đến bao giờ mới dứt? Lẽ thường con người ta cứ thấy mình trong vòng

xoáy lẫn quần là vì thế. Nếu không thể thương nhau, thì cũng đừng ghét, mà đã ghét thì hãy tránh xa đừng nên tìm cách trả đũa nhau làm gì.

Sẽ mất rất lâu để bạn thật sự nhận ra và chấp nhận rằng, tình yêu là điều quan trọng của cuộc sống, nhưng lại không phải là tất cả. Khi ta bớt đi một lời trách cứ với người, không phải ta thôi yêu người, cũng không phải ta không giận người, chỉ là ta tặng cho người sự bình yên, cũng tặng cho ta sự thanh thản. Cuộc sống vốn đã cuồn quay, hận thù lại càng làm lòng người thêm chật chội, canh cánh hận thù rồi đánh đổi bằng sự an yên của bản thân, không đáng. Phụ nữ, đừng tranh thắng thua - hơn kém với người đàn ông của mình. Đàn ông, cũng đừng sĩ diện - bỏ mặc người phụ nữ của bản thân.

Hậu chia tay, đừng vội hẹn hò ngay một người khác để rồi cứ mãi quất quay trong nỗi nhớ một người, càng buồn, càng khổ. Cứ bình tĩnh mà sống, ung dung tự tại, thích thì lên Facebook tặng động, tếu táo hài hước cho mọi người cùng vui, cho cuộc đời thanh thản. Tập trung hết sức mình cho công việc, chăm chỉ học hành, những đêm về cô đơn thì giết thời gian bằng đọc thêm sách, học thêm tiếng Anh, hay viết lách cho khuây khỏa. Mệt thì đi ngủ, thế là cũng hết một ngày, tự tại và an yên.

Nghe người ta bảo nam nữ bây giờ yêu nhau chóng, bỏ nhau vội, yêu lại cũng nhanh. Nhưng cứ thử bước ra khỏi guồng quay của cái thời "bây giờ" ấy, sống chậm, yêu chậm, lạc quan đón nhận mọi nỗi buồn. Bạn sẽ thấy rằng cuộc đời này vẫn trong veo đấy thôi.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Ngoại Tình

Nói một cách công bằng thì ở thời đại này, đàn ông hay phụ nữ đều có cơ hội và điều kiện để ngoại tình như nhau. Hôn nhân là một chặng đường dài, rất dài. Phải đến hết đời, khi cả hai cùng nằm xuống thì mới biết được rằng cuộc hôn nhân đó là thanh hay bại. Và trong những năm tháng dài như vậy đi cùng nhau, chắc chắn cả hai sẽ có một đôi lần "lạc lòng" với người khác. Nhẹ thì chỉ say nắng vu vơ, nặng thì là một mối quan hệ đi xa hơn khiến mọi thứ trở nên tồi tệ.

Nhiều người thường hỏi làm sao để đàn ông không ngoại tình?

Có người cho rằng phụ nữ phải biết làm đẹp, phải biết yêu bản thân mình, biết độc lập kiếm tiền để chồng không xem thường, biết vào bếp thật giỏi để chăm sóc tổ ấm, biết đối nội đối ngoại để làm rạng rỡ cho chồng. Thật ra những điều trên không hẳn là sai nhưng cũng chẳng phải hoàn toàn đúng.

Đúng là vì từ xưa đến nay không ai có thể phủ nhận được sự đáng trân quý của một người phụ nữ tài đức, công dung ngôn hạnh.

Nhưng chưa đúng là ở chỗ khi một người đã muốn nhìn về hướng khác, thì mọi lý lẽ không còn là lý lẽ.

Đàn ông ngoại tình ngoài những yếu tố vụn vặt thì vốn dĩ chỉ có hai nguyên nhân lớn, hoặc là để thỏa mãn dục vọng, tìm cảm hứng trong những cuộc chơi tình ái hoặc là để sẻ chia những điều không thể tâm sự cùng người phối ngẫu.

Vì vậy, phụ nữ cũng chỉ có hai sự lựa chọn. Nếu sự ngoại tình là nông nổi nhất thời, bản thân người vợ cũng có một phần lỗi - hãy mạnh dạn thứ tha, cho cả hai một cơ hội vì cuộc đời này ai cũng có đôi lần lỡ lầm.

Nhưng nếu đó đã là bản chất thì hãy dừng cảm từ bỏ.

Không có đúng hay sai, không có thắng hay thua. Tất cả chỉ là sự lựa chọn.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Gửi Người Đàn Ông Ra Đi Đã Mười Năm

Ba đã đi được mười năm rồi, không ngắn cũng chẳng dài, một thập kỷ trôi nhanh như chớp mắt. Con giờ đây cũng chẳng còn là đứa bé thơ dại ngày nào. Vào đêm con hay tin ba đi cho đến khi tiễn ba về nơi đất lạnh chỉ vồn vện ba mươi sáu giờ đồng hồ ngắn ngủi, ba mươi sáu giờ khiến cả cuộc đời con cho đến tận thời điểm này vẫn chưa thể buông bỏ những điều mình chứng kiến, mặc dù tất cả đã lùi lại như một phần ký ức thuộc về cuộc đời của riêng con.

Trong suốt quãng đường dài vắng ba, người ra có thể làm đau con bằng mọi cách nhưng khi đau thật sự thì con lại không bao giờ rơi một giọt nước mắt. Vậy mà con vẫn khóc tức tưởi như một đứa trẻ chỉ cần có ai đó nhắc về ba, vừa khóc vừa đau, con thừa nhận ba chính là điểm yếu của mình.

Ba à, mẹ đã thôi giận ba từ lâu rồi. Chắc là ba biết, con cũng biết, mẹ yêu ba nhiều đến chừng nào. Nhờ mẹ mà con hiểu rằng tình yêu thật sự là điều có tồn tại. Nó tồn tại kể cả khi hai người đã thôi bước cùng nhau, thôi nhìn thấy nhau, nhưng vẫn từng ngày từng giờ nhớ về nhau một cách tôn thờ. Ba đi rồi nhưng tình yêu mà mẹ dành cho ba vẫn không ra đi, ngược lại mẹ đã nuôi dưỡng nó bằng kỷ niệm với ba trong những ngày xưa cũ, mẹ kể cho con nghe về ba mỗi ngày, đến mức con tin rằng ba vẫn còn ở đâu đó, chưa bao giờ ra đi, chỉ là một chuyến công tác quá dài và đã quá lâu ba chưa có dịp về thăm nhà. Thú thật mười năm qua con và mẹ vẫn tự lừa dối bản thân mình như thế, để tiếp tục sống.

Con từ lâu đã thay ba chăm sóc cho mẹ, bảo vệ mẹ, con là một "thằng con trai" mạnh mẽ trong nhà, ba có thấy không? Con bằng mọi giá xử lý

hết những kẻ làm mẹ buồn, bất kể đúng sai con phải lao vào chiến đấu trước khi suy nghĩ chuyện gì sẽ tiếp diễn phía sau, con xử lý thẳng tay luôn ba à. Vâng, con chém gió. Chủ yếu con giết bằng mồm là chính. Vì chém gió là nghề của con, con nói làm sao mà khiến cho người ta phải cảm thấy muốn ăn thật nhiều bánh mì để tự tử tạ lỗi với mẹ. Tất nhiên cũng có lúc tai nạn nghề nghiệp, gặp đũa cao thử nó vỡ mồm lại, con ức quá chỉ muốn đập đầu vào gối chết cho xong.

Hai mươi tuổi, con lên xe hoa. Con nghĩ rằng đã tìm được người đàn ông để thay thế ba làm trụ cột trong gia đình, che chắn cho nhà mình qua những ngày đông tố. Rồi đến một thời điểm con đã nhận ra rằng, không ai có thể thay thế được ba, vì ba yêu con vô điều kiện và vô hạn. Còn người ta, yêu con có điều kiện và tình yêu đó vốn dĩ chỉ là hữu hạn.

Có một lần con ra Hà Nội, trong vòng tay bạn bè giữa lúc con gặp chuyện không vui, con nói nhớ ba, mọi người đều ngạc nhiên rất nhiều, không hiểu vì sao, chỉ có con hiểu, vì nếu ba còn bên con thì bất cứ điều gì làm con buồn, ba sẽ san bằng nó. Trời sập xuống ba cũng sẽ chống lên cho con và nếu cả thế giới quay lưng với con thì ba sẽ châm lửa đốt cả thế giới.

Mẹ nói, rồi một ngày nào đó con sẽ tìm được một người đàn ông yêu con như tình yêu mà mẹ đã dành cho ba. Và con tin vào điều đó.

Ngày nhỏ mỗi lần đi học bị bạn đánh, con gái nhỏ chạy về khóc òa với ba, có lần ba nói: "Nín đi, con mà khóc thì không phải con ba. Hoặc là đánh lại nó, hoặc là lau nước mắt đi rồi sống tốt hơn nó!" Từ đó con thôi khóc. Kể cả khi phải một mình chống chọi với cuộc đời này.

Một trích đoạn thơ ngắn con đọc được trong nhật ký mẹ đã viết:

"...Mười năm, tuổi xuân đã mất

Mười năm, người còn đó không

Vẫn cười tươi như lúc trẻ
Hay người đã hóa hư không?
Nhà mình trở nên vắng vẻ
Mười năm, nay con đã lớn
Giận hờn nhau nữa mà chi
Hãy về bên tôi một lát
Mừng con ngày lễ Vu Quy!
Mười năm, nay tôi đã khóc
Tiễn người, lần cuối trong đời
Người đã lìa xa cõi tạm
Rồi ta cũng gặp nhau thôi..."
- Con gái của ba -

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Ba Bảo: Một Cây Nến Là Một Ước Mơ

Trước trung thu năm 1998, tôi bị tai nạn. Phải nói đó là tai nạn nặng nhất trong cuộc đời tôi tính đến thời điểm này. Vết thương toác cận sọ, máu chảy ướt đầm hết áo của ba mẹ.

Chuyện đã qua gần hai mươi năm, nhưng tôi vẫn nhớ như in đêm hôm đó. Trên đường đến bệnh viện, tôi liên tục bảo buồn ngủ, hai mắt cứ nặng trĩu, mọi người hoảng hốt lay tôi dậy bằng mọi giá, mà đứa trẻ năm tuổi như tôi khi đó chẳng hiểu vì sao. Vào viện tỉnh, băng ca chạy rầm rập qua một khoảng hành lang tối như mực, tôi còn đưa tay chỉ: "Mẹ ơi, trắng sáng quá!" Mẹ tôi bảo lúc đó nghe ám ảnh kinh khủng mà cũng cảm thấy con mình lì kinh khủng, bị thương nặng như thế mà không kêu khóc lấy một tiếng, lại còn tao nhã ngăm trắng.

Người thân trong gia đình làm y bác sĩ tại bệnh viện hay tin tôi gặp nạn thì hộc tốc chạy xuống, ai nấy đứng tim khi nghe bác sĩ trưởng khoa bảo trước với gia đình có tiên lượng xấu. Trước khi thiếp đi, tôi còn nghe văng vẳng tiếng ba nạt mọi người: "Nín hết đi, giờ không phải lúc để khóc. Con tôi mạng lớn lắm!" Thế rồi tôi ngủ một giấc rất dài, tỉnh dậy thì băng trắng kín đầu, người không cựa quậy được, dây dợ lằng nhằng còn mặt thì ụp một cái ốp thở oxi, bên cạnh tiếng máy gù đó tíu tíu như phim. Giá mà lúc đó lớn hơn chút, có thêm "soái ca" nằm tay ngủ gật bên cạnh thì đúng là phim Hàn Quốc chiếu rạp luôn ấy chứ.

Nhưng rất tiếc, đây là phim Hong Kong, tỉnh dậy sau một giấc ngủ, "soái ca" chả thấy đâu, chỉ thấy ba tôi đang vờ chiếc ghế nhựa chuẩn bị phang một chú xấu trai kinh khủng. Thì ra chú đó là thủ phạm gây nên vết thương

toác cận sọ cho công chúa. Phụ vương suýt làm thủ tục chia tay răng hàm mặt cho chú, may mà có mẫu hậu can ngăn.

Mà thôi, chuyện người lớn, phim Hong Kong mà không có nam chính đẹp trai thì tôi lại lăn ra ngủ tiếp.

Chẳng biết tôi ngủ trong bao lâu, chỉ biết khi tỉnh dậy thì sắp Trung thu, kiểu giấc ngủ của những nàng tiên, ngủ một giấc, tỉnh dậy là một trăm năm sau, hi hi.

Đùa vậy, sau giấc ngủ nàng tiên, tôi không đi được nữa, công chúa năm tuổi không thể cưỡi ngựa bắn cung, không săn bắn hái lượm được nữa, mà lại ngồi xe lăn. Chân tôi mất hết cảm giác vì tiêm nhiều quá. Nhưng với bản tính hiếu thắng, liếc qua giường bên cạnh thấy thằng cu xấu trai có cái đèn lồng điện tử kêu tò te tí te tèn ten tén ten...tôi cũng khoái, đòi ba mua cho bằng được.

Nhưng ba tôi lại không mua cho ngay, cứ mỗi lần thấy ba vào viện đi tay không, tôi lại đổi. Ba cứ gãi đầu gãi tai bảo ba quên, để từ từ ba tìm rồi ba mua, làm tôi ngóng, cổ dài như con hươu. Từ một công chúa ngây thơ thánh thiện, tôi đã biến thành một con hươu năm tuổi như thế.

Một buổi tối khi con hươu năm tuổi đang húp cháo, ba của con hươu đã đem vào một chiếc đèn lồng ông sao bằng giấy kính màu đỏ. Tôi nhớ mãi các bạn ạ. Ba móc trong túi áo ra tầm hai, ba cây đèn cầy nhỏ màu hồng màu xanh, có cây còn bị gãy đôi. Con hươu thấy có đồ chơi thì húp vội cháo để được bằng xuống công viên rước đèn. Ba tôi nói đèn lồng có nhạc không vui bằng đèn lồng thả nến, đốt lên một cây nến, thì sẽ ước được một điều ước. Khỏi phải nói, nghe xong mắt tôi sáng như đèn pha, đốt vội hai, ba cây, ước vội luôn hai, ba điều. Toàn là kiểu: Con ước có chiếc cặp đầy kẹo, con ước con có tóc dài, con ước bạn Khôi thích con (Bạn Khôi là bạn cùng lớp chồi của tôi, sau điều ước đó bạn ấy vẫn không thích tôi).

Quay trở lại chuyện cái đèn lồng ngôi sao màu đỏ. Thật ra, khi lớn lên một chút, bản thân tôi hiểu rất rõ, lúc đó ba tôi không có tiền mua đèn lồng có nhạc. Con hươu năm tuổi năm viện, mỗi ngày ba mẹ tôi chỉ ăn có một bữa, nhiều khi chỉ ăn cơm trắng, bao nhiêu tiền dồn hết cho tôi. Thuốc tốt nhất, đồ ăn ngon nhất, bổ nhất, bác sĩ giỏi nhất. Tất cả đều là để tôi được sống.

Đi làm về, ba tất tả chạy vào viện, bảo mẹ về tắm giặt rồi nghỉ ngơi đi một chút để ba tôi trông cho. Mà lúc bé, tôi là chúa ngậm cơm, húp cháo cũng mất mấy tiếng đồng hồ. Ra đường, ba tôi nóng nảy phát kinh, ai động vào vợ con là ba tôi làm thủ tục "nhào trộn răng môi" lập tức. Nhưng mà về nhà, ba vẫn kiên nhẫn ngồi bón từng thìa cháo cho con gái. Tôi cứ lải nhải: "Con mèo kêu sao hả ba?" Ba tôi lại: "Gâu gâu", thì tôi mới ăn. Chứ ba tôi mà "Méo" thì tôi lải giã nảy lên bảo mèo mà kêu meo á? Chẳng hiểu tôi là yêu quái phương nào nữa. Ba kêu hết tiếng của thế giới động vật thì tôi mới giải quyết xong được bát cháo và nằm yên vị. Còn ba thì bưng hộp cơm nguội lạnh từ bao giờ, ra một góc bệnh viện ngồi ăn cơm chỉ có rau với một nửa quả trứng.

Tất cả những bậc cha mẹ trên khắp thế gian này, sinh ra một đứa con, nuôi nấng ngắm nhìn con mình lớn lên từng ngày, trong lòng hẳn mừng vui lắm.

Con bưng bát cơm của cha mẹ, vui thì ăn nhiều, buồn thì ăn ít, còn không thì giận dỗi, cha mẹ cũng phải mọi cách mà chiều lòng. Lớn lên ra đời, đi làm kiếm bát cơm ăn, nhìn mặt từng người để mà sống. Người ta vui thì đến bữa mình có bát cơm trắng để ăn, đến lúc buồn thì cơm toàn sạn sỏi. Thế mới nói, cơm cha mẹ ngẩng mặt mà ăn, cơm người đời cúi đầu mà nuốt.

Con có cha có mẹ, thích gì vùi nấy. Cha mẹ mỗi năm tấm áo manh quần cũng chẳng dám mua, nhưng con thích gì mẹ cha cũng đều đi kiếm tiền về mua cho con.

Người làm mẹ làm cha, có thể nhìn đôi nhin khát để con được no lòng, có thể chịu nắng chịu mưa để con được chăn êm nệm ấm, có thể dầm mình ngoài giá rét để kiếm thêm vài đồng mua cho con tấm áo đẹp, bát canh ngon. Bất trắc gì xảy ra, cha mẹ sẵn sàng đổi mạng mình để lấy sự sống cho con. Nuôi con có nhọc nhằn đến mấy cũng chẳng khiến cha mẹ cảm thấy buồn khổ, nhưng một lời sai trái của con cũng khiến cha mẹ tan nát cõi lòng. Vất vả, đói khổ bao nhiêu cũng chỉ mong con lớn khôn, mạnh khỏe. Thành nhân trước rồi mới nói đến thành công, biết trên biết dưới, biết trái biết phải, mong con có một ước mơ lớn hay nhỏ cũng được, miễn là phải có một hoài bão để mà theo đuổi, thực hiện. Có một nửa yêu thương con thật lòng thật dạ vì cha mẹ cũng chẳng thể mãi sống đời với con.

Trung thu nhiều năm qua, tôi chỉ luôn có duy nhất một điều ước.

Nhưng tiếc rằng, nến đốt đã nhiều mà biết điều ước vĩnh viễn sẽ chẳng thể nào thành hiện thực...

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Chồng Cũ

Ba giờ sáng, ánh đèn vàng vọt hắt ra từ cửa sổ phòng tôi. Dưới đường, những tiếng xe hiếm hoi qua lại, khu phố giờ này đã ngủ yên, chỉ có chị là thức với những hoài niệm, cô đơn và sự ngổn ngang đông đặc trong lòng không có nút thắt nào gỡ bỏ được.

Sau ngày đó, chị dường như không thể mở lòng mình với bất cứ ai. Mặc dù cũng đã thử tìm hiểu vài người, nhưng chỉ là những cơn ngộ nhận vì vội vã trốn chạy nỗi cô đơn. Cô đơn là thứ cảm giác đáng ghét, thứ vật thể vô hình đáng sợ, càng chạy trốn nó càng đuổi theo, bám riết không buông. Lần nào chị cũng thua cuộc trong trò chơi đuổi bắt với sinh vật tên là "cô đơn" ấy.

Đôi lần tôi hỏi, chị cứ sống một mình như thế có buồn không? Chị chỉ im lặng không nói. Những người mà chị gặp, người thì thô lỗ cộc cằn, người thì ngọt ngào quá mức, nhưng chẳng thể che giấu đi chiếc đuôi cáo đang ngoe nguẩy đằng sau. Ai bảo đàn ông thì không biết lợi dụng, không biết dựa vào đàn bà để đạt được mục đích? Rồi thì dăm người đến với chị vì tò mò, háo thắng, hiếu chiến và khát khao chinh phục nhưng thấy khó quá thì rút lui, bởi họ có chân thành đâu để mà kiên nhẫn.

Đêm về, không chọn lấy một người để đón đưa, chị tự đưa mình về trên con đường đã đi lại cả vạn lần mà lần nào cũng thê lương như thế. Radio văng vẳng khúc hát mà vợ chồng chị đã từng nghe cùng nhau những đêm về muộn.

Chị bất giác mỉm cười lau nước mắt.

Chồng cũ của chị ngày xưa, chẳng bao giờ nói lời làm chị đau đớn, mọi cuộc cãi vã dường như chỉ mình chị khơi mào, rồi mình chị độc thoại. Anh ấy thường cười xòa, hoặc là ra ngoài đi dạo, hoặc là ôm lấy chị rồi bảo rằng: "Em đừng gào lên nữa, đau họng không mua thuốc được đâu, giờ này muộn rồi."

Chồng cũ của chị ngày xưa luôn là người làm lạnh với chị mỗi khi chị nổi, luôn biết vì sao chị giận và luôn cố gắng để chị không bất an. Một cái chau mày của chị cũng làm anh cuống lên, dùng tay di di lên trán chị để đôi lông mày giãn ra. Vừa di vừa xuyết xoa: "Em thôi chau mày đi vợ ạ, mặt em già đi bao nhiêu, xem này." Rồi họ bật cười ôm lấy nhau.

Chồng cũ của chị ngày xưa luôn biết chị mệt và ốm, là người sẽ nhắc nhở chị uống thuốc, ăn cơm, hỏi chị có mệt không, sữa tắm chị hết cũng là anh mua, dầu gội hết cũng là anh lo, sống với anh là những năm tháng ỷ lại và hậu đậu của một người vợ chẳng bao giờ cần trưởng thành. Năm năm có lẽ, những lần anh to tiếng với chị chỉ đếm trên đầu ngón tay, họ gần như không cãi nhau.

Chồng cũ của chị là người có thể ngồi xuống nói chuyện với chị những lúc bế tắc trong công việc. Khi đã mệt mỏi với những tranh đấu ở đời, chị về bên anh ấy, họ ngồi với nhau ở tiệm cà phê nhỏ cuối phố, những ngày mưa rào ướt đầm bờ vai.

Và rồi sau những cố gắng, họ quyết định buông tay nhau.

Lặng lẽ.

Đớn đau.

Nuối tiếc.

Thêm hai năm nữa trôi qua kể từ ngày chị cương quyết ly hôn chồng, mặc cho anh khổ sở van xin chị đừng đi, tôi vẫn cảm nhận được rằng

những năm tháng đó không thể nào phai được trong lòng chị. Chị từng tâm sự với tôi rằng, mỗi lần gặp một người đàn ông khiến chị phải nghĩ suy chau mày, chị lại nhớ về chồng cũ và tự nhủ rằng: "Chồng cũ của mình không như thế."

Ấy vậy mà chị vẫn cương quyết ra đi, cương quyết song song trên hai con đường với người đàn ông mình từng coi là tất cả. Họ đều biết trên chặng đường phía trước sẽ thật khó để tìm lại được bình yên lần nữa, tìm lại được một người có thể khiến họ thôi so sánh khi nghĩ về nhau.

Chị nói sau khi quyết định vĩnh viễn buông tay nhau, chị giờ đây chỉ nhớ những gì tốt đẹp nhất.

Những đón đầu, chị đã quên đi từ lâu rồi.

Đôi khi con người ta cứ mãi loay hoay trong những dấu hỏi rất lớn, yêu nhau nhiều đến thế, đối đãi với nhau tốt đến thế, mà sao người đàn ông vẫn có thể dối gian? Phải chăng đó là thứ bản năng của giống loài? Hay là một lý do nào khác?

Tôi không hiểu, chị cũng không hiểu, nhưng tôi biết có một người hiểu rõ nhất, đó chính là chồng cũ của chị.

Ngày chị biết cô nữ sinh đó đang mang thai con anh ở tháng thứ sáu, chị không một lời chì chiết, không một câu day nghiến cũng chẳng buồn hỏi tại sao. Lặng lặng thu xếp mọi thứ, chị nhường lại người đàn ông tối qua còn nằm cạnh mình cho một người đàn bà khác. Lỗi ở chị đã chẳng thể sinh cho anh một đứa con? Hay lỗi ở anh đã sớm bội bạc quên vạ lời thề hứa?

Chị nói chỉ cần nhớ những điều đã từng khiến chị yêu người đàn ông đó, những điều khiến chị tin rằng quyết định của chị ở một thời điểm nào đó là đúng. Còn lại mọi thứ, chị đã quên cả rồi.

Tôi đã từng chứng kiến rất nhiều những đôi yêu nhau, những cặp vợ chồng, khi chia tay đều lờ lững qua tiếng lại. Người mắng: "Cô chẳng còn đáng một xu với tôi!" Kẻ chửi: "Anh là thằng khốn nạn tồi tệ nhất tôi từng biết!" Mục tiêu của cả hai là làm nhau đốn đau, để bản thân mình là người thắng cuộc, nhưng vô hình họ không biết rằng đó lại chính là tự sát vào mặt mình, họ thắng đối phương nhưng không thắng được chính bản thân. Miệt thị đối phương để làm gì? Như vậy là khẳng định bản thân kém cỏi, đi yêu thương kẻ chẳng đáng một xu hay một kẻ đốn mặt? Như thế thì có làm bản thân mình hơn được một xu không? Vì ở đời chẳng phải người ta vẫn thường bảo nòi nào úp vung ấy đó sao?

Ngày cưới anh, chị rủ tôi ra một quán cà phê ven hồ ngồi, rít hết điếu thuốc và nhả khói, chị nhìn tôi cười buồn chẳng nói lấy một câu.

Chồng của chị, giờ mãi mãi sẽ là của một người không phải chị. Tôi vẫn luôn ám ảnh đôi mắt buồn mênh mang ngày hôm đó, tôi cảm nhận được nỗi đau đến tuyệt vọng của chị. Nhưng kể từ ngày chia tay anh, tôi chưa từng thấy chị khóc.

Chưa từng, dù chỉ một lần...

Đàn bà, đau quá thì sẽ buông. Trái tim càng đau lại càng lạnh. Chẳng ai hiểu được họ nghĩ gì mà họ cũng chẳng cần ai hiểu. Đôi lúc chỉ cần im lặng để lắng nghe nỗi đau chảy róc rách trong từng tế bào, len sâu từng góc ngách.

Buông tay nhau một lần, nỗi đau mang một đời.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Tản Mạn Về Tình Yêu

Thời vụng dại, sẵn sàng vì cái tôi của bản thân mà vứt bỏ tình yêu, quay lưng lại với nhau dù trong lòng không muốn. Là thắng thua hơn kém, là ai nói chia tay trước người đó thắng. Cho đến khi trưởng thành rồi mới hiểu được rằng tìm được nhau đã là rất khó, yêu và giữ được nhau lại càng khó khăn hơn. Mỗi người nhường đi một chút, thắng hay thua không còn quan trọng, quan trọng là vẫn còn có nhau sau bao nhiêu biến cố cuộc đời.

Thời vụng dại, tôn thờ chủ nghĩa một túp lều tranh hai trái tim vàng, chỉ cần yêu thôi chẳng cần gì. Trưởng thành rồi, chỉ cần yêu thôi chẳng cần gì. Trưởng thành rồi mới biết, sống như thế sẽ có ngày phải bán bớt một trái tim vàng đi để mà ăn cơm.

Thời vụng dại, hứa yêu nhau mãi mãi, yêu đến sống cạn núi mòn. Đến khi trưởng thành rồi mới hiểu trên đời này chẳng có điều gì là mãi mãi, kể cả tình yêu. Chỉ có kỷ niệm đẹp mới tồn tại vĩnh viễn trong ký ức của mỗi người, nên sống tốt với nhau được ngày nào quý ngày đó.

Thời vụng dại, mãi miết đi tìm một người thật hoàn hảo, thật xứng đáng để giao phó cả cuộc đời. Trưởng thành rồi mới biết, càng hoàn hảo lại càng không thể bền lâu vì hai nửa thuộc về nhau phải là mảnh ghép còn thiếu của nhau, nếu người kia đã hoàn hảo rồi thì một nửa này biết ghép vào đâu?

Thời vụng dại, trách cứ hận thù người đã gây ra lầm lỗi, đối xử tệ với mình. Đến khi trưởng thành rồi, mỗi lần người sai trái, ta tự nhìn lại mình, thật ra ta cũng sai.

Thời vụng dại, ích kỷ ước mong người mãi là của ta. Đến khi trưởng thành rồi mới hiểu, một nửa của mình biết đâu ngày mai sẽ là một nửa của người khác. Nhưng của ai không quan trọng, biết trân trọng lẫn nhau khi còn có nhau mới là điều phải khắc cốt ghi tâm.

Thời vụng dại, cứ nghĩ yêu là phải chết vì nhau. Trưởng thành rồi mới hiểu, yêu không là chết vì nhau mà là phải sống vì nhau.

Thời vụng dại, hạnh phúc là muốn cho cả thế giới biết rằng ta đang hạnh phúc, muốn chạy đi khoe khắp nơi. Khi đã trưởng thành rồi, càng hạnh phúc ta lại càng chỉ muốn giữ cho riêng mình, là một góc yên bình của riêng ta. Bởi vì không phải nói chơi, thời buổi một mét vuông tám chục tên móc túi, cuộn giấy vệ sinh hở ra còn mất chứ đừng nói chỉ là hạnh phúc.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Làm Sao Để Cuộc Đời An Yên?

Rất nhiều phụ nữ đã tìm đến và hỏi tôi điều đó, họ có một điểm chung là đều muốn sống một cuộc đời ung dung tự tại, nhưng không biết phải làm sao để được như vậy.

Hai chữ an yên, viết thì dễ nhưng để thực hiện được thì là cả một quá trình, một sự nỗ lực rất lớn, trong đó có cả ý chí và sự tỉnh táo của mỗi người.

- Tài chính: Là một người phụ nữ, muốn ung dung tự tại thì trước hết phải tự chủ được kinh tế. Kiếm ít tiền cũng được, nhiều thì càng tốt. Nhưng tối thiểu phải tự chi trả được những nhu cầu cơ bản của bản thân mà không bị lệ thuộc vào bất kỳ ai. Sự khó khăn vất vả trong công việc có thể sẽ làm bạn thỉnh thoảng thấy mệt mỏi, nhưng vẫn khỏe hơn rất nhiều so với sự khổ tâm khi phải phụ thuộc kinh tế, kéo theo hàng loạt những phụ thuộc khác, lẫn quẩn không lối ra.

- Sắc đẹp: Không hẳn là việc dao kéo bơm vá, cũng không hẳn là việc bắt buộc phải đến spa làm đẹp hằng ngày hằng giờ hay chạy theo các xu hướng mới. Hãy chú trọng chăm sóc sức khỏe, làn da, mái tóc, tâm hồn. Béo cũng được, gầy cũng được, nhưng phải có sức sống. Đẹp là khi người phụ nữ cảm thấy tự tin vào bản thân mình, bởi khi tự tin, ở người phụ nữ toát ra một phong thái, một nét đẹp rất đàn bà. Không nhất thiết phải chạy theo chuẩn mực về đẹp xu hướng, vì xu hướng thì chỉ là nhất thời, khí chất mới tồn tại mãi mãi.

- Lòng tự tôn: Khác hẳn với sự tự cao, tự tôn là khi người phụ nữ hiểu rõ giá trị của bản thân và nhận thức tích cực về những gì mình đang có. Họ không bao giờ chà đạp ai và cũng không để ai có cơ hội làm điều đó với mình. Có một bạn từng hỏi tôi thế này: "Chị ơi, người yêu của em nói chia tay, vậy phải làm sao để anh ấy thay đổi ý kiến?" Cá nhân tôi nghĩ có một quy luật mà phụ nữ cần phải hiểu, dù nó hơi khó chấp nhận nhưng đó là sự thật. Với phụ nữ, lời chia tay nói ra có khi là thật, nhưng đôi khi cũng chỉ là để được níu kéo, để khẳng định về sự quan trọng của bản thân mình với đối phương. Nhưng với đàn ông, họ nói chia tay khi trong lòng họ thật sự muốn như thế. Và mọi sự níu kéo chỉ gây thêm mệt mỏi cho cả hai. Nhắc lại kỷ niệm ư? Không, họ sớm đã quên sạch cả rồi. Dọa làm điều dại dột ư? Đó là điều xuẩn ngốc nhất trên trái đất này. Khóc lóc van xin? Thế thì nếu có quay lại, thứ bạn có chỉ là một nắm mảnh vỡ không hơn không kém, có tí mĩ dán lại thì vết rạn cũng không thể mất đi được, đó cũng không còn là tình yêu mà đơn thuần chỉ là sự thương hại. Bởi một người đàn ông nếu còn yêu bạn, thì họ sẽ làm tất cả để giữ bạn lại bên cạnh, đàn ông khi chia tay có thể thốt ra trăm ngàn lý do để nhanh chóng kết thúc mối quan hệ đó, nhưng bạn chỉ nên tin vào một lý do duy nhất đó là tình cảm trong họ dành cho bạn đã nguội lạnh rồi. Ngày còn tình yêu, chỉ vết xước của bạn cũng là vết cắt sâu trong lòng đối phương. Nhưng một khi tình yêu đã vơi cạn, bạn có moi cả trái tim ra mà cắt làm đôi thì trong mắt người ta bạn cũng chỉ là trò cười, không còn chút thú vị, hứng thú nào. Vậy cho nên nếu hỏi rằng cần phải làm gì khi người đàn ông đã muốn ra đi? Câu trả lời duy nhất và duy nhất đó là: Nhẹ nhàng buông tay và chờ đợi người đàn ông thật sự dành cho bạn.

- Sự hiểu biết: Một người phụ nữ có thể không cần quá thông minh nhưng nhất định phải có khí chất và sự hiểu biết. Thông minh có thể là bẩm sinh nhưng khí chất, sự hiểu biết là do trau dồi hằng ngày mà có. Chả ai đòi hỏi một người phụ nữ hiểu biết là phải chém vanh vách về năng lượng hạt nhân, khoa học vũ trụ hay cấu trúc tên lửa. Hiểu biết đơn giản chỉ là biết lắng nghe, biết chia sẻ, biết lúc nào nên hạ cái tôi xuống, biết đưa ra quan

điểm cá nhân một cách đúng lúc, biết tiến biết lùi, biết nắm biết buông. Và quan trọng hơn hết vẫn là biết cách yêu người - yêu mình. Yêu người tám phần thì cũng chừa cho mình lấy hai phần. Trong kinh doanh gọi đó là "phương án dự phòng". Khi yêu không quay đầu lại, nhưng vẫn nên chuẩn bị cho mình lấy một đường lui phòng khi có biến, như thế thì cuộc đời không phải đi vào ngõ cụt hay bế tắc bao giờ.

Quy luật của cuộc sống vốn là khắc nghiệt, nhưng không có nghĩa là chúng ta chấp nhận chết chìm trong sự khắc nghiệt đó. Bởi cuộc đời rất ngắn, tuổi thanh xuân cũng chẳng dài. An yên vốn là cả một quá trình, bạn chưa an yên bởi vì bạn chưa thấu rõ được bản chất của cuộc sống mà thôi.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Giàu, Nghèo Không Phải Yếu Tố Quyết Định Bản Lĩnh Của Một Người Đàn Ông

Cách đây hơn một tuần, trên chuyến bay đêm từ Hà Nội về Sài Gòn, ở khoang phổ thông, tôi ngồi cạnh một chàng trai. Ban đầu, vì mệt cũng như vì thói quen, tôi đeo headphone và không chú ý xung quanh. Nhưng khi máy bay bắt đầu lăn từ từ ra đường băng, tôi chợt thấy anh chàng loay hoay tỏ ra khá bối rối khi tiếp viên nhắc hành khách cài dây an toàn trên loa. Tôi quay sang giúp, phải mất gần năm giây để anh chàng hết bối rối và ngại ngùng cảm ơn tôi kèm theo lời giải thích: "Em lần đầu đi máy bay chị ạ, cái này lạ quá!" Tôi cười, thay cho câu: "Không sao đâu, ổn rồi."

Máy bay cất cánh, chàng trai cứ bầu chặt lấy tay vịn, tỏ ra hết sức căng thẳng. Khi độ cao ổn định, tôi lại cắm headphone để nghe nốt bản Les Valves De Vienne còn đang nghe dở. Chàng trai bắt đầu xoay ngang xoay dọc, hết ngấm ngĩa ngoài cửa sổ lại lật lật mấy tờ tạp chí, tờ hướng dẫn an toàn bay, giở cả túi nôn để xem một cách lạ lẫm, thỉnh thoảng thở dài sốt ruột. Được một lúc, dường như hết kiên nhẫn, thấy tôi vừa nhìn sang, anh chàng lập tức bắt chuyện: "Em lần đầu đi máy bay, lần đầu vào Nam, em đi tìm vợ em chị ạ" Cảm nhận được anh chàng này đang muốn nói chuyện, muốn tâm sự điều gì đó, bất giác tôi tháo headphone ra. Câu chuyện cứ thế tuôn ra, mãi miết, tôi nghe còn cậu ấy thì kể, thỉnh thoảng tôi gật đầu mỉm cười để cậu ấy hiểu rằng tôi đang nghe rất chăm chú và đồng cảm với câu chuyện của mình.

Xin tạm gọi chàng trai này là Cường, mặc dù tôi đã xin phép cậu ấy trước khi viết lại câu chuyện này, nhưng tôi vẫn muốn thay một cái tên khác để đảm bảo sự riêng tư cho nhân vật.

Cường và vợ cậu ấy cùng lớn lên tại một làng quê nghèo ở Lai Châu. Như bao đôi trẻ khác, yêu nhau đều mong về chung một nhà, cùng nhau xây dựng tổ ấm, nhưng cô gái muốn xuống Hà Nội học xong cao đẳng rồi mới về cưới. Cường chấp nhận, theo vợ xuống Hà Nội, ban đầu xin vào làm phục vụ nhưng vì cục mịch vụng về quá nên chỉ sau mấy tuần đã bị đuổi, cậu chuyển sang làm đủ nghề từ bốc vác, chở hàng thuê, có dạo còn làm thợ thông tắc và phụ xe hút bể phốt.

"Chị biết không, hôm mua được cho vợ tấm áo sơ mi mới, người em còn hôi như con cú vì mới đi hút phốt xong. Nhưng thấy cô ấy mặc áo đi học, em vui lắm chị à, em hạnh phúc lắm. Em không thấy mệt nhọc gì nữa, chỉ muốn cố gắng làm thật nhiều tiền để lo cho vợ, để vợ yên tâm học hành. Dù chưa cưới nhưng em xem cô ấy là vợ của em rồi, chỉ cần cô ấy được đầy đủ, em vất vả sao cũng được." - Cường nói với tôi như thế, nói đến đâu mắt cậu sáng bừng lên đến đó, tôi cảm nhận được tình yêu vô bờ mà Cường dành cho người phụ nữ của mình.

Học được tầm hơn một năm, cô gái bỗng dưng bảo lưu và xin phép Cường vào Nam đi làm kiếm thêm tiền. Lý do cô ấy đưa ra là nhìn cậu vất vả vì mình, cô ấy không chịu đựng được, hãy để cô ấy vào Nam đi làm, tích cóp một số vốn nhỏ rồi trở về, hai người sẽ cưới nhau, sinh con, sống những ngày tháng êm đềm suốt cuộc đời còn lại. Cường đương nhiên là không đồng ý, cậu bảo vợ rằng: "Anh có thể lo cho em được, nếu tiền học phí tăng thì anh lại đi làm thêm việc khác nữa, anh sẽ xin thêm việc để làm, để có thêm tiền, nhưng anh xin em đừng đi."

Họ tranh luận kịch liệt, cãi nhau sống chết rồi cuối cùng cô gái cũng lên tàu vào Nam, bỏ ngoài tai mọi lời khuyên nhủ của cậu.

"Hôm ấy mưa to chị ạ, em đi làm về phòng trọ không thấy vợ đâu, quần áo vợ dọn đi cả. Gọi vợ không nghe, em cuống cuống ra ga chẳng kịp mặc áo mưa. Tàu chạy từ lâu rồi, em cứ đứng dưới trời mưa như thế cho đến hết đêm."

Cậu bảo những ngày đầu tiên, vừa giận vừa nhớ vợ điên cuồng. Tháng đầu tiên cô ấy gọi về, vẫn là tiếng thốn thức nhưng giờ đây không phải là trên đôi vai của chồng mà là giữa một phương trời lạ. Nơi đó có nỗi nhớ nhung da diết, còn nơi này chỉ có tiếng thờ dài suốt những đêm thâu.

Xứ lạ quê người kiếm đồng tiền nào có dễ dàng gì. Nhiều lần Cường khắc khoải qua điện thoại: "Mình về với anh đi, anh nuôi mình. Đi làm gì. Về đi em." Nhưng bên kia chỉ là tiếng nấc, rồi gác máy. Thời gian sau đó, vơi dần, vơi dần rồi vợ Cường không gọi về nữa.

"Em không chịu nổi chị ạ. Em lao vào làm ngày làm đêm để dành dụm tiền vào Nam tìm vợ, đưa cô ấy về. Chắc không ở Hà Nội nữa mà về quê, làm gì cũng được, nhà em vẫn còn mấy sào đất, chỉ cần vợ chồng có nhau thì vất vả một chút từ từ cũng khá, chị thấy có đúng không?" - Tôi gật đầu. Cường lại cười, nụ cười của hy vọng. Cường lôi từ trong chiếc túi vải dù một chiếc kẹp tóc đính đá trắng rất đẹp, khoe với tôi: "Em mua cho vợ, cô ấy thích lâu rồi chị ạ." Tôi chưa kịp sờ vào, Cường đã cất vội vào túi vải dù, ôm khư khư như sợ mất. Chốc chốc lại nhìn ra cửa sổ, ngoài trời tối đen như mực.

Máy bay hạ độ cao, Cường cứ nhấp nhồm không yên, tôi bất giác nghĩ ngợi rồi hỏi một câu hơi vô duyên: "Nếu vợ em không về cùng thì sao?" Cường quay lại nhìn tôi, mặt méo xệch đi: "Thì em ở lại trong Nam luôn, tiếp tục đi xin việc làm để kiếm tiền lo cho cô ấy, tích cóp đủ chắc cô ấy sẽ về thôi chị à. Em sẽ không bỏ cuộc, vợ em mà chị, có thể nào cũng là vợ em, em không bỏ vợ em một mình ở xứ lạ quê người đâu."

Đáp xuống Tân Sơn Nhất, trước khi rời đi, còn bao nhiêu tiền mặt tôi dúm vội hết cho Cường: "Này, làm lộ phí mà đi tìm vợ, tìm được thì báo cho chị một tiếng để chị mừng. Số của chị đây, muốn ở lại thì chị xem có việc gì phù hợp chị xin cho. Cố lên nhé!" Cường nằng nặc không lấy nhưng tôi xuống máy bay luôn không đợi cho cậu nói thêm gì. Tôi không rõ vì lý do gì tôi lại làm vậy, có lẽ vì ngưỡng mộ chàng trai này quá. Giữa cuộc sống

ngày một nhiều hơn, câu chuyện của cậu ấy và vợ làm tôi tin rằng tình yêu là thứ vẫn còn tồn tại. Chúng ta cho rằng chúng ta sống ngày một hiện đại hơn, văn minh hơn, thảnh thơi nhiều người còn chê bai người này người khác là nghèo, là quê mùa. Nhưng thật sự, trái tim họ lạnh lặn và đáng trân quý hơn những kẻ ngày ngày hào nhoáng nhưng từ lâu đã quên mất như thế nào mới là yêu, như thế nào mới là đàn ông và như thế nào mới là một chỗ dựa cho người phụ nữ của đời mình.

Chốn hoa lệ này có lẽ không dành cho họ. Nơi dành cho họ là mảnh đất họ sinh ra, có vườn cây, có con gà con lợn, có khói bếp mỗi chiều, có tiếng cười chứ không phải những giọt nước mắt, rồi mai này sẽ có thêm tiếng gọi bố ời, mẹ ời của một đàn con.

Nghèo, nhưng mà đầm ấm.

Nghèo, nhưng họ biết cách yêu nhau.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Món Quà Trời Ban

Cách đây hai năm, mình nhận được một inbox rất dài qua Facebook, câu chuyện tình yêu như hàng vạn câu chuyện giữa thế giới đầy biến động này. Cô gái hai mươi lăm tuổi, yêu chàng trai rất sâu đậm, họ nói về tương lai cũng nhiều, thề hẹn cũng nhiều, tưởng chừng như sẽ đi được với nhau đến cuối con đường.

Lúc chị biết mình có thai được gần bốn tháng thì anh kia hứa sẽ cưới nhưng rồi nhạt dần đi chỉ trong hơn một tuần sau khi chị báo tin. Như sét đánh ngang tai, chị biết anh yêu người khác, chóng vánh vô cùng. Vài lần nhùng nhằng cố gặp, cuối cùng anh kia cũng nói một câu: "Em bỏ đi, anh chưa sẵn sàng cưới!"

Chị hỏi mình: "Em ơi, chị có nên đi bỏ để làm lại từ đầu không em?"

Thú thật, mình mất ngủ cả một đêm sau khi đọc xong inbox này. Lúc đó mình cũng mới hai mươi tuổi, vừa lập gia đình, dẫu gì cũng chưa dám khuyen lơn những điều liên quan đến cả cuộc đời người khác. Nhưng không hiểu sao sáng hôm sau mình trả lời chị vồn vện một câu:

"Hãy làm lại từ đầu, cùng với con của chị!"

Rồi chị tâm sự với mình nhiều hơn, mình với chị bắt đầu trao đổi qua điện thoại, chị kể cho mình nghe về bản thân, về hoàn cảnh gia đình, thỉnh thoảng không biết vô tình hay cố ý mà chị kể về kỷ niệm giữa chị với người đàn ông đó hồi còn yêu nhau, kỷ niệm ngọt ngào một thời mà bây giờ nghe ghen đắng.

Chàng trai kia đưa cho chị một triệu rưỡi, đưa trong hai lần, một lần một triệu và một lần năm trăm nghìn, để chị đi "giải quyết". Mình bảo chị đừng cầm, bỏ vào phong bì thật đẹp và gửi lại cho người yêu hiện tại của người đàn ông đó đi, bên ngoài phong bì ghi rõ: "Tiền bỏ con". Làm xong thì cắt đứt mọi liên lạc, không dây dưa gì nữa.

Chị làm theo thật.

Thỉnh thoảng đi làm về ghé qua khu nhà trọ chị ở, mang cho chị hộp sữa, dúm vôi ít tiền dù lần nào chị cũng lắc đầu không nhận, nói vẫn còn. Mình hay kể chuyện tích cực cho chị nghe, mấy câu chuyện tình yêu thời xưa, thời thư tay mà yêu nhau đến sỏi đá cũng mòn, để lòng chị mềm lại, để thôi oán hận, thôi mất niềm tin. Con người ta không thể làm lại từ đầu nếu như trong lòng còn mang nhiều oán trách với những gì đã cũ, những câu chuyện đã qua và những nỗi đau đã thuộc về quá khứ.

Ngày chị sinh, mình đi công tác. Ba má chị ở quê chạy lên, sinh xong người đầu tiên chị gọi điện là mình, nghe đứa nhỏ khóc oe oe mà mình có cảm giác khó tả lắm, hai chị em khóc nức nở qua điện thoại. Khóc vì mừng, khóc vì hạnh phúc.

Cuộc sống bộn bề nhiều biến động, mình cũng bị cuốn đi với guồng quay của công việc, của vật đổi sao dời. Hai chị em thỉnh thoảng mới gọi cho nhau một cuộc điện thoại để mình biết rằng chị và con vẫn ổn. Con trai chị cứng cáp hơn, chị xin được việc ở một công ty được với mức lương ổn định đủ nuôi sống hai mẹ con giữa Sài Gòn hoa lệ này, cuộc sống đã dễ thở hơn xưa.

Hôm qua, chị gọi hẹn mình đi ăn trưa. Đúng là gái một con trông mơn con mắt, chị đẹp quá chừng, sóng gió đi qua để lại một mặt hồ thu phẳng lặng không gợn sóng. Dù còn âm ỉ đau thì đó cũng chỉ là nỗi đau đã cũ, để nhắc nhở có một thời ta từng đại khờ như thế, để trân trọng hơn những thứ ta đang có.

Một anh Việt kiều đang theo đuổi chị, hai người gặp nhau khi anh hồi hương thăm gia đình, anh rất thương con trai của chị, nhìn anh tập ngồi tập đứng cho con mình mà chị ứa nước mắt, con nào mà không cần có bố? Anh nói, chỉ cần chị gật đầu, anh sẽ cố gắng lo chu toàn đón hai mẹ con sang bên kia để ổn định cuộc sống mới, anh nói anh chẳng giàu có gì nhưng anh đảm bảo anh không bao giờ để chị phải khổ. Ở nơi anh có tình thương và sự bao dung, kiên nhẫn, dịu dàng và thấu hiểu. Chị tính nếu qua với anh, anh chị sẽ mở tiệm cơm Việt Nam nho nhỏ rồi vợ chồng dựa vào nhau mà sống bình yên, bỏ lại sau lưng những phũ phàng, đắng cay và lừa dối.

Cuộc sống này vốn nhiều thăng trầm, qua cơn bão cực đến hồi thối lui. Ông trời không bao giờ cho ai tất cả nhưng cũng chẳng lấy đi của ai tất cả. Người đàn ông hôm nay còn là của mình, ngày mai có thể là của người khác, nhưng đứa con sẽ là của mình mãi mãi. Vì vậy nhưng cô gái đứng trước sự lựa chọn bỏ hay giữ đứa trẻ được tạo ra trong bông bột thì hãy suy nghĩ một điều rằng: "Tại sao lại vì một người đàn ông không thuộc về mình mà chối bỏ đi món quà quý giá vốn dĩ là của mình, thuộc về mình mà ông trời đã ban cho?"

Đừng ngại hai chữ dư luận bởi vì ai cũng có quyền lựa chọn một trong hai cách sống. Hoặc để dư luận đạp lên đến chết hoặc đạp lên dư luận mà sống.

Các bạn ạ, dư luận không đau thay mình, không sướng thay mình cũng như không đối no cùng với mình được.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Những Thứ Phụ Nữ Không Nên Làm Cho Người Đàn Ông Của Mình

1. Con cái

Tôi từng nghe một câu chuyện tưởng như phim nhưng lại là thật. Có một đôi yêu nhau tha thiết, nhưng tình yêu nhiều sóng gió, đến một lúc nào đó một trong hai buộc phải buông tay. Và chàng trai đã nói chia tay trước. Cô gái dĩ nhiên tìm mọi cách để níu kéo, thật ấu trĩ là cuối cùng cô lại dùng hạ sách, bày cho có bầu rồi bắt cưới. Dĩ nhiên chàng trai đó không ruồng bỏ giọt máu của mình, nhưng sau đám cưới như ý muốn, cô gái sở hữu một cái xác vô hồn, một trái tim không còn hướng về cô nữa, cuộc sống với những chuỗi ngày mang tên trách nhiệm, không thi vị, không ngọt ngào, chỉ có sự khiên cưỡng đầy nặng nề. Câu chuyện đó khiến tôi nhận ra rằng một lễ cưới hay tờ giấy kết hôn cũng không thể giữ chân được người muốn ra đi. Khi yêu, họ băng rừng vượt suối. Không yêu, một chiếc gối họ cũng không muốn trèo qua. Còn nếu đã cưới nhau rồi và đứa con chính là kết quả cho cuộc hôn nhân thêm viên mãn, những lúc cơm không lành canh không ngọt, phụ nữ cũng tuyệt đối đừng bao giờ dùng con để "đấu" với ba của nó. Trẻ con là để yêu thương, không phải là vũ khí người lớn dùng để so kè thắng thua.

2. Hy sinh

Phụ nữ thường hy sinh cho người đàn ông họ yêu, nhất là phụ nữ ở Việt Nam, nơi mà sự hy sinh vô điều kiện của người phụ nữ được mặc định như một đặc tính riêng giúp họ khẳng định được sự khác biệt của mình với phụ nữ thế giới. Nhưng chính vì hy sinh vô điều kiện nên nhiều người phụ nữ đã mù quáng cho rằng tôi hy sinh cho anh thì anh cũng phải đáp lễ cho tôi.

Nói một cách công bằng thì mưu cầu đó là không sai, vì các mẹ đã thấm nhuần chân kinh "gái có công, chồng không phụ" nên mới có mưu cầu như vậy. Tuy nhiên, chân lý vốn là thứ có thể xoay chuyển theo thời gian, dần dà chúng ta nhận ra xung quanh mình đều là những "gái có công, mà chồng vẫn phụ" thì các mẹ cần sáng suốt và tỉnh táo nhận ra một điều rằng, chúng ta hy sinh cho chồng con vì chúng ta thật sự muốn như vậy và xem đó là thiên chức của người phụ nữ. Không cần hỏi một câu vô nghĩa: Vì sao tôi hy sinh cho anh như vậy mà anh lại thế nọ, thế kia? Một câu hỏi rơi vào hư không mà mãi chẳng có câu trả lời. Vì sao ư? Vì cái gì quá nhiều và quá vô điều kiện thì nó sẽ trở thành hiển nhiên, người nhận mặc nhiên chẳng còn trân quý nữa. Cái gì cũng nên vừa đủ thôi, mà đã làm thì không mưu cầu sự đáp lễ, nói một cách cao thượng (dù là giả vờ) rằng: Em hy sinh cho anh, vì em yêu anh, nhưng nếu anh thế này, thế nọ với em, thì kệ anh, đó là do anh có phúc mà không biết hưởng, em cho người khác hưởng chứ em không trách gì anh hết, thế thôi!

3. Tình dục/trao thân

Nói đến khía cạnh này thì lại hơi nhạy cảm, nhưng đã bóc tách vấn đề thì phải bóc cho triệt để. Nhiều người phụ nữ cho rằng một khi đã có chuyện nhạy cảm với người đàn ông nào đó thì người đó nhất định là "nợ" mình, mình phải trói cho bằng được để người ta chịu trách nhiệm". Thật ra nếu xét về khía cạnh Á Đông thì điều đó cũng đúng. Nhưng xét về khía cạnh bình đẳng giới, thì nó chưa hẳn đâu. Theo khoa học chứng minh thì nhu cầu này của cả nam lẫn nữ là như nhau. Tất nhiên, ở một quốc gia châu Á như Việt Nam thì người nữ lúc nào cũng cảm thấy mình thiệt thòi hơn. Vì thật ra, cuộc tình dù đúng dù sai thì người mang thai cũng là người con gái và một người đàn ông có tình sử dài dằng dặc vẫn dễ được chấp nhận hơn là phụ nữ. Tuy nhiên, phụ nữ khi yêu nên xác định chỉ phát sinh chuyện đó với người mình yêu sâu đậm, điều đó là do bản tự nguyện và nếu có vấn đề gì dẫn đến chia tay thì tuyệt đối đừng mang chuyện đó ra để chì chiết nhau khi mọi thứ chấm dứt. Câu phổ thông mà các cô hay dùng là: "Á à, con ông

đã tỏ đường đi lối về rồi nên bây giờ dở mặt à?" Nói vậy thực ra là, tỏ thì cả hai cũng tỏ. Con ong hay con ruồi cũng thế cả thôi.

4. Cố gắng thay đổi bản chất của người đàn ông

Yêu là dành trọn vẹn tình cảm của mình cho một người không hoàn hảo. Hãy học cách chấp nhận ưu - khuyết điểm của nhau. Đừng cố gắng thay đổi nhau bởi vì khoa học đã chứng minh rồi, bản chất là thứ dường như không thể thay đổi, chỉ có thể chấp nhận - hoặc không. Nếu bạn làm căng, họ sẽ giấu nhem di, còn bạn thì chắc mẩm mình là siêu anh hùng, siêu nhân Gao vì đã thay đổi được một người đàn ông theo ý mình. Vâng, cười về đi rồi biết.

5. Thử thách lòng kiên nhẫn

Muốn tình yêu lâu bền, tuyệt đối đừng bao giờ làm điều này. Cao thủ võ lâm là phải biết vừa đấm vừa xoa, vừa làm hung thủ xong phải trở về vai trò nạn nhân ngay. Nói đùa vậy thôi, thật ra đàn ông khi yêu họ sẵn sàng chiều chuộng bạn hết mực, đến mức có thể khiến bạn hoang tưởng mình là công chúa, nữ hoàng. Nhưng cái gì cũng có giới hạn, họ càng nuông chiều thì bạn hãy càng biết mình ở đâu để giữ gìn sự nuông chiều đó, đừng lệch sóng, hãy làm vợ chứ đừng làm má người ta!

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Đừng Sợ Ma Quỷ, Vì Con Người Mới Là Thứ Đáng Sợ Nhất

Thích những căn biệt thự cổ, di chuyển trên những cầu thang gỗ phủ bụi thời gian, tiếng kêu cọt két theo từng bước chân. Ngủ qua đêm tại những căn phòng lúc nào cũng có nhiệt độ thấp hơn bên ngoài dù không bật điều hòa, thức dậy mây lãng đãng ở ban công.

Từ lâu rồi, tránh xa những nơi ồn ào, náo nhiệt. Tìm cách rời xa thị phi một cách tuyệt đối.

Hồi bé rất sợ ma quỷ, những câu chuyện như vậy luôn là một nỗi hiếu kỳ lẫn ám ảnh một thời của bất kỳ đứa trẻ nào. Nhưng lớn lên rồi mới biết được rằng, ma quỷ thật ra vẫn không đáng sợ bằng con người. Ông bà vẫn thường bảo rằng, ở thế giới vô hình đó, mình kính họ thì họ cũng không đụng đến mình, không có tà tâm thì có gì phải sợ sệt? Ở thế giới con người thì khác, mình không động vào họ cũng chưa chắc đã yên.

Hóa ra ma quỷ chưa chắc đã đáng sợ bằng con người.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Những Điều Phụ Nữ Không Nên Làm Với Người Đàn Ông Của Mình

Đó có lẽ là câu hỏi tôi nhận được nhiều nhất từ các chị em phụ nữ. Sở dĩ tôi đặt từ phản bội vào ngoặc kép là bởi vì đối với tôi, đó là một từ rất khó để định nghĩa một cách chính xác bản chất của nó, mặc dù chỉ là hai từ với bảy chữ cái ngắn ngủi, nhưng mức độ hủy diệt và sát thương của nó đối với trái tim của một người phụ nữ thậm chí còn hơn cả một quả bom nguyên tử.

Theo cá nhân tôi nhìn nhận, trên đời này có hai loại phản bội: Phản bội chủ động và phản bội thụ động. Phản bội chủ động chính là loại phản bội phổ biến nhất, là khi người đàn ông rắp tâm thay lòng đổi dạ, dối trá một cách có chủ ý, có tính toán sắp đặt, làm ra những điều bất chấp cảm giác của người phụ nữ bên cạnh mình. Phản bội thụ động ít phổ biến hơn, vẫn được xem là một sự phản bội bởi tay cũng đã nhúng chàm nhưng tâm họ không cố tình làm điều đó. Tôi kể một câu chuyện dưới đây cho các bạn để hình dung hơn về sự phản bội thụ động.

Tôi có một ông anh làm trong ngành xây dựng kiêm xuất nhập khẩu, cơ bản toàn những ngành khó xơi và cũng thường xuyên phải khách khứa thì công việc mới trôi chảy, hợp đồng mới êm xuôi. Nhiều lần chị vợ kể với tôi là cầm tiền đưa cho chồng đi tiếp khách, biết là sau đó khó tránh khỏi những chuyện A - Z, trong tim nhói lắm nhưng phải nhắm mắt, vì cơ nghiệp. Anh chồng chị cũng thuộc tuýp người biết điều, yêu thương vợ, rất quan tâm đến cảm xúc của vợ nên đi đâu làm gì cũng gọi điện, nhắn tin cho vợ để vợ đỡ bất an. Bạn bè nhiều người chê ông ấy sợ vợ, không có bản lĩnh, đàn ông là phải thế này thế nọ, xơ múi bên ngoài xiu đỉnh rồi chùi sạch mép để về với vợ con thì cũng chẳng có gì quá đáng. Nhưng ông anh tôi tuyệt đối có chính kiến, làm gì cũng muốn có giới hạn, nhiều khi sắp

muốn A - Z thì ông ấy chiều sếp nhưng bản thân không đụng. Một hôm đẹp trời, bị chính lão sếp bắt, kích bác không được quay sang dùng mưu hèn kế bẩn, cài hẳn một em vào chuốc cho ông ấy say khướt, chuyện gì đến cũng đến.

Chắc mọi người đang thắc mắc và đoán là chắc ông ấy giấu vợ?

Không hề. Ông ấy nửa đêm 2:00 tỉnh dậy, đá bay em hầu rượu xuống giường như phim chương (Thực hư thế nào không rõ vì tôi không có núp trong tủ để chứng kiến, biết đâu lão ấy chém thế cho thêm phần hấp dẫn thôi). Vợ vội vàng vàng mặc quần áo ra xe đi về, vừa đi vừa gọi điện cho vợ bảo: "Vợ chưa ngủ à? Vợ đợi anh nhé, anh đang về, anh có chuyện quan trọng muốn nói với vợ!" Chị vợ cũng hoảng lắm, thật ra chị cũng quen với chuyện chồng đi về khuya vì khách khứa rồi, nghĩ chắc mất hợp đồng hay như nào đó nên chồng mới căng thẳng thế, chị xuống khỏi giường đi ra bếp pha sẵn cho chồng cốc trà gừng và làm sẵn cái khăn nóng cho anh lau mặt khi về.

Vừa vào nhà, ông ấy quỳ luôn dưới chân vợ, Khỏi phải nói chị ấy hoảng thế nào. Chị bảo với tôi, lúc đấy trong khoảnh khắc 1/100000 giây, tim chị ngừng đập và đau nhói, đàn bà sống nhờ trực giác, chỉ cần nhìn chồng thôi thì linh tính cũng đã mách bảo được chuyện gì sắp giáng xuống tổ ấm của họ rồi, chẳng cần nói nhiều bằng lời.

Trên đây là một ví dụ sống động của sự phản bội thụ động để mọi người dễ hình dung. Quay trở lại câu hỏi: Có nên tha thứ cho đàn ông "phản bội" hay không? Trên thực tế, tình yêu và hôn nhân là cả một quá trình dài, trước khi quyết định đi hay ở với một người, chúng ta hãy bình tĩnh và sáng suốt ngồi đánh giá lại toàn bộ quá trình chung sống, người đàn ông đó đối với chúng ta như thế nào? Có tốt không? Có chu toàn không? Bờ vai đó có luôn vững chắc không? Cánh tay đó có luôn che chở gia đình nhỏ bé này hay không? Nếu tất cả câu trả lời đều là có thì chúng ta quay lại hỏi bản thân chúng ta rằng: Trái tim này có còn thổn thức, tình yêu dành cho người

đàn ông đó còn sâu sắc nữa hay không? Nếu không còn nhau nữa thì cuộc sống của cả hai sẽ thế nào? Tồi tệ đi hay tốt đẹp hơn? Và quan trọng hơn hết chính là bản chất của sự "phản bội" đó là gì? Chủ động hay thụ động? Phạm tội có tổ chức không? Có khả năng tái phạm nguy hiểm không?

Sau khi thẩm định xong toàn bộ quá trình chung sống đã đi qua, nếu câu trả lời là mọi thứ đều ổn, bờ vai đó là vững chắc, sẵn sàng gánh hết bão dông để vợ con được yên ấm, biết cải tạo, ăn năn hối cải, bồi thường thiệt hại thỏa đáng - Thì hãy một lần tha thứ, cho về với gia đình và quản lý giáo dục tại địa phương bởi sai lầm của họ chỉ như một chấm đen trên chiếc bảng trắng. Nhưng nếu đó vốn là một người đàn ông tồi, ích kỷ, không bao bọc được vợ con lại đổ đốn, chấm dứt không cần nghĩ, tuyên án tử miễn ân xá.

Ngoài ra, còn một khía cạnh nữa không phải là sự dẫn dắt hay tha thứ, mà là sự buông bỏ, là cho nhau cơ hội đi một con đường mới yên ấm hơn, đó là khi cả hai hoặc một trong hai đã thật sự nguội lạnh tình cảm dành cho nhau. Khi đó sự tha thứ là vô nghĩa, bước tiếp cũng chỉ là những tháng ngày nhạt thếch, vô cảm. Đừng giữ người muốn đi, đừng níu kéo trái tim đã không còn thuộc về mình, đừng ủ ấm trong vô vọng một cuộc hôn nhân đã chết lạnh và cũng đừng miệt thị hay giày vò lẫn nhau khi nhận ra những thứ phũ phàng.

Phụ nữ là những người dễ tha thứ nhưng lại khó quên. Trong cuộc đời của một người phụ nữ trưởng thành, có hai cơn đau khiến cuộc đời họ sang một trang mới: Một là cơn đau sinh nở, hai là đau nỗi đau khi bị phản bội. Vì vậy cuộc sống hậu tha thứ lại là một thử thách khác khắc nghiệt hơn cho cả hai người. Thử thách đó cần rất nhiều: Tình yêu - Sự bao dung - Lòng kiên nhẫn. Ông anh tôi sau lần đó cũng vất vả lắm, vì niềm tin như mảnh giấy, đã vò nát thì không thể vuốt phẳng, miếng ngọc đã rạn thì sẽ không thể gắn liền lại mà không có tí vết như ban đầu được. Phụ nữ qua những cơn đau như vậy họ thường bị ám ảnh, bất cứ sự việc hay tình huống nào

cũng khiến họ liên tưởng, thật ra như vậy chính họ cũng vật vã đau khổ, bản thân họ không muốn như vậy nhưng các tế bào cảm giác đó cứ quay ngược trở lại tấn công họ. Lúc này người chồng cần tỉnh tể, nhẫn nại, thủ thả, giải thích hợp tình hợp lý để nỗi bất an qua nhanh. Ông anh tôi thì giải thích mãi cũng chán nên sau ông ấy dùng chiêu hết sức "thẳng tay", đó là mỗi lần chị nhà lên cơn, ông ấy phi vào ôm chặt, hôn hít các kiểu. Đấy á? À, đấy á? Cứ ôm! Dần dần chống cự chỉ còn là hình thức. Nói chúng cái giống đàn bà, vừa thù dai nhưng lại mắc cái tính hảo ngọt. Chịu.

Chốt lại là, các đức ông chồng tốt nhất đừng nên làm đau người phụ nữ của mình, hãy để trong cuộc đời họ chỉ trải qua một cơn đau duy nhất, đó là đau đẻ.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Bạn

Người ta bảo thế gian có năm bảy loại bạn. Bạn nhậu, bạn đồng nghiệp, bạn học, bạn xã hội, bạn xã giao. Nhưng trong hàng tá các mối quan hệ xã hội đó, thân thích được mấy người? Tìm tri kỷ mới khó chứ kết bạn kết bè thì quá giản đơn.

Người ta cũng bảo, đàn bà vốn dĩ chả thân được với nhau chứ nói gì là đến tri kỷ. Nhưng tôi có vài đứa bạn như thế, chúng tôi đều là đàn bà, cái giống vịt giới cạp cạp gặp nhau thì quang quác lên nhưng đứa nào có biến thì lẳng lặng ở cạnh, nâng đỡ nhau, đã giúp thì giúp hết lòng. Tuyệt nhiên chẳng bao giờ hơn thua xem mày đẹp hơn tao, mày giàu hơn tao hay mày giỏi hơn tao. Bởi vì chúng tôi, những người đàn bà dù chẳng hơn ai trong xã hội nhưng lại nhận thức rất rõ ưu thế của mình và tự tin vào bản thân, mỗi đứa một sở trường, không ai phải tị nạnh ai.

Nhưng người ta cũng bảo, đàn bà một khi đã đổ kị, thì phải tránh xa nhau ra. Tuyệt đối không bao giờ cho nhau cơ hội kết giao dù chỉ một lần, bởi giang sơn dễ đổi nhưng bản tính thì khó dời. Đổ kị một khi đã nhen nhóm, chỉ là nó cố dìm xuống để tiếp cận nhau vì mục đích nào đó, chứ bảo đã dập tắt hẳn để trở nên tình thương mến thương với nhau thật lòng thì là điều hoang tưởng. Tôi cũng có một vài trường hợp như vậy. Nhiều năm trước bị cư dân mạng hiểu nhầm chửi inh ỏi, bạn cũng là một trong những trường hợp chửi tôi rất ghê, mà chúng tôi chưa từng biết nhau. Sau đó bạn về nước, chúng tôi mời nhau đi ăn, tôi tin rằng trưởng thành là không chấp nhặt những chuyện lệch sóng còn con nên bắt đầu giữ liên lạc, chị em em, lần nào bạn về nước tôi cũng mời đi ăn uống, tất nhiên tôi chưa từng để bạn phải trả tiền lần nào vì mình đá sân nhà, tôi nghĩ mình chơi đẹp với bạn

thì bạn sẽ sống đẹp với mình. Khi bắt đầu thân thiết, bạn khai thác tôi rất nhiều về chuyện gia đình, tình cảm, tháng làm bao tiền, đi nước ngoài sao không đăng ảnh Facebook? Tôi lại nghĩ bạn quan tâm tôi mặc dù bản thân tôi khéo léo lảng sang chuyện khác bởi vì cá nhân tôi là người không thích bị khai thác về đời sống riêng tư. Nhiều lúc thấy tôi đăng những dòng tâm trạng, bạn lại nhắn tin: Có gì nhắn tâm sự với chị nhé, giúp được chị giúp. Tôi xúc động lắm.

Và rồi,

Tôi lại có biến.

Dù muốn dù không thì tôi cũng không tránh được những thị phi năm nào cũng đổ xuống, đời lúc này lúc khác, khi đó hình ảnh hạnh phúc hoàn hảo mà tôi cố xây dựng, giữ gìn, trong phút chốc sụp đổ hoàn toàn. Tôi trở nên đáng thương trong mắt mọi người mặc dù tôi cảm thấy mình vẫn rất ổn. Sáng sớm mở Facebook, tôi thấy cô bạn chị em của mình share một bài viết bênh vực "phe đối lập", bảo "phe đối lập" hãy cố lên?! Tôi dụi mắt đọc lại vì tưởng mình nằm mơ, tôi sợ mình đọc nhầm, tôi sợ bạn tôi viết bảo tôi cố lên mà tôi đọc nhầm, sẽ hiểu nhầm bạn. Nhưng dụi muốn rụng hết cả lông mi, sự thật vẫn là sự thật. Bạn đâm cho một nhát không đỡ được, cái này gọi là chứng nào tật nấy, ngựa quen đường cũ. Có lẽ nhiều người thấy bất nhẫn nên vào comment phản bác, bạn lặng lẽ xóa đi, tôi lặng lẽ đặt bạn về vị trí cũ trong trái tim mình, là bè chứ chẳng còn là bạn.

Tôi hay nói với đồng bọn vệt giời của mình rằng: Không nên sợ những người nóng nảy, hung dữ. Vì cái dữ của họ lộ rõ ngoài mặt, có bao nhiêu hiện bấy nhiêu. Chỉ nên tránh những người thích lấy tiếng hiền nhân, kẻ thích mang danh phúc đức mà lòng dạ cay độc, thâm hiểm, cái ác lẫn sâu trong bảy thước ruột, làm sao biết được dài ngắn ra sao? Thành thạo đi ngang thấy bạn share triết lý, dạy người ta phải sống và làm người thế nào. Tôi lại cười buồn.

Vậy đấy, thế gian này muôn màu, con người thì muôn mặt. Có những người bạn khi bạn vui, chúng nó vui, khi bạn buồn thì chúng nó cũng đau và lòng lộn muốn đâm kẻ gây ra nỗi đau cho bạn. Nhưng cũng có những người mang danh là bạn, khi bạn vui thì chúng cay, khi bạn buồn thì chúng hả hê trong lòng và tìm cách xiên thêm vài nhát để bạn chết hẳn mới thôi.

Trong đời, nếu tìm được bạn tốt, thì hãy giữ lấy, bởi đó là phúc phần. Còn nếu va phải bạn tồi, thì kệ đi, cứ bình tĩnh, để cuộc đời tự cuốn nó đi, cuốn theo luôn cả muộn phiền.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Khi Người Ta Chia Tay

Khi người ta chia tay, những ngày kỷ niệm giờ chỉ còn là quá khứ. Đối với hiện tại và tương lai, những ngày và tháng đó cũng chỉ là thường nhật, không có gì quá đặc biệt. Có chăng chỉ là những nỗi buồn man mác lướt qua khi ta khẽ nhìn lịch, khẽ đau, khẽ nhói, và nước mắt cũng khẽ rơi để rồi lau vội.

Khi người ta chia tay, vô tình ngang qua góc phố cũ phải bước đi thật nhanh, nhưng cũng không kịp ngăn ký ức ứa về. Niềm vui lẫn nỗi buồn, hạnh phúc xen khổ đau phủ kín lối. Ngày xưa... Chỉ hai chữ mà buốt cả cõi lòng.

Khi người ta chia tay, miệng thì nói mong cho nhau hạnh phúc. Mà thật lòng thì chẳng nỡ nhìn người ta đắm say bên một người mới, đôi tay mới, nụ hôn mới và cả một bầu trời mới. Chẳng đành lòng để lại với hai tiếng "Người xưa"...

Khi người ta chia tay, những lời hứa, những câu nói, tiếng cười và hơi ấm đã trở thành chuyện từ nhiều năm về trước, vậy mà cứ còn quanh quẩn đâu đây như chỉ mới hôm qua. Day dứt tự hỏi mình, sao phải lìa xa khi lòng còn yêu nhau nhiều đến thế? Rồi mặn chát ở khóe môi khiến ta bừng tỉnh nhận ra rằng, mất nhau rồi, cất bước rồi, mãi chẳng thể quay trở lại.

Và khi người ta chia tay, vì một lý do nào đó mà phải dừng bước trước hạnh phúc, chấp nhận buông tay và không thể cho nhau một cái kết thật đẹp như lời thề hẹn, không thể cùng nhau đánh răng mỗi sáng thức dậy và ngủ trong vòng tay nhau mỗi khi đêm về, chẳng đường phía trước buộc phải

bước tiếp nhưng chẳng còn chung đôi. Có lẽ, đó sẽ là những tháng ngày vô nghĩa nhất, lặng lẽ trong mỗi bước đi là một cơn đau cho đến suốt cuộc đời, như chính cái giây phút mà hai người quyết định rời xa nhau...

Và...

Khi người ta chia tay...

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Bình Tĩnh Mà Bước Tiếp

Hậu tan vỡ, nếu người phụ nữ luôn tìm cách trả thù, điên cuồng giày vò bản thân, điên cuồng níu giữ một mối tình mục nát, sự nghiệp tuột dốc, nhan sắc hoang tàn. Người đàn ông sẽ cảm thấy chia ly là điều may mắn và đúng đắn nhất trong cuộc đời họ.

Nhưng hậu tan vỡ, nếu người phụ nữ chẳng buồn bận tâm chuyện ngày xưa nữa, thay vì níu kéo họ lại cương quyết bước qua đồng đổ nát, tập trung nuôi chiều bản thân, phấn đấu cho cuộc sống riêng, sự nghiệp tươi sáng, nhan sắc ngày càng mặn mà hơn. Người đàn ông sẽ cảm thấy nuối tiếc, bứt rứt và thậm chí là quay sang hận ngược.

Đó là thói đời, là lẽ thường tình, là sự ích kỷ khi nhìn một điều đã từng thuộc về mình, nay lại long lanh đến thế nhưng chẳng còn trong tầm tay với nữa.

Sống tốt là cách duy nhất để khép lại quá khứ, không phải để khiến ai hối hận hay tiếc nuối. Đơn giản chỉ là để chính bản thân tự nhận ra rằng: Nếu cuộc sống cũ thật sự đáng để tiếc nuối thì cuộc sống mới đã không tốt đẹp đến nhường này.

Dù có thế nào cũng hãy bình tĩnh mà đối diện, bình tĩnh mà đi tiếp, gục ngã hay đắm chìm trong hận thù chưa bao giờ là cách khiến cho đối phương phải quay đầu nhìn lại và hối hận với những gì họ đã gây ra cho mình.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Cô Độc

Đó có lẽ là một cảm giác rất khó để diễn tả thành lời mà ai trưởng thành cũng phải đôi lần trải qua.

Là khi một mình bơ vơ giữa thành phố tưởng quen thuộc mà sao hôm nay lại lạ xa đến thế, trời thì rét buốt, người thì dừng đứng. Ngồi trong xe nhìn ra ngoài, những cơn mưa phùn thấm ướt cả thành phố, rả rích rả rích... Mưa ướt con phố, nước mưa tràn mờ kính xe, nước mắt tràn mờ khóe mi, lác lõng khắp nẻo đường đi lối về.

Là khi mở đi mở lại một bài hát buồn đến não nề, nuốt từng lời bài hát, thấm đến buốt tim gan.

Là khi chỉ mong cho công việc thật nhiều, làm việc đến mệt nhoài, đêm cũng dần buông xuống nhưng vẫn chưa muốn về, vì hiểu về cũng chẳng để làm gì. Không người đón đưa, không người chờ đợi, không có ai cùng ăn một bữa cơm.

Là khi nhiệt độ xuống dưới 10 độ C, đầu buốt đau lão đảo ra khỏi nhà, leo lên xe, bất giác thở dài.

Là khi nửa đêm thức giấc, đôi tay lạnh cóng đi, cảm giác hụt hẫng cuộc lên, bật sáng đèn, thần thờ trong màn đêm, trời vẫn chưa sáng, đèn đường vẫn chưa tắt, ước gì giấc ngủ kéo thật dài cho chóng qua cơn hẫng này.

Là khi xung quanh tiếng cười nói rộn rã, tiếng nhạc xập xình, nhộn nhịp đường phố hội hè, ánh sáng loang loáng nhiều màu sắc. Nhưng trong lòng thì trống rỗng, trong tâm trí chỉ hai màu trắng và đen. Màu trắng để dành

cho những bồi xóa ký ức về một ngày đã qua từ rất lâu và màu đen để ngập chìm trong thứ suy nghĩ đặc quánh đầy cô độc.

Là khi chợt thêm một cốc capuchino nóng hổi, thêm ngòi vĩa hè ăn chút ngô chiên và ít mực nướng, làm thêm cốc bia xanh cho qua một buổi tối. Mở điện thoại, lướt qua một loạt danh bạ với những cái tên, cảm thấy nhạt, nên lại thôi.

Là khi thêm được ôm bởi một vòng tay thật ấm, nhưng lại sợ đau. Thêm được nắm tay một người nào đó đi trên phố với những duyên duyên sự đời, nhưng lại sợ tổn thương. Thêm được một nụ hôn thật sâu, nhưng lại sợ dối lừa. Thêm được yêu thương, nhưng lại sợ tan vỡ.

Thế là thôi...

Vì sợ, nên đành cô độc.

Vì sợ nên đành vô cảm nhìn sự đời, vô cảm đi về phía trước, không vui cũng chẳng còn buồn. Chỉ sợ mở lòng ra, cảm xúc ùng đầy quá , đau đớn lại nhiều thêm.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Phụ Nữ Cá Tính

Đôi khi nhìn hình ảnh một người phụ nữ mặc váy ôm sát người, môi đánh son đỏ, chân giày gót nhọn, ngồi vắt chéo, tay kẹp điều thuốc và nhả khói lơ đãng ở một góc nhỏ với không gian vàng vọt của buổi tối lên đèn, thật sexy, thật cá tính và cũng thật buồn.

Cuộc sống đôi khi có nhiều điều không may, sinh ra làm người đã khổ, làm phụ nữ lại càng khổ hơn. Họ khổ bởi vì họ mềm yếu, dễ tin, dễ yêu, dễ hy vọng rồi cũng dễ gục ngã, chới với trước những điều không may. Họ muốn biến mình trở nên thật gai góc, thật cá tính, thật mạnh mẽ và bất cần đời.

Nhiều người chọn cách sống lắt khắt, đi đứng ngất ngưỡng, tay cầm điều thuốc nhả khói bay lơ mờ trong hư ảo mà ước gì chuyện buồn chỉ như làn khói, thở ra một cái là tan biến. Nhiều người mở miệng một câu là chửi thề một câu, ăn nói mạnh bạo, nốc rượu như nước lã, đôi khi còn cả hút cần, phê cocain, bay lắc thâu đêm suốt sáng. Khỏe môi thì gào rú những lời sang sảng vui vẻ, nhưng trái tim thì trống hoác, thỉnh thoảng môi nhếch lên một giây, lúc đó tim đang nhói lên một cái vì bất chợt nghĩ đến những chuyện đã cố để mà quên.

Trước ngưỡng cửa tuổi hai mươi ba, tôi có một đời chồng - Dù thế nào đi nữa thì đó cũng đã là một phần sự thật không thể thay đổi được. Dư luận, người thì chép miệng cảm thông, kẻ thì dèm pha thành kiến. Dĩ nhiên, bởi vì tôi đang ở Việt Nam, nơi vẫn còn nhiều những định kiến nhất định. Tôi có tiền - chưa chắc đã nhiều bằng người khác nhưng đó là đồng tiền tôi khổ cực làm ra một cách chính đáng. Tôi có nhà, là ngôi nhà để ở, là một nơi để

về, ở đó có một chiếc giường ấm áp mà tôi thường vùi mình vào khóc cười mỗi đêm khi thấy đời mệt mỏi. Tôi có một sự nghiệp của riêng mình, một sự nghiệp nhỏ để mà phấn đấu, vun đắp. Tôi có những người trầm trồ ngưỡng mộ mình lẫn những kẻ ghét bỏ, gièm pha mình. Và tôi có những nỗi buồn, sự mặc cảm, những khắc khoải cho hiện tại và tương lai.

Những ngày buồn, tôi cũng uống rượu. Mặc dù uống chẳng được là bao nhưng cái cảm giác nốc hết ly này đến ly khác cho đến khi say l醺 l醺, đứng dậy cảm mặt vào bồn cầu mà nôn, đầu óc chẳng nghĩ được gì nữa, không nghĩ thì không buồn. Nhưng sáng hôm sau tỉnh dậy, đầu thì nhức, phản ứng thì chậm chạp, cảm thấy cuộc đời tẻ nhạt vô cùng.

Những ngày buồn, tôi cũng cầm lái, đạp ga, phóng tít mù trên đường cao tốc, xé toạc màn đêm, xé toạc nỗi trống trải và cô độc. Nhưng rồi cũng chẳng được gì. Nhiều đêm một mình lái xe về nhà, tôi bật khóc trong hầm đỗ xe. Tiếng gót giày khô khốc nện xuống nền theo từng nhịp chân, văng đặc, tro tơi.

Những ngày buồn, nhiều người lôi kéo, đưa thuốc cho tôi hút, đưa cỏ cho tôi phê. Họ bảo hút vào vui lắm, hút vào quên hết sự đời. Và tôi biết chỉ cần tôi tiến thêm một bước nữa, bước vào một thế giới khác, nơi giúp tôi tìm quên trong chốc lát và sẽ hủy hoại tôi hết nửa cuộc đời.

Tôi chọn cách ngừng lại ở ranh giới đó, tôi không muốn bước sang để rồi tự ném mình vào bốn chữ "hồng nhan bạc phận". Tôi đã từng chứng kiến nhiều người phụ nữ, tuổi trẻ của họ đã từng rất đẹp. Rồi biến cố đổ xuống, học gục ngã và sống buông thả hơn với suy nghĩ không còn gì để mất. Đời càng gièm pha, họ càng bất cần. Rượu, thuốc, những đêm không ngủ để đắm chìm vào cuộc vui đã lấy đi của họ nét tươi nhuận, nhan sắc trở nên xập xệ, tinh thần bạc nhược. Họ lại lao vào đắm mĩ để níu giữ thanh xuân đánh rơi trong men cay và khói thuốc. Lấn quẩn và bế tắc, những hồng nhan nhưng rồi tự mình làm cho mình bạc phận.

Ở cái tuổi của tôi, người ta bảo tôi trưởng thành rất nhiều so với tuổi, bởi vì tôi va vấp sớm, lập nghiệp sớm. Nhưng tôi vẫn ý thức đây vẫn là độ tuổi muốn chứng tỏ mình, dễ sa ngã, dễ trượt dài trong những nỗi buồn. Tôi chọn cách lánh xa những cuộc vui như thế, bởi vì tôi không muốn thanh xuân, nhan sắc, tuổi trẻ và ý chí của bản thân bị hủy hoại dễ dàng.

Cocain, rượu, bay lắc, ánh đèn, tốc độ, các mối quan hệ thân thiết trong màn đêm chớp nhoáng, trong khói thuốc mịt mờ và trở mặt với nhau khi ánh mặt trời ló rạng, chẳng biết nhau là ai khi khó khăn ập đến... Đó chưa bao giờ là một cuộc sống cá tính, cũng chưa bao giờ là cách để quên đi những muộn phiền ở đời, muộn phiền khi sinh ra làm kiếp con người.

Phụ nữ cố tỏ ra cá tính là để tìm về cảm giác an toàn, không ai chở che thì họ phải tự gồng lên mà che chở lấy bản thân mình.

Nhưng họ có biết đâu rằng, càng trượt dài thì sẽ càng mất an toàn.

Đừng đổi thanh xuân của mình trong làn khói thuốc, đừng thấm dẫm tuổi trẻ bằng rượu, đừng gặm nát ý chí của bản thân bằng những đêm quay cuồng tưởng chừng như quên hết sự đời để rồi sáng mai thức dậy vẫn bàng hoàng nhận ra rằng nỗi buồn vẫn ở đó, câu chuyện buồn cũng đã xảy ra mà không thể thay đổi, những ngổn ngang cuộc sống vẫn cần ta mạnh dạn bước qua.

Hãy biến nỗi buồn, sự mặc cảm, những khổ đau làm động lực và năng lượng để thúc đẩy ta vươn lên. Hãy đứng ở một vị trí khác cao hơn, tiến xa hơn, để một lúc nào đó nhìn lại những gì đã qua, ta lại mỉm cười và cảm ơn đời, cảm ơn người vì đã có lúc bạc với ta như thế.

Người phụ nữ cá tính là có thể cái gì cũng biết, từ cái tốt đến cái xấu. Biết để mà tránh cái xấu, tránh những cái có thể làm ảnh hưởng đến sức khỏe, sự nghiệp và gia đình. Cá tính là quyết đoán trong sự nghiệp, có

chính kiến, sống can trường mạnh mẽ, yêu chiều bản thân và cá tính chính là nhận thức rõ đâu là giới hạn.

Lãng phí tuổi trẻ trong thứ khiến bản thân nhanh già, tàn tạ, tuột dốc và xấu xí - Chưa bao giờ là cá tính. Mà đó là sự ngu ngốc mà thôi!

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Anh Hãy Hạnh Phúc Đi, Bảo Đông Em Nhận Gánh

Anh là mối tình sâu sắc nhất trong cuộc đời cô, là nơi chốn bình an nhất giữa cuộc đời đầy dông bão.

Họ tìm thấy nhau sau những ngày cơ cực bủa vây đời cô. Anh thường nói: "Sau cơn mưa, trời sẽ sáng, cầu vồng sẽ lại lấp lánh." Có lẽ, anh chính là ánh cầu vồng sưởi ấm cô sau cơn mưa năm nào. Tuổi thanh xuân của họ có nhau, ngọt ngào, đậm sâu và đầy ắp những năm tháng hy vọng.

Vẫn còn nhớ, ngày đầu tiên họ nhìn thấy nhau là một ngày cuối đông, trời không nắng, con phố ấy trở nên dịu dàng hơn bao giờ hết. Tuổi đôi mươi, họ tìm thấy nhau, giữ chặt nhau và lặng lẽ yêu nhau bằng thứ tình yêu trong trẻo nhất, nhẹ nhàng nắm tay nhau đi giữa cuộc đời, lắng nghe từng hơi thở của nhau để hiểu rằng đó là lý do để họ cần phải sống tốt hơn nữa, vì nhau.

Những ngày đón đưa nhau qua từng con phố, hoàng hôn nhuộm vàng cả hàng cây, cô lại hỏi anh: "Cuộc đời này liệu có thứ gì là vĩnh cửu không? Có phải, tình yêu vốn dĩ là thứ chẳng thể nào mãi mãi?" Anh trả lời cô rằng: "Cuộc sống này không có gì là vĩnh cửu, nhưng anh sẽ luôn cố gắng để hạnh phúc này là vĩnh cửu. Nếu cuộc đời này có thứ gọi là mãi mãi, thì anh sẽ là mãi mãi."

Rồi cũng như bao lứa đôi khác, khi tình yêu trở nên quá lớn, khi cảm thấy thật sự cần nhau trong chặng đường phía trước, muốn ở cạnh nhau cả đời này, họ khao khát kết hôn, muốn nên vợ nên chồng, muốn cùng nhau đi khắp thế gian. Anh muốn ôm cô ngủ khi đêm về và nhìn thấy cô thức dậy

trong vòng tay mình khi bình minh ló rạng. Họ cùng nhau đánh răng, cùng nhau ăn bữa sáng, anh sẽ hôn lên trán cô trước khi đến cơ quan. Buổi tối, họ trở về nhà, cô nấu cơm còn anh chơi với con. Thỉnh thoảng con chạy vào bếp ôm chầm lấy mẹ, bị mẹ đuổi ra còn ba thì cười vui hạnh phúc... Đó là những gì họ đã cùng nhau nghĩ tới.

Nhưng, cuộc đời này vốn dĩ chẳng dễ dàng đến thế.

Được lấy người mình yêu, có lẽ là điều may mắn và hạnh phúc nhất. Điều đó tưởng chừng giản đơn, ấy vậy mà lại lắm khó khăn lẫn khổ đau với nhiều người...

Cô là trẻ mồ côi, lớn lên trong cô nhi viện. Năm mười tuổi, cô được một đôi vợ chồng hiếm muộn nhận về nuôi. Mười sáu tuổi, cha nuôi cô đột ngột qua đời, hai năm sau mẹ nuôi đi bước nữa, mẹ con cô sống cùng cha dượng và con riêng của ông ấy.

Mười tám tuổi, cô bị cưỡng hiếp bởi cha dượng của mình, trong một ngày mẹ nuôi đi công tác xa nhà. Sự việc vỡ lở, người cha dượng kia bị bắt đi tù, nhưng mẹ nuôi của cô lại cho rằng cô đồn mặt quynh rũ cả cha dượng nên mới ra cơ sự như thế, mối quan hệ giữa cô và người mẹ nuôi cũng vì vậy mà trở nên tệ hại. Đớn đau, nhục nhã, cô bỏ nhà đến một nơi khác, làm lại cuộc đời mới, vĩnh viễn không hé răng cùng ai về vết nhơ ấy.

Rồi cô gặp anh, sau những năm tháng rất dài vất vả ngược xuôi giữa chợ đời, khao khát đến cháy bỏng một vòng tay yêu thương. Cô đã có một quãng thời gian hạnh phúc nhất cuộc đời, đó là quãng đời cô được bên anh, được chở che trong vòng tay anh.

Gia đình anh là một gia đình gia giáo và có địa vị xã hội, anh suy nghĩ mọi cách để làm thế nào khiến gia đình yêu quý và chấp nhận cô, một cô nhi không cha không mẹ, không người thân và không cả môn đăng hộ đối với gia đình mình. Nhưng anh chưa kịp đưa cô về ra mắt gia đình để xin

cưới như dự tình thì gã cha dượng năm nào ra tù. Gã tìm hiểu về cô, tìm hiểu về người cô đang yêu. Bằng cách nào đó, quá khứ của cô lại một lần nữa bị xới tung và mọi việc truyền đến tai gia đình anh.

Lẽ hiển nhiên, gia đình anh phản đối cuộc hôn nhân này. Một gia đình sáng như thế, lẽ nào họ lại để một vết đen như cô bôi bẩn bức tranh đầy danh dự và tự hào của họ? Anh có thể chọn kết hôn với một người xứng đáng hơn cô rất nhiều...

Anh vẫn quyết đưa cô về ra mắt bố mẹ, anh hy vọng tiếp xúc với cô rồi, mọi người sẽ có nhìn nhận khác, sẽ yêu thương và cảm thông cho cô gái bé bỏng tội nghiệp của anh hơn.

Nhưng anh đã sai, đó là ngày sai lầm nhất trong cuộc đời anh...

Khi cô đến, bố anh không xuống tiếp, mẹ anh mắng cô là con đàn bà mưu mô, dơ bẩn và ti tiện mới đi quyến rũ con trai bà, rằng con trai bà có thể nhất thời mê đắm mà ngu ngốc chứ bà thì không.

Bà giáng xuống cô những lời đòn đau nhất thế gian.

Tai cô ù đi, mắt nhòa lệ, đôi chân chẳng còn vững.

Anh vụng về đến thăm hại giữa hai người phụ nữ của cuộc đời mình, anh càng cố ngăn cản thì mẹ anh lại càng thốt ra những lời chà đạp người con gái của anh đến tận cùng.

Nhưng...

Ai phải làm mẹ rồi mới hiểu được, đó là tấm lòng của một người mẹ. Có lẽ khi nói ra những lời cay đắng đó, lòng bà cũng quặn thắt vì thương đứa con trai mình đứt ruột đẻ ra. Bà có gì sai khi mong mỗi con trai mình có được một cuộc hôn nhân an toàn? Bà có gì sai khi mưu cầu một người con dâu trọn vẹn hơn để gia đình này được yên ấm, danh dự gia đình này được

gìn giữ? Bà có gì sai khi muốn cưới cho con trai mình một người vợ có tương lai? Bà có gì sai cơ chứ?

Người sai là Thượng Đế, là người đã sắp đặt số phận này, sắp đặt cho họ gặp nhau, yêu nhau để rồi chẳng thể buông tay nhau được...

Tối hôm đó, anh ôm cô trong lòng, nước mắt cô ướt đầm ngực áo của anh, thấm ngược vào trái tim anh, mặn đắng.

"Trong lòng anh, em đã là vợ của anh rồi. Xin em, đừng bao giờ rời xa anh. Em đừng đi đâu cả. Cả cuộc đời này anh không thể yêu được ai khác ngoài em." - Anh nghẹn ngào, nước mắt tuôn rơi. Cô hiểu anh cũng đau đớn chẳng khác gì mình, rằng khi đàn ông rơi nước mắt nghĩa là khổ đau đó đã quá sức chịu đựng với họ.

Cô ôm chặt lấy anh, như sợ nếu lỡ buông lời một phút, anh sẽ biến mất.

Suốt đêm, họ cứ ôm chặt lấy nhau như thế cho đến lúc ngủ thiếp đi, tay anh vẫn nắm chặt lấy tay cô. Anh đã từng nói sau cơn mưa trời sẽ sáng, nhưng đêm nay cô không muốn trời sáng. Vì cô biết, khi trời sáng thì cũng là lúc cô mất anh, cô sẽ phải buộc lòng buông tay.

Những ngày sau đó, cô quyết định tránh mặt anh.

Mỗi lời nói của mẹ anh như từng nhát dao đâm thẳng vào tim cô, ghim sâu ở đó và xéo nát ruột gan cô thành từng mảnh vụn. Cô nghĩ, có lẽ bà đã đúng, anh xứng đáng cưới một người khác tốt hơn cô, gia cảnh xán lạn hơn cô, không có thứ ô nhục khiến anh phải bị người đời cười chê. Yêu là mong nhau hạnh phúc, yêu là nhường lối cho người mình yêu đi đến một con đường bằng phẳng hơn. Vậy thì hà cớ gì cô lại cố níu giữ? Hà cớ gì cô lại làm khổ anh, khổ những người thân của anh?

Anh đến tìm cô nhưng cô đóng chặt cửa. Căn hộ cũ kỹ, đằng sau cánh cửa ấy là nơi họ đã từng có những kỷ ức ngọt ngào, những tháng ngày quá

đổi hạnh phúc với nhau, những bữa cơm nóng hổi với món anh thích và đích thân cô nấu bằng tình yêu thương vô bờ bến. Những cơn mưa rào ngoài cửa sổ, cô trong nhà ngồi đơm lại cúc áo cho anh, miệt mài như một người vợ thảo.

Vậy mà giờ đây cánh cửa đó lại im lìm, lạnh lẽo.

Mưa như trút nước, anh vẫn đứng đó, cả đêm...

Cánh cửa vẫn lặng im. Cô vẫn lạnh lùng đến thế. Phải rồi, cô lạnh lùng đề tương lai của anh rạn vỡ, dù điều đó khiến trái tim cô rạn vỡ theo. Nhưng biết làm sao được? Giá như cô có một gia đình, giá như bố mẹ ruột đừng bỏ rơi cô mà hãy cho cô một gia đình dù là bình thường nhất, thì có lẽ cuộc đời cô vẫn còn một cơ hội để hạnh phúc, một cơ hội để yêu và được yêu.

Giờ đây điều duy nhất mà cô có thể làm được, là phải thật lạnh lùng và nhẫn tâm!

Sau đêm đó, anh ốm nằm liệt giường, trong cơn sốt mê man nửa tỉnh nửa mê, anh vẫn gọi tên cô, anh lại bị hen suyễn từ bé nên tình hình sức khỏe càng trầm trọng, phải nhập viện cấp cứu. Qua một người bạn của anh, cô biết tin. Đã ba hôm kể từ ngày anh nằm viện, cô không đến. Mẹ anh càng tin tưởng một điều rằng cô chỉ là một người con gái bạc tình, không xứng đáng với anh.

Họ không biết rằng, mỗi đêm khi phòng bệnh đã vắng dần, có một cô gái lặng lẽ đứng từ xa nhìn vào ô cửa sổ nơi anh đang nằm, những giọt nước mắt đã rơi xuống trong bóng đêm lâm lũi đó, tủi hờn, đau thắt, ước gì có thể chạm vào nhau một lần, một lần thôi...

Và dường như anh cũng có linh cảm, mỗi đêm anh đều ngoái nhìn ra cửa sổ, chờ đợi điều gì trong bóng đêm đó...?

Ngày anh ra viện cũng là ngày cô đăng lên mạng xã hội một tấm ảnh chụp cô và một người đàn ông không phải là anh. Cô cười thật tươi trong vòng tay lạ. Trời đất như đổ sụp dưới chân, anh không tin rằng cô thay đổi, làm sao có thể nhanh như vậy? Cô đang đùa với anh, cô muốn bỡn cợt anh mà thôi. Anh chạy thật nhanh đến nhà cô, anh muốn được biết sự thật!

Nhưng cô đã chuyển đi từ bao giờ, chỉ để lại vồn vẹn một tin nhắn, cô viết: "Hãy cho phép em dừng lại, em gửi đến anh một cơ hội để anh đi một con đường khác bằng phẳng hơn, bình yên hơn. Vĩnh viễn trong cuộc đời này, anh hãy sống vui và đừng lo lắng bất cứ điều gì. Chúng ta sẽ không quên nhau, hãy nhớ về nhau như một ký ức đẹp, như chúng ta đã từng."

Cô không trả lời bất kỳ một tin nhắn hay cuộc gọi nào từ anh. Anh như điên cuồng xối tung cả thành phố để tìm cô, đến những nơi mà anh nghĩ cô sẽ đến, nhưng đều không có. Cô biến mất như chưa từng tồn tại. Dù cố gắng hỏi thăm, nhưng anh vẫn không thể biết thêm thông tin gì về cô.

Đã hai tuần...

Thêm một tuần nữa là ba tuần...

Một tháng đã trôi qua...

Rồi hai tháng...

Không có một tin tức nào, anh muốn đi tìm cô cũng chẳng biết phải đi đâu. Anh nhớ cô điên cuồng, cô làm anh đau đớn bao nhiêu thì anh lại càng nhớ cô bấy nhiêu. Vì sao cô lại làm anh yêu cô nhiều đến vậy để rồi vứt bỏ anh ở lại một mình trong những chuỗi ngày khủng khiếp thế này?

Tại sao cô lại hành hạ anh?

Có phải cô trả thù anh không?

Vì sao vậy?

Mỗi đêm rít thuốc và uống cạn những cốc rượu cay, anh đều gào thét tận tâm can mình như vậy. Anh như phát điên phát dại kể từ ngày cô đi. Chẳng còn là một chàng trai nhiều hoài bão và hy vọng như ngày nào. Những chiếc bánh quy nhỏ xinh cô làm cho anh còn sót trong hộp nơi góc bàn, anh lôi ra ngặm nhìn rồi ngấu nghiến nhai, vừa khóc vừa cười.

Mẹ anh thấy con trai mình như thế thì vô cùng đau lòng, nhân lúc anh đi làm, bà đốt sạch những tấm ảnh chung của hai người mà anh đã vùi dưới gối. Họ đã từng cùng nhau rong ruổi khắp nơi, năm tháng thanh xuân xanh màu núi rừng, xanh màu biển cả, màu của bình minh và nụ hôn dưới những ánh hoàng hôn. Năm tháng hạnh phúc đó giờ đã thấm đẫm nước mắt của anh.

Đốt những bức ảnh đó, nhưng nào có đốt được những ký ức trong trái tim anh? Nào có hóa tro bụi được những kỷ niệm quá đậm sâu về một người con gái mà anh đem lòng yêu thương nhiều đến thế?

Đã gần nửa năm kể từ ngày cô biến mất không một tin tức. Anh vẫn lặng lẽ đi về, có lẽ nỗi buồn đã lắng thật sâu vào trong tim, nhiều đêm lái xe về nhà, ngang qua những con phố từng đưa cô đi qua, khóe mắt anh vẫn cay, góc phố nào cũng ẩn hiện tiếng cười trong trẻo của cô. Dạo này cô chẳng đăng hình ảnh gì, Facebook của cô im lìm. Anh bất chợt mong cô đăng một cái gì đó, cho dù là ảnh hạnh phúc với người đàn ông kia. Ngày nào anh cũng dạo qua Facebook cô vài chục lần, nhưng mọi thứ vẫn câm lặng.

Nhà anh cũng hay có một cô bé sang chơi, là con gái của một gia đình quen biết khá thân với bố mẹ anh. Gia đình đó quả thật rất môn đăng hộ đối với gia đình anh. Cô bé kia cũng xinh xắn, học hành giỏi giang, tương lai thật sự rất xán lạn. Bố mẹ anh đã sắp xếp cả rồi, hai nhà kết thông gia với nhau thì quá tuyệt vời, thông gia tương trợ lẫn nhau, địa vị càng thêm vững vàng. Đôi trẻ thì tài gái sắc, còn có điểm gì đáng chê trách nữa? Cuộc hôn

nhân này chỉ khiến thiên hạ thêm trầm trồ ngưỡng mộ mà thôi. Cưới cho anh một cô vợ hiền, rồi sinh con đẻ cái, chẳng mấy chốc anh cũng sẽ quên đi mối tình trẻ dại tưởng chừng đậm sâu kia.

Ngày lành tháng tốt cũng đã định rồi.

Anh gật đầu.

Bố mẹ anh thấy con trai thái có thái độ hợp tác thì rất vui vẻ. Chỉ có trong lòng anh mới hiểu, nếu không lấy được cô, thì cuộc đời này lấy ai chả thế? Trái tim anh giờ đây đã vô cảm rồi.

Nhà sắp có hỷ sự, người ra kẻ vào nô nức nhộn nhịp, bàn ghế được chuyển tới, cổng hoa cũng được dựng xong, trong nhà trang trí chữ hỷ màu đỏ thật đẹp mắt. Cô dâu đứng trước gương thử váy cưới, chiếc váy cưới tinh khôi đuôi dài rất lộng lẫy. Bất giác anh mỉm cười, anh nhìn thấy cô đang tươi cười thử váy trước mặt anh.

"Em của anh, em đã đi đâu mà lâu như thế? Em chẳng phải đã từng ước một chiếc váy cưới như thế sao? Anh chẳng phải đã hứa sẽ mua cho em để em mặc trong ngày cưới của chúng mình? Sao em không ở đây để anh được thực hiện lời hứa xưa?"

Mắt anh lại nhòa đi. Tiếng người qua kẻ lại mang anh trở về thực tại.

Thấm thoát rồi chỉ ngày mai thôi, anh đã là người đàn ông đã có gia đình, là cha của những đứa trẻ không phải cô làm mẹ, rồi anh sẽ ăn bữa cơm gia đình nhưng không phải do cô nấu và rồi anh cũng sẽ quên được cô như cô đã quên anh, phải không?

Màn đêm buông xuống.

Anh nhìn thấy cô, người đầy máu, mắt nhắm lể, cổ ngoài đến để nắm lấy đôi tay anh, nhưng không kịp nữa rồi, cô bị kéo vào một chiếc hố màu đen,

anh níu lấy cô nhưng không được...Tiếng cô khóc nức...

Anh choàng tỉnh.

Nhìn đồng hồ, đã 4:00 sáng.

Thì ra chỉ là một cơn ác mộng. Nhưng tỉnh dậy, có một nỗi bất an dâng lên trong anh. Đầu đau như búa bổ vì đêm qua anh uống quá nhiều, rượu khiến cổ họng anh khô khốc, đắng nghét. Bước xuống giường tìm một cốc nước, anh bất chợt nhìn thấy một tấm ảnh của cô còn rơi sót lại trong khe bàn. Nụ cười thật tươi và đôi mắt luôn sáng long lanh mỗi khi nhìn anh.

Anh vuốt nhẹ tấm ảnh, cho vào ngăn kéo.

Mặt trời lên, chuyện buồn ngày hôm qua có lẽ từ nay phải khép lại dù trong lòng anh nó luôn hiện hữu. Quần áo chỉnh tề, anh ngồi ngay ngắn trong phòng, mở ngăn bàn lấy ảnh của cô đặt vào trong ví.

Chuông điện thoại bất chợt đổ liên hồi.

Là số của cô.

Tìm anh như ngừng đập...

Anh vội nhấc máy như sợ chỉ cần chậm đi một giây thôi, cô sẽ đập máy mất. Nhưng đầu dây bên kia là tiếng của một người đàn ông, tìm anh một lần nữa quặn thắt.

"Tôi là em trai của chị ấy, chúng tôi lớn lên cùng với nhau ở cô nhi viện, chị lấy sắp sinh rồi, là con của anh đấy. Chị bị tai nạn nên sinh non, anh nói chuyện với chị một lát đi."

Nước mắt anh không ngừng rơi, đầu óc anh quay cuồng, quá nhiều câu hỏi, quá nhiều cảm xúc, ngay tại giây phút này, anh không biết phải làm sao.

"Em ơi, là anh đây, là chồng của em đây, em có nghe anh nói gì không? Em ở đâu vậy? Anh đến ngay bây giờ với em, anh đến với em ngay đây, em đợi anh nhé. Vợ của anh, em đợi anh." - Anh khóc òa trong điện thoại.

Bất chợt, mẹ của anh đi vào: "Con ơi, đến giờ đi đón dâu rồi."

Mọi thứ ngưng lại.

Đầu dây bên kia, có lẽ cũng đã nghe được, lặng im...

Tiếng loảng xoảng băng ca, tiếng dao kéo, tiếng bác sĩ hỏi hã: "Cô ấy nguy kịch rồi, cứu đứa bé."

Khi con của anh cất tiếng khóc chào đời cũng là lúc cô trút hơi thở cuối cùng...

Tiếng út dài của máy trợ tim xé nát trái tim anh, mọi thứ như chết lặng. Ở giây phút anh tìm thấy cô, anh sắp chạm vào được cô, thì cũng là lúc anh một lần nữa mất cô mãi mãi...

Ông trời luôn biết cách trêu người con người.

Sau hai giờ nay, anh đến được chỗ cô. Mặc kệ đám cưới, mặc kệ cười chê, mặc kệ mẹ anh gào khóc, bố anh nổi giận và gia đình nhà gái phần nộ, anh vẫn lao đi.

Người đón anh ở bệnh viện chính là người đàn ông tình tứ cùng cô trong bức ảnh trên Facebook/ Anh gần như ngã quỵ khi nhìn thấy cô, lạnh toát, một màu trắng tang tóc. Cô nằm ở đó, chẳng trách hờn gì anh, chẳng nói được một câu nhưng nhớ, chẳng còn cười với anh, cũng chẳng thể nào bật khóc, cô cứ nằm ở đó, bất động, mặc cho anh đau đớn.

Gia đình và định kiến xã hội đã chia cắt họ, giờ đây âm dương lại một lần nữa tách rời họ vĩnh viễn.

Ngày quyết rời xa anh cũng là ngày cô biết mình đang mang giọt máu của anh. Vì tự trọng của cô và tương lai của anh, cô quyết định chuyển đến một thành phố khác, cắt đứt mọi liên lạc. Cô biết, anh sẽ bằng mọi giá tìm cô. Cô muốn khiến anh đau đớn mà buông tay. Cô đăng một tấm ảnh như một nhát dao cuối cùng cắt đứt tình yêu của họ, vĩnh viễn chấm dứt những ngày tháng ngọt ngào, để anh có thể quên được cô mà buông tay đi tìm hạnh phúc mới. Người đàn ông trong ảnh cũng chính là người em trai lớn lên trong cô nhi viện cùng với cô.

Đến một thành phố xa lạ , để xin một công việc mới thật không dễ dàng, trong khi tiền dành dụm của cô cũng dần vơi cạn. Những ngày ốm nghén không có ai bên cạnh, vật vờ trong căn phòng với bốn bức tường đơn độc, đó là giây phút cô thêm cháy lòng một vòng tay của người chồng, cần sự vỗ về trong những đêm giật mình tỉnh giấc, cần một người mua cho bát phở, nấu cho bát mì những lúc đói lòng. Vậy mà...

Sức khỏe của cô xưa nay yếu, chỉ cần trái gió trở trời đã nhức đầu sổ mũi. Một phần vì buồn đau, một phần vì cuộc sống thiếu thốn và không có người chăm sóc, dù mang thai nhưng cô lại gầy đi rất nhiều. Ở tháng thứ tám của thai kỳ, cô vẫn gắng gượng đi dạy kèm để có thêm chút tiền sinh con, lo cho con.

Đêm đó trời mưa rất to, vừa xuống khỏi trạm xe bus để đi bộ về nhà, cô bị một tên say rượu đâm phải, hấn ta bỏ chạy để lại cô với vũng máu nhòa trong mưa.

Anh khóc không thành tiếng, ghì chặt lấy đôi tay của cô gái bé bỏng, tội nghiệp của anh...

"Em đã đau lắm phải không? Em đã cô độc lắm phải không? Vợ à, anh đây rồi, em có thể mở mắt ra nhìn anh được không? Tại sao em không đợi anh? Tại sao em hết lần này đến lần khác bỏ anh lại một mình...?"

Số phận đôi khi sắp đặt rất trớ trêu. Ở một vùng trời cách nhau hàng nghìn cây số, anh đi bên pháo đỏ rượu hồng thì cũng là lúc cô ra đi vĩnh viễn trong cô độc, từ bỏ cõi đời này, từ bỏ anh, từ bỏ đứa con còn chưa biết mùi sữa mẹ...

Ở những phút cuối cùng đó, cô đã nghe được tiếng của anh, cô quả thật rất muốn sống tiếp, nhưng cô không thể cố được nữa rồi. Cô đã khóc cho mối tình của họ suốt những năm tháng đẹp nhất của một người con gái. Và giọt nước mắt cuối cùng trong đời, vẫn là dành cho anh...

Anh nhận lại kỷ vật của cô. Chiếc điện thoại với tin nhắn "Em yêu anh, cả đời này", vẫn chưa được gửi đi, cô đã viết tin nhắn này trên đường đi cấp cứu. Họ đều vô thức ngóng đợi nhau suốt những chuỗi ngày xa cách, vậy mà khi sắp gặp nhau, cô lại không thể đợi được nữa. Những dòng nhật ký kể từ ngày cô rời khỏi anh, những tấm ảnh siêu âm con gái của họ lớn lên từng ngày trong bụng mẹ. Không phải vì anh chẳng thể ở cạnh mẹ con cô trong những ngày tháng đó, nên cô viết tất cả vào đây để anh được biết giọt máu của anh đã dần lớn ra sao? Cô đã buồn tủi nhớ nhung anh đến thế nào?

"Đau đớn quá phải không em. Tại sao đớn đau thế này em giành gánh một mình?" - Nước mắt của người đàn ông mà cô yêu nhất đời, lại một lần nữa rơi xuống, ướt đẫm những dòng tâm sự của cô.

Ngày...Tháng...Năm...

Con đến với cuộc đời mẹ, thật bất ngờ, nhưng mẹ hạnh phúc lắm. Có lẽ ông trời biết mẹ không được phép ở cạnh ba con nên mang con đến bù đắp cho mẹ. Cả cuộc đời này, mẹ chỉ yêu một mình ba con. Mẹ biết mẹ buộc phải rời xa ba, nhưng không sao con à, giờ đây mẹ đã có con rồi. Quãng thời gian sau này, nhìn thấy con cũng như nhìn thấy ba, mẹ sẽ mạnh mẽ mà sống tiếp, mẹ sẽ yêu con luôn cả phần của ba.

Ngày...Tháng...Năm...

Hôm nay, con biết đạp rồi. Thỉnh thoảng con thúc vào bụng mẹ một cú điếng người. Giá như ba con ở đây. Giá như ba được áp tai vào bụng mẹ để lắng nghe con lớn từng ngày. Mẹ nhớ ba con lắm...

Ngày...Tháng...Năm...

Mẹ hay tin ba con sắp lấy vợ rồi. Cuối cùng ba con cũng đã chịu quên mẹ mà tìm lấy một hạnh phúc trong cuộc đời này, một người phụ nữ sẽ thay thế mẹ chăm sóc cho ba, một người tốt hơn mẹ rất nhiều. Mẹ vừa buồn vừa vui. Cô ấy chắc hẳn sẽ mặc áo cưới rất đẹp...

Ngày...Tháng...Năm...

Mấy hôm rồi con chẳng đạp, mẹ lo lắm. Hôm nay mẹ hơi mệt. Mẹ lấy chiếc áo của ba con ra để đêm nay mẹ con mình có thêm hơi ấm. Con có cảm nhận được không? Vòng tay của ba con thật sự rất ấm áp. Ba đang ôm mẹ con mình. Con có thấy không?

Ngày...Tháng...Năm...

Đêm nay mẹ không ngủ được, bụng to quá nên mẹ bắt đầu khó thở dù đã đổi nhiều tư thế nằm rồi. Chân mẹ lại phù lên nữa, nhưng mẹ không tự với để xoa được. Trời mưa rồi, mẹ sợ sấm sét. Con biết không, ngày trước ba không bao giờ để mẹ ở một mình khi có sấm sét. Nếu có ba con ở đây, mọi việc sẽ đều ổn hết con à, ba sẽ che chở cho mẹ con mình...

Ngày...Tháng...Năm...

Ngày mai ba con sẽ không còn là của mẹ con mình nữa. Không sao đâu con à, rồi sẽ ổn cả thôi. Mẹ vẫn yêu ba con, cả đời này. Nếu có kiếp sau, nhất định ba và mẹ sẽ được ở cạnh nhau có phải không?

...

Anh hãy hạnh phúc đi, bão dông em nhận gánh.

Chỉ cần thấy anh cười, em nguyện đứng trong mưa.

Đường thênh thang anh bước, gập ghềnh lối em về.

Nắng ngập trên lối ấy, gió lạnh mình em mang...

...

Từng dòng nhật ký của cô như những phát dao cứa vào da thịt của anh, cô đã nhớ anh đến thế này, cô đã đơn độc đến thế này. Anh đã từng hứa sẽ yêu và che chở cho cô cả cuộc đời. Giờ đây, đã đến lúc anh phải thực hiện lời hứa của mình rồi. Cho dù là muộn màng...

Ôm con gái bé bỏng trong tay, nhìn vào di ảnh của cô, cô như đang mỉm cười với anh.

"Về nhà thôi vợ, em đã đi quá lâu rồi..."

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Sự Im Lặng

Mệt mỏi là khi ta nín thính trước mọi lời trách móc, chẳng buồn giải thích trước những lời quy chụp và càng hỏi nhiều thì chỉ càng đổi lấy sự im lặng.

Từ im lặng đến rời xa nhau, chỉ cách có một gang tay.

Đôi khi người trong cuộc tự hỏi rằng vì sao vẫn còn yêu nhau, vẫn còn đây ắp nhưng nhớ, nhưng vẫn chọn cách xa rời nhau, chọn cách dừng lại khi đã đi cùng với nhau một đoạn đường đủ dài? Đơn giản vì ta đã mệt mỏi và ngột ngạt khi cạnh nhau. Cái cảm giác thở dài đầy chán nản trước những cơn thịnh nộ, những lời buộc tội, những câu hỏi và sự bó buộc khiến ta dù còn yêu nhưng vẫn phải quyết định chấm dứt để được thở, được hít bầu không khí tự do, thanh thản và an lành của những chuỗi ngày yên tĩnh.

Đừng bao giờ nghĩ rằng bó buộc nhau là cách để giữ lấy nhau. Điều đó chỉ khiến nhau thêm mệt mỏi, những năm đầu tiên có thể vì yêu mà cho qua sự mệt mỏi đó, nhưng đó hoàn toàn không phải là cách để đi được với nhau cả đời.

Đừng bao giờ nghĩ rằng yêu là phải chấp nhận sự khắc nghiệt của nhau. Thanh xuân của mỗi người thực ra rất ngắn, yêu là dành cho nhau những tháng ngày đẹp đẽ nhất của cuộc đời, yêu nhau bằng tất cả sự chân thành và bao dung với nhau. Nhưng tuyệt đối không chôn vùi thanh xuân ngắn ngủi đó trong sự khắc nghiệt để đổi lấy tiếng thở dài. Bởi, yêu là để hạnh phúc, yêu là để được tôn trọng và yêu là để thấy lòng bình yên không dậy sóng.

Cãi nhau, trách móc, hờn giận và ghen tuông - Đôi khi là gia vị giúp tình yêu thêm nồng nàn nếu ta biết nêm nếm vừa tay. Tuy nhiên nếu mọi thứ đi quá giới hạn, tình yêu sẽ chết yếu.

Kiểm soát lẫn nhau chưa bao giờ là cách tốt nhất để giữ trái tim của nhau. Ta chỉ vì yêu, vì trân trọng mà tự giác hoàn thiện mình, tự giác thủy chung, tự giác thật thà và hạnh phúc vì điều đó. Đừng vì sợ mà chấp nhận sự kiểm soát, bởi một lúc nào đó, ta cũng sẽ mệt mỏi rồi buông tay.

Trong một mối quan hệ, đáng sợ nhất không phải là cãi vã triền miên hay là hờn giận không hồi kết. Mà đáng sợ nhất chính là sự im lặng.

Khi tiếng cười chợt tắt, chỉ một người nói và một người lặng thinh, một người cứ hỏi mà người kia không còn muốn giải thích nữa.

Mọi thứ bỗng chốc rơi vào im lặng.

Im lặng đến một lúc nào đó.

Sẽ là mất nhau.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Lòng Người Biển Suy

Có những mối tình, đang yêu đương hò hẹn thật ngọt ngào, bỗng một ngày chớp mắt, quay sang nhìn nhau, cảm giác nhạt và tình yêu dần vơi. Đôi khi có một chút áy náy, vì thật sự đối phương chẳng làm gì có lỗi. Một bên nhạt dần, một bên tự hỏi tại sao rồi mãi miết đi tìm lý do cho những câu hỏi: Tại sao lại né tránh nhau, những cuộc hẹn luôn có lý do bận bịu để thoái thác? Tại sao bên nhau nhưng chẳng còn cảm nhận được yêu thương ở nhau? Tại sao trước đây công việc cũng nhiều nhưng vẫn dành thời gian cho nhau chỉ đơn giản vì nhớ mà giờ đây nỗi nhớ ấy từ lúc nào trở nên vô hình?

Tôi từng nghe một người em gái tâm sự câu chuyện rất nực cười tưởng là đùa, ấy vậy mà nó lại được dùng làm lý do để chia tay. Cậu bạn trai của em bảo với em rằng vì hai đứa cùng mang họ Nguyễn, khả năng là anh em dòng họ rất cao, nên không thể cưới được?! Vậy mà cô em gái của tôi cũng tin, cũng ra sức thuyết phục, ra sức chứng minh, tình yêu biến con người trở nên ngu ngơ đến tội nghiệp.

Cũng một câu chuyện khác, có một thằng bé con nhà giàu đem lòng yêu một con bé nhà nghèo. Con bé hiền khô và học rất giỏi, lại là hoa khôi trường. Gia đình thằng bé con nhà giàu kia không thích con bé này lắm, vì bố mẹ của con bé chỉ là những người công nhân vệ sinh môi trường, so với gia đình họ thì đúng là một trời một vực. Nhưng thằng bé ra sức thề thốt rằng mình yêu con bé vì tình yêu đích thực, rằng rào cản gia đình chẳng là gì cả, nó nhất định sẽ vượt qua được để cưới con bé về làm vợ, nó cảm thấy cuộc đời thật may mắn khi đã tìm được một nửa đích thực và giàu nghèo đối với nó không là gì bởi nó không cần tiền mà cũng chẳng cần gia thế. Dĩ

nhiên con bé rất xúc động trước những lời tuyên ngôn hùng hồn của một "soái ca" tưởng chừng như vừa bước ra từ mô típ của một bộ phim củ sấm nào đấy. Tình yêu ngọt ngào bay bổng được vài tháng với những lần đón đưa và thề hẹn. Vì yêu nên dâng hiến, vì yêu nên trao hết, nam thanh nữ tú yêu nhau, chuyện gì đến cũng phải đến. Đùng một cái, cậu thiếu gia biến mất với một lý do: "Anh không thể vượt qua rào cản gia đình, anh không thể mang tội bất hiếu. Anh xin lỗi!" Con bé sốc lên sốc xuống, suy đoán đủ điều, rằng chắc anh ấy bị gia đình ép buộc, hay anh ấy có nỗi khổ tâm riêng chứ anh ấy yêu mình thế kia thì chẳng thể nào nói hết là hết được. Ngày ngày, con bé vẫn vật vã tìm cho mình một lý do để giải thích cho sự ra đi chóng vội của chàng "soái ca" ngày ấy.

Thật là ảo diệu.

Rất khó để khuyên rằng các cô gái đừng mù quáng lao vào tìm câu trả lời cho nguyên nhân khiến lòng người biến suy. Vì thật sự là chẳng có lý do gì cả. Lý do lớn nhất là người ta đã thay lòng rồi. Đừng tin vào những cái cớ được mang ra để chia tay, bởi khi tình yêu đủ nhiều và đủ lớn, mọi lý do đều không còn là lý do nữa. Nhưng chẳng còn yêu thì một con kiến cũng sẽ biến thành con voi. Với trí tuệ siêu phàm của một người muốn thay lòng đổi dạ, muốn nhanh nhanh chóng chóng đi tìm vui nơi khác, thì họ sẽ nghĩ ra được rất nhiều cái cớ hay ho. Nếu không nghĩ ra được cái gì mới thì họ sẽ vơ tạm một cái đã cũ, những rào cản mà họ từng thề thốt chắc nịch sẽ vượt qua, nay lại được mang ra làm lý do rũ bỏ một người mà lòng họ chẳng còn hướng về.

Cái cảm giác chứng kiến sự đổi thay dần dần của người mình mang lòng yêu thương mà chẳng có một lý do chính đáng, thật sự khiến con người ta chịu sự giày vò còn khủng khiếp hơn là chia tay dứt khoát nhưng lý do rõ ràng.

Bản thân tôi cũng từng mất nhiều thời gian để thử nhiều màu sơn móng tay và nhận ra rằng đâu mới là màu phù hợp nhất với bản thân. Con người

ta đôi khi mất gần nửa cuộc đời mới nhận ra được đâu mới là nghề nghiệp mình yêu thích thật sự. Và tình yêu cũng vậy, hôm nay thấy hợp nhau nhưng ngày mai không còn thấy hợp nữa, đó cũng là chuyện thường tình. Làm một người tử tế, nếu yêu hãy yêu thật chân thành và nếu hết yêu thì cũng hãy thật thà nói rõ để đỡ làm mất thời gian của nhau cũng như không khiến đối phương phải chới với trong hàng nghìn câu hỏi mà câu trả lời thật sự chỉ có một.

Trên đời này, cảm xúc con người chính là thứ dễ đổi thay nhất, lòng người chính là thứ khó lường nhất. Ta không sợ lòng người thay đổi mà chỉ sợ người đổi thay rồi nhưng lại hèn nhát không dám đối diện để nói ra sự thật mà phải núp vào những cái cớ vốn dĩ chỉ là giả dối mà thôi.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Khi Tình Yêu Trở Thành Điều Xa Xỉ

Người ta cứ bảo, tình yêu thời nay thật xa xỉ, khi con người chẳng còn chịu yêu nhau thật lòng thật dạ nữa.

Con gái yêu con trai thì nhìn vào xe vào nhà, vào tiền vào bạc, vào danh vọng và địa vị. Đến nỗi mà có nhiều cô gái đẹp còn rủ tai nhau một câu tưởng đùa mà có thật: "Lấy chồng, chẳng quan trọng người đấy là ai, mà phải nhìn xem bố anh ta là ai." Câu nói khiến người nghe phải giật mình thảng thốt, không hiểu các cô tìm chồng hay tìm...bố chồng?

Rồi thì con trai yêu con gái cũng bằng thứ tình yêu đầy nhục dục, hiếu thắng. Lời thề trao vói rồi cũng quên nhanh. Ngày xưa, yêu chân thành là điều đáng tự hào. Nhưng ngày nay, yêu nhiều cô mới là chiến tích vẻ vang để khoe lác dăm câu kệch cỡm trên bàn nhậu.

Cứ thế, họ yêu nhau bằng thứ tình yêu vô trách nhiệm. Con gái thì thực dụng còn con trai thì yêu một cách nông cạn, hứa cho có, làm hay không thì từ từ xét sau.

Tự hỏi vì sao con người giờ đây khó thật lòng với nhau? Bởi, họ mất niềm tin vào cuộc sống, mất niềm tin vào tình yêu, mất niềm tin vào lý lẽ của trái tim. Họ cứ nghĩ rằng vì đời bạc nên ta cứ sống nhạt để nhờ có trắc trở thì cũng đỡ đau.

Cũng có người đã từng thật lòng đôi ba lần, nhưng nhận lại toàn đối trá. Thế là thôi. Học cách sống bạc bẽo vô cảm, để đỡ cay ở cái thời tình yêu

thì mất giá còn đối trá thì lên ngôi. Cứ thế, họ lặng lẽ va vào đời nhau, khô khốc và nhạt nhẽo.

Ở cái thời nhìn đâu cũng thấy ly hôn, người thứ ba, phản bội nhan nhản. Niềm tin dần trở nên là thứ xa xỉ hơn lúc nào hết.

Có một anh lính, lần đầu tiên được đi công tác xa. Sau giờ làm việc, tranh thủ thời gian ít ỏi được nghỉ, anh lân la ra hội chợ ở gần để lang thang tìm mua cho vợ mình một chiếc máy sấy tóc và còn mua thêm một con mèo làm bằng gỗ vì vợ anh tuổi mèo. Suốt chặng đường công tác dài và vất vả, thỉnh thoảng đồng đội lại thấy anh lôi con mèo bằng gỗ ra lau lau rồi tùm tùm cười. Ít ai biết, anh lính và vợ của mình chỉ là sắp kết hôn chứ chưa chính thức làm đám cưới. Vợ anh có thai trước, anh báo cáo tổ chức xin phép được cưới vợ và phải nhận kỷ luật vì vi phạm quy chế ngành. Những anh vẫn vui lắm. Có ai mà nhận quyết định kỷ luật xong lại còn hơn ha hơn hở khoe với khắp đơn vị là em sắp làm bố rồi, vợ em sắp sinh em bé cho em rồi. Dù phải chịu khiển trách của tổ chức thì anh vẫn chịu trách nhiệm với vợ con mình, không bao giờ bỏ rơi họ để đổi lấy sự thăng tiến. Không may trong lần đi công tác đó, anh lính bị thương nặng trong lúc làm nhiệm vụ, khi được đưa vào bệnh viện cấp cứu, anh rút trong túi áo con mèo bằng gỗ trao lại cho đồng đội của mình, bảo nếu anh có chuyện thì hãy đưa cho vợ của anh, sắp sinh nhật cô ấy rồi. Vậy đó, trong thời khắc tưởng chừng khó khăn nhất, đối diện giữa sự sống và cái chết, anh vẫn hướng về vợ, vẫn nhớ đến ngày sinh nhật của vợ và cố gắng thực hiện lời hứa của mình.

Tôi luôn nghĩ rằng, một người đàn ông sức dài vai rộng nhưng vô trách nhiệm với người phụ nữ của đời mình, thì thử hỏi làm sao có thể ra đời mà vùng vẫy, ra đời mà gánh vác trọng trách nào khác to lớn hơn?

Và thật sự thì giữa muôn vàn những vật đổi sao dời, thì tôi vẫn luôn tin tình yêu đích thực vẫn còn tồn tại giữa cuộc đời này. Ít có ai định nghĩa hai chữ tình yêu là gì, bởi họ cho rằng điều đó phụ thuộc về phạm trù cảm xúc

nên rất khó để phân tích. Đừng vội gán vào những mối quan hệ chớp nhoáng hai chữ tình yêu, bởi vì tình yêu thật sự không phải là như thế.

Tình yêu thật sự vốn dĩ bao gồm trách nhiệm, hy sinh, sự cảm thông, lòng bao dung, niềm tin và bản lĩnh.

Trách nhiệm với những lời hứa, những dự định đã vẽ ra cho hiện tại và tương lai.

Hy sinh cho những điều biết rằng bản thân mình sẽ chịu thiệt thòi, nhưng vì nhau ta vẫn vui vẻ chấp nhận sự hy sinh ấy như là một món quà.

Cảm thông với những khó khăn, vất vả của nửa kia. Cảm thông với hoàn cảnh và cùng nhau phấn đấu.

Bao dung chân thành với những lỗi lầm khó đếm đong, bởi nhân vô thập toàn, chẳng có ai là hoàn hảo, chẳng có ai mà không có lúc mắc sai lầm.

Tin vào nhau và niềm tin đó phải được đặt đúng người, nếu vô tình đặt sai chỗ thì hãy hiểu rằng niềm tin vào chính bản thân mình vẫn là nguyên vẹn, chỉ có lòng tin dành cho người không xứng đáng mới bị sút mẻ đi.

Cuối cùng là bản lĩnh - Bản lĩnh để vượt qua những cám dỗ trong cuộc đời, bản lĩnh để cùng nhau đi qua ngày sóng gió và bản lĩnh để vượt qua đớn đau khổ lụy trong tình yêu mà không đánh mất chính mình.

Yêu và được yêu. Đó luôn là điều hạnh phúc nhất cuộc đời.

Đau trong tình yêu. Cũng là một trải nghiệm quý giá, để ta biết trân trọng hơn hạnh phúc tìm thấy sau nỗi đau.

Vì vậy, đừng đánh mất mình sau những bão dông. Đừng đánh mất niềm tin khi đối mặt với gian dối.

Luôn là chính mình, cứ cho đi thì sẽ có lúc được nhận lại. Đời lắm khi bạc, không có nghĩa là mình cũng phải sống bạc với đời. Cứ sống tốt, đời nhất định sẽ đãi.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Cãi Nhau Với Phụ Huynh

Một tối nọ, vì bất đồng quan điểm mà em và phụ huynh cãi nhau ầm ĩ. Nhà có hai mẹ con cùng với một chú cún tên Pope ù, cãi nhau xong đôi hờn ngúng nguẩy, ai về phòng nấy đóng sầm cửa lại. Pope ù đứng giữa nhìn tới nhìn lui. Cuối cùng nó vào phòng em, cảm thấy được an ủi vì ít ra cũng có đồng minh.

Được một lúc, chắc chợt nhớ ra là em chưa ăn tối nên phụ huynh đi ra làm cho em một bát mì xào, để trên bàn ăn rồi mở đèn nhà bếp, là để em ra ăn đấy ạ.

Nhưng em không ăn.

Thật ra em cũng có tí đói.

Nhưng mình không thể vì miếng ăn mà hèn được các bác thấy có đúng không?

Nên là em sẽ không ăn.

Một lúc sau, em đã nghe thấy tiếng phụ huynh mở cửa đi ra tắt đèn rồi. Ha ha đã nhìn thấy em không ăn rồi. Em tính có thể một lát nữa em sẽ ăn bánh trong phòng, khuya một tí có thể rón rén đi ra ăn vụng một ít. Mà chỉ ăn vụng một ít thôi để phụ huynh không biết được là em có ăn. Nhất quyết là mình không thể hèn được (quyết tâm quyết tâm quyết tâm).

Mà con Pope ù nhà em, bình thường giờ này là hay sang cào cửa phòng phụ huynh để vào liếm láp âu yếm, hôm nay sao nó không sang nhỉ? Nó mà

đi sang thì em còn có cố sang cùng để mở cửa cho nó vào rồi mon men với phụ huynh. Đằng này nó lại nằm quẩn trên ghế, ngủ tít, thể hiện thái độ trung lập kiểu: "Ông không quan tâm vì lúc này ông được chén thịt đầy, no rồi, hi hi."

Đợi mãi, cuối cùng em quyết định túm lấy thằng Pope Ủ, bưng sang phòng phụ huynh. Tội nghiệp, thằng bé đang ngái ngủ, chả biết tự dừng bị túm lấy để làm gì. Em mở cửa đi vào, phụ huynh nhìn thấy em tay bưng thằng Pope Ủ mặt ngái ngủ xệ như quả mướp thì tự dừng cũng buồn cười.

Thế là hết giận.

Hết giận xong phụ huynh dẫn dỗi: "Ra ăn mì đi kìa." Chỉ đợi có thế, em phi ra gối hết bát mì, no nê phê phởn về phòng ngủ một mạch đến sáng.

Chuyện bất đồng quan điểm giữa phụ huynh và con cái, vốn là những việc rất bình thường, nhiều lúc còn cãi nhau to. Nhưng mà mọi người thử nghĩ xem, khi cãi nhau với bạn trai hay bạn gái, chúng ta đều có thể xuống nước nhường nhịn, rồi lân la dỗ dành làm hòa trước, vậy tại sao với phụ huynh thì chúng ta không thể làm như vậy? Thật ra, các phụ huynh cũng thích được con cái dỗ dành, âu yếm mình lắm các bạn ạ. Khi tuổi càng về già, cha mẹ sẽ luôn cảm thấy cần được quan tâm, thấu hiểu nhiều hơn, cần được con cái chia sẻ nhiều hơn. Đừng tiếc gì một lời xin lỗi, một câu vổ về với cha mẹ của mình. Vì đó là những người dành cả cuộc đời này để yêu thương chúng ta vô điều kiện.

Vì sao các bạn có thể dành cả ngày để năn nỉ, dỗ dành người yêu của mình mà không thể dành một phút để dỗ dành cha mẹ của các bạn, người đã thức mỗi đêm để chờ cửa, lo cho các bạn từng miếng ăn giấc ngủ, hy sinh mọi thứ để đổi lấy sự đủ đầy, lớn khôn cho các bạn, để rồi dù đã trưởng thành, mỗi lần các bạn gặp chuyện thì tóc cha lại bạc, nước mắt mẹ lại rơi...

Em cũng từng là một đứa rất ngang bướng. Không bao giờ em làm hòa trước với mẹ của em. Mỗi lần cãi nhau mà em không ăn uống gì, mẹ em sáng hôm sau lại chạy ra chợ mua món em thích, để sẵn trên bàn. Nhiều lúc thương mẹ đến chấy lòng, nhưng em vẫn nhất quyết không nói.

Như thế để làm gì?

Rồi một ngày em bừng tỉnh, yêu thương là phải nói ra, yêu thương là phải thể hiện bằng hành động. Và nhường nhịn người thân của mình, chẳng bao giờ là điều gì đó đáng xấu hổ cả.

Chúng ta có thể ra đời luôn cúi, nhỏ giọng với thiên hạ, rồi vỗ về, yêu chiều người yêu của chúng ta, nhưng chúng ta lại cảm thấy thật khó khăn để mở lời xin lỗi với cha mẹ. Tại sao lại như vậy?

Các bạn biết không, cha mẹ cũng chờ đợi chúng ta vỗ về như thế, họ cũng tủi thân lắm các bạn à. Tuổi thơ chúng ta được cha mẹ vỗ về, các bạn còn nhớ không?

Vậy thì, tuổi già của cha mẹ, hãy cầm lấy đôi tay của họ mà nói những lời yêu thương từ đáy lòng, hãy ôm lấy họ mà nhận lỗi dù ta đúng hay sai. Và hơn hết, đừng bao giờ bỏ rơi cảm xúc của cha mẹ một mình trong tủi thân và phiền muộn. Cũng giống như cha mẹ không bao giờ để con cái phải sợ hãi hay cô độc...

Nhớ nhé, vì cha mẹ, luôn là tất cả.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Gái Nạ Dòng

Tan vỡ trong hôn nhân là điều không ai muốn. Nhưng có những cuộc hôn nhân, thoát ly là điều tốt cho cả hai. Hậu ly hôn, người đàn ông lúc nào cũng dễ tìm kiếm hạnh phúc mới hơn những người phụ nữ. Một người đàn ông bốn, năm mươi tuổi ly hôn xong vẫn có thể cưới một cô gái mười tám đôi mươi còn trinh trắng, đó đôi khi còn là điều tự hào, là chiến tích của người đàn ông đó. Nhưng một người phụ nữ chia tay xong nếu yêu một người đàn ông trẻ, chưa từng có vợ, thì dư luận đều chĩa mũi dùi vào người phụ nữ, cho rằng cô ta là gái nạ dòng không thể xứng với trai tân, rằng lấy một người phụ nữ đã qua một lần dò thì quả là điều đáng xấu hổ.

Đó là sự bất bình đẳng một cách vô hình, không ai lý giải được nguyên nhân vì sao lại như thế, chỉ biết rằng sự bất bình đẳng đó tồn tại từ thế hệ này qua thế hệ khác. Cho đến khi xã hội đã tân tiến hơn, kinh tế đã hội nhập hơn, nhưng tư tưởng con người thì mãi không thể cải thiện được. Chính vì vậy mà rất nhiều người phụ nữ phải gánh chịu một cuộc hôn nhân không hạnh phúc, thậm chí là bị bạo hành, bị phản bội, sống trong đọa đày địa ngục nhưng họ không đủ can đảm để tự giải thoát cho chính mình.

Vì họ sợ.

Giải thoát khỏi đọa đày hôn nhân, họ sẽ dẫn thân vào một địa ngục mới cũng không kém phần bi thương, đó là dư luận.

Phụ nữ một lần dò, gái nạ dòng - Nghe sao mà tàn nhẫn và đáng cay.

Xã hội ngày càng phát triển và cởi mở hơn, tuy nhiên ở đâu đó vẫn còn tồn tại một bộ phận nhỏ có tư duy rằng phụ nữ ly hôn là hư hỏng. Họ gièm pha, bĩ bai với sự hả hê và ác ý. Cá nhân tôi luôn suy nghĩ rằng, thêm một cuộc hôn nhân hạnh phúc thì cuộc đời sẽ bớt đi một người phụ nữ khổ đau. Nhưng nếu vì một lý do nào đó, ly hôn là sự lựa chọn cuối cùng của những cuộc hôn nhân đã đi vào ngõ cụt, thì cho nhau một cơ hội làm lại là điều hoàn toàn chính đáng. Ly hôn là câu chuyện trong cuộc sống riêng tư của mỗi người. Đó không phải là điều kiện để đánh giá về nhân phẩm, đại đức và năng lực của bất kỳ ai.

Nhiều người thường có tư tưởng khuyên người phụ nữ đã từng dở dang hãy tìm yêu và đi bước nữa với một người có đồng hoàn cảnh với mình, để có sự đồng cảm với nhau mà dễ dàng chấp nhận nhau hơn. Nhưng tôi không nghĩ vậy. Khi đã yêu nhau thì dù người đàn ông đó là trai tân hay từng dở dang thì cũng sẽ đều có sự đồng cảm, thấu hiểu, cảm thông và bao dung với dang dở của người phụ nữ mình yêu.

Bản thân tôi cũng từng nhận được lời khuyên như vậy khi tôi vừa ly hôn xong, khi mà mọi thứ đều ngổn ngang, lời khuyên ấy như khắc sâu thêm vào sự chới với của tôi ở thời điểm đó. Tôi mất tự tin, tôi không dám mở lòng, càng không dám nghĩ đến một cơ hội hạnh phúc khác. Cảm tưởng như cuộc đời mình vậy đến đây là chấm hết.

Nhưng, tôi nhanh chóng lấy lại thăng bằng và hiểu một điều rằng, tôi không cần phải vội vã tìm lấy cho mình một người đàn ông, càng không phải yêu hay tái hôn chỉ vì cô đơn, chỉ vì sợ mình già đi, hay khóa lấp cảm giác thiếu vắng sự an toàn. Điều mà tôi cần làm ngay sau vấp ngã đó là đứng dậy một cách mạnh mẽ, là chuyển mình sang một trang mới tươi sáng hơn, là trau dồi bản thân, tiếp tục phấn đấu trong sự nghiệp riêng bởi vì tôi nhìn nhận rằng tôi phải tôn trọng và tin vào bản thân mình trước thì người khác mới không có lý do để xem thường tôi chỉ vì câu chuyện đổ vỡ trong đời sống hôn nhân. Tôi có nhiều thời gian hơn cho sự nghiệp, tôi tiếp

tục đi học để nâng cao sự hiểu biết của bản thân, tôi cũng đi du lịch nhiều hơn, khám phá những chân trời mới và tự cảm thấy mình được tự do, được sống và xứng đáng được yêu.

Những điều đó khiến tôi luôn tin rằng, tôi sẽ tìm được một người đàn ông thật sự yêu tôi, thật sự nhìn thấy nội lực trong tôi và thật sự đủ bản lĩnh để che chở cho tôi khỏi hai tiếng dư luận khi mà người đàn ông đó muốn kết hôn cùng mình.

Còn nếu có một người đàn ông, nói yêu rất nhiều và thề hẹn cũng chẳng ít, nhưng không đủ mạnh mẽ để vượt qua định kiến sai lệch của xã hội để nắm tay bạn mà tiến vào lễ đường, thì hãy quên anh ta đi và đừng quên nói với anh ta một lời cảm ơn khi anh ta đã trao cho bạn một cơ hội để tiếp tục cuộc hành trình tìm kiếm nửa kia đích thực của đời mình. Đừng tiếc nuối hay tự dằn vặt bản thân bởi một người không đủ bản lĩnh để bảo vệ người phụ nữ của mình trước dư luận, bảo vệ tình yêu của mình trước sóng gió. Bởi như vậy thì họ bằng cách nào để vững vàng làm chỗ dựa cho bạn suốt cả cuộc đời?

Một người phụ nữ dù có mạnh mẽ bao nhiêu thì sâu bên trong họ vẫn mang nội tâm nhạy cảm. Sau ly hôn họ phải tự mình đứng dậy với những vết thương, những lo toan về hiện tại và tương lai, họ phải tự vật lộn với cuộc sống và thích nghi với những thay đổi. Vì vậy, nếu không thể cảm thông hay giúp đỡ họ thì cũng đừng làm tổn thương họ thêm bằng những phán xét cay nghiệt. Bởi vì chúng ta không trải qua những cảm nhận của họ, cũng không thể sống thay hay chịu trách nhiệm được cho cuộc đời của họ.

Tôi đã từng chứng kiến rất nhiều những câu chuyện téo ngoe ở đời để rồi rút ra được một suy nghĩ rằng: Gái nà dòng mà sống biết trước biết sau, có đạo đức và sự hiểu biết thì vẫn giá trị hơn khối cô gái mang danh chưa chồng nhưng có lối sống lầy lội, buông thả.

Đừng bao giờ lấy bất hạnh, vấp ngã của người khác để làm thước đo đánh giá nhân phẩm và tước đi quyền được hạnh phúc của họ.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Cách Yêu Của Người Vụng Dại Và Kẻ Trưởng Thành

Người vụng dại cho rằng yêu là phải biết mọi thứ về nhau, lòng sục từ hiện tại ngược về quá khứ. Muốn nghe chuyện về người cũ của người yêu mình, muốn biết người đó là ai, xinh đẹp hay tài hoa thế nào, thậm chí muốn biết họ đã từng yêu nhau ra sao. Lục lọi đến từng cái tin nhắn, từng lá thư mà họ đã gửi cho nhau trong quá khứ để đọc đi đọc lại. Để rồi đau. Mà buồn cười là đau vì một chuyện đã từng xảy ra trong quá khứ, khi còn chưa có sự hiện diện của mình.

Kẻ trưởng thành thì cho rằng yêu là quan tâm đến hiện tại và hiểu rõ giới hạn nằm ở đâu. Chỉ cần biết người mình yêu đã từng yêu người A người B, nhưng bây giờ hết rồi và hiện tại hạnh phúc này là của mình chứ chẳng phải của ai khác. Kẻ trưởng thành đủ thông minh để hiểu rằng có những thứ không nên đọc, có những điều chẳng nên lục lọi hay đào xới. Bởi hơn ai hết, chính bản thân họ mới là người bị ám ảnh và sự ám ảnh đó là không đáng - bởi vì để quá khứ làm phiền đến hiện tại chính là sự ngu xuẩn nhất trong tình yêu.

Người vụng dại khi yêu luôn muốn giám sát, quản lý người mình yêu. Muốn biết người đó đi đâu và làm gì, nói cười với những ai. Chiếm hữu chính là một dạng khác của sự ích kỷ mà con người ta luôn lầm tưởng rằng đó là tình yêu sâu sắc.

Kẻ trưởng thành hiểu rằng, yêu là giữ trọn trái tim, là nắm chặt tâm hồn. Có trái tim, có tâm hồn, tự khắc khóe mắt và nụ cười chỉ để dành cho ra chứ chẳng thể cho ai khác. Ta chỉ có thể giám sát người đó đi đâu, làm gì chứ chẳng thể nào biết được họ đang nghĩ về ai. Và ích kỷ sẽ là sợi dây thít

chặt vào tình yêu, mỗi ngày siết một chút, đến một lúc nào đó tình yêu không thể thở được nữa và lẫn đùng ra chết.

Người vụng dại khi yêu đến một thời điểm nào đó, cảm thấy tình yêu đủ chắc chắn và cảm thấy người yêu mình đã quá sâu đậm thì tỏ ra khinh xuất, nghĩ rằng đã đi vào vùng "an toàn" thì chẳng cần vun đắp, tạo cho nhau những bất ngờ hay giữ gìn hình ảnh trong mắt nhau nữa.

Kẻ trưởng thành ý thức được rằng tình yêu là một dạng cảm xúc, khi cảm xúc không được nuôi chiều và vun đắp một cách nghiêm túc, thì mọi thứ đến một lúc nào đó sẽ nhạt dần rồi mất đi. Trong tình yêu, chẳng có vùng nào được gọi là "vùng an toàn". Thứ gì đang có trong tay thì phải biết nâng niu, gìn giữ.

Người vụng dại nghĩ rằng khi yêu và cưới được nhau, thì đó sẽ là những chuỗi ngày hạnh phúc, là được ở cạnh người yêu 24/24, được cùng ăn cùng ngủ, được là của nhau vĩnh viễn.

Kẻ trưởng thành hiểu rằng đám cưới thì vui lắm, nhưng cưới xong thì buồn lắm. Ai chấp nhận được những cái "buồn" trong hôn nhân thì mới sống được với nhau hạnh phúc đến đầu bạc răng long. Yêu nhau, chán thì bỏ. Nhưng là vợ là chồng, có đôi lúc nhìn nhau cũng chán ngán, nhưng không thể nói bỏ là bỏ. Yêu nhau, cứ lỗi lầm là chia tay. Nhưng là vợ là chồng, hổng ở đâu thì sửa lại ở đó để mà dùng đến cuối đời chứ chẳng bao giờ lại vội vã vứt đi.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Đời Ngốn Ngang Bởi Vì Ta Cố Chấp

Tôi từng là một người rất cố chấp.

Với những lỗi lầm của người khác, tôi luôn cảm thấy bị dẫn dắt. Sự bức bối không nguôi khiến tôi cũng dẫn dắt luôn cả người gây ra lỗi lầm đó.

Tôi ghi nhớ những điều tồi tệ mà người khác đã làm với mình. Những lúc như thế, bản thân tôi đã quên hết những gì tốt đẹp họ đã từng làm, tôi chỉ nhớ những sai lầm của họ. Chính vì thế mà tôi dù có tha thứ cho ai đó thì thật lòng cũng chẳng thể nào quên đi để mà nguôi ngoai được.

Thế rồi sau những dẫn dắt, tôi chợt nhận ra rằng: Trên đời này có hai loại kỷ niệm, đó là kỷ niệm vui và kỷ niệm buồn.

Không ai có thể chọn lựa được những kỷ niệm trong cuộc đời mình, cũng không thể chọn quên hay nhớ, cho nên cứ mãi loay hoay để rồi tự hỏi sao cuộc mình lại ngốn ngang như thế.

Thật ra nghĩ đơn giản đi. Kỷ niệm vui thì chúng ta biến nó thành ký ức để thỉnh thoảng giở ra hoài niệm, trân trọng. Còn kỷ niệm buồn, ta lại hóa nó thành bài học để nhắc nhở bản thân đừng bao giờ mắc sai lầm như ta đã từng.

Giống như khi yêu nhau cũng vậy. Với những lỗi lầm như một kỷ niệm đáng buồn, nếu đã bỏ qua được thì hãy thanh thản xem như đó một bài học cho cả hai. Để cùng nhắc nhở nhau và giúp nhau đừng phạm phải sai lầm đó thêm một lần nào nữa. Chì chiết hay nhắc lại chỉ khiến trái tim của một người thêm thương tổn và một người thì ngày càng mệt mỏi đến mức chẳng

còn thiết tha đến việc sửa chữa sai lầm. Đừng vì một lần làm sai mà vội xóa đi vạn điều tốt đẹp đâu biết rằng người ta thường nói: "Một lần bất tín, vạn lần bất tin." Nhưng nếu đã chọn tin thêm lần nữa, thì xin để niềm tin đó được đặt một cách trọn vẹn.

Và bạn biết không, khi những kỷ niệm được xếp thật ngăn nắp gọn gàng, thì đời ta cũng sẽ bớt đi những ngổn ngang.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Mẹ Đơn Thân

Chẳng biết từ bao giờ mà single mom rộ lên thành một "trào lưu", trở thành đề tài tranh cãi sôi nổi của phe "tư duy tân tiến" và phe "tư tưởng bảo thủ". Nhiều người thường tự hỏi rằng, mẹ đơn thân là "mốt" tân thời hay là cuộc đời bất hạnh? Thật sự mà nói, rất khó có thể đánh giá được đó có phải là bất hạnh hay không, bởi vì mỗi người một hoàn cảnh, một câu chuyện khác nhau để có thể dẫn đến sự chọn lựa như vậy.

Có người thì bị nửa kia phản bội, ruồng bỏ khi có thai, phải sinh con, nuôi con một mình.

Có người thì quá mất niềm tin vào đàn ông sau nhiều thương đau, vấp ngã trong cuộc sống tình cảm. Cảm thấy tuyên ngôn độc thân là phù hợp với bản thân nhưng vẫn muốn có một đứa con cho đỡ cô đơn khi về già. Họ cho rằng đời này chỉ cần tiền và con là đủ.

Hay thậm chí có người là...giật chồng, giật cha người khác, cố tình úp sọt một cái bầu để dùng đấy làm vũ khí chiến đấu với chánh thất phu nhân và móc tiền cấp dưỡng lẫn tài sản từ "chồng chung". Nhưng trường hợp cá biệt này thì chúng ta không bàn tới.

Nói chung cuộc sống vốn muôn hình vạn trạng, cũng là hai chữ single mom nhưng lại muôn vạn hình hài khác nhau. Nếu hỏi là nên hay không nên thì thật khó để trả lời. Bởi hơn ai hết tôi là phụ nữ, tôi hiểu rằng phụ nữ chẳng có ai là mạnh mẽ bẩm sinh. Sự mạnh mẽ của phụ nữ đều là do trải nghiệm mà thành. Single mom là một thứ hạnh phúc bị khuyết, nếu có thể được chọn lựa một hạnh phúc tròn đầy thì chẳng có ai lại ngu dại gì đi vơ

cái khuyết vào mình có phải không? Tôi tin rằng hết thảy những người phụ nữ làm mẹ đơn thân trên thế gian này, nếu một lần bố của đứa bé quay đầu lại và hỏi em sống thế nào, hẳn trái tim họ sẽ trả lời rằng: "Em vẫn vậy, tươi tắn ban ngày và vẫn trăn trở về đêm."

Tôi chưa có con. Nhưng xung quanh tôi có rất nhiều những người bạn, người chị, người em gái đang làm mẹ đơn thân. Những ngày đầu thai kỳ là sự sợ hãi và hoang mang giữa sự lựa chọn giữ lại hay là bỏ đi sinh linh bé bỏng đó. Đến khi quyết định giữ lại rồi thì lại phải đối mặt với gia đình, bố mẹ, họ hàng, xóm giềng và ánh mắt của xã hội. Ở cái nơi mà ai cũng cho mình cái quyền phán xét cuộc đời người khác, thì thật sự mẹ đơn thân là một sự dũng cảm của những người phụ nữ can trường dám đạp lên miệng đời để giữ lấy giọt máu của mình. Nhiều người không họ hàng gì, chẳng bà con chi, cũng chẳng cho mẹ con người ta được hớp sữa hay cái bím nào, nhưng lại mạnh miệng bĩ bai người khác là "chửa hoang". Ngẫm lại cũng thật nực cười.

Những ngày thai nghén chẳng ai chăm lo hay hỏi han, giữa đêm tỉnh dậy sờ vào gối ướt đầm, khóc cả trong giấc ngủ vì tủi thân, cô độc. Giữa và cuối thai kỳ, thân hình bắt đầu nặng nề, nhiều người còn phù nề chân, đau mỏi, xoay bên này lăn bên kia mãi mới dỗ được một giấc ngủ nhưng cũng chẳng thể tránh được mộng mị. Thèm một câu hỏi: "Vợ mệt à", thèm một cái ôm, thèm bố của con mình xoa lên bụng, hôn lên trán. Những điều tưởng chừng như quá đơn giản với một người phụ nữ mang thai nhưng đôi khi lại vô cùng xa xỉ với một người mẹ đơn thân.

Chỉ nên làm mẹ đơn thân khi đó là một sự lựa chọn bất đắc dĩ. Khi người phụ nữ không còn sự lựa chọn khả dĩ nào khác nhưng vẫn muốn giữ đứa con của mình thì single mom lúc này là một sự dũng cảm. Nhưng nếu nghĩ rằng cuộc đời này chỉ cần có tiền và có con là đủ, là hạnh phúc, thì đôi khi đó lại là một sự lựa chọn ích kỷ. Bởi vì chúng ta hạnh phúc nhưng con của chúng ta thì thật sự chưa đủ hạnh phúc nếu lớn lên thiếu vắng vòng tay của

ba (ngoại trừ những gã quá tồi tệ thì thôi thà rằng không có). Tiền có thể mua được mọi thứ, ngoại trừ tình thân.

Đau đớn nhất của những người mẹ đơn thân là khi con lớn dần và bắt đầu biết nhận thức, những câu hỏi của con trẻ như từng nhát dao cứa vào tim họ: "Mẹ ơi ba con đâu?" Những ngày lễ, ngày tết cũng chỉ lủi thủi có mẹ và con, nhìn sang gia đình người ta sum vầy đủ vợ đủ chồng, sao tránh khỏi chạnh lòng? Rồi những đêm con ốm, con sốt, con nôn, con vào viện. Tay ôm con, tay xách đồ, tất bật trong đêm vắng chỉ có một mình. Nhìn sang giường bên cạnh thấy con người ta có cha, chắc hẳn thêm đến cháy lòng cánh tay của người làm bố dang ra mà ôm lấy hai mẹ con để che chở, đỡ dần.

Dù không phải là con của một người mẹ đơn thân nhưng ba tôi cũng mất sớm và mẹ tôi cũng một mình nuôi tôi lớn khôn, tôi đã thấm thía hết cái cảnh không có cha như thế nào. Có bốn câu thơ mà tôi từng được nghe ở đâu đó:

Khi cha còn tôi còn tất cả

Cha đi rồi tất cả cũng đi

Cha đi tôi chẳng còn gì

Bơ vơ đến cả đường đi lối về...

Là một người đàn ông, đừng bao giờ buông tay người phụ nữ của mình, nhất là khi họ đang mang trong bụng giọt máu của chính mình. Đàn ông mà đến vợ con cũng không chở che được thì thử hỏi lấy tư cách gì mà ra đời ngẩng mặt làm người?

Còn dư luận, nếu không thể nói một câu chúc tốt lành, chúc mẹ tròn con vuông thì hãy im lặng. Chẳng lẽ phải đẩy một người đàn bà đến cái nghiệp

hủy đi giọt máu của mình thì đó mới gọi là "đức hạnh", là "chính chuyên" hay sao?

Đối với một đứa trẻ thì cha mẹ chính là bầu trời của nó.

Nếu có thể chọn lựa thì đừng vì lý do gì mà lấy đi một nửa bầu trời đó.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Rớt Đại Học Thì Sao?

"Em rớt đại học rồi, em chỉ muốn chết thôi." - Đó có lẽ là câu nói mà tôi nhận được khá nhiều trong những năm gần đây, mỗi khi hoa phượng đỏ, hè về, mùa thi đến.

Ngày còn bé, khi đó ba tôi còn sống, ông định hướng cho tôi rằng ba sẽ mua cho một chiếc điện thoại di động nếu lớp Mười con thi đỗ vào chuyên Lê Quý Đôn - Lớp Mười hai phải học những gì để ôn thi đại học và phải thi đỗ vào trường nào - Ra trường thì xin việc ở đâu - Đi làm bao nhiêu năm thì phải lập gia đình. Từ lớp Một, tôi năm nào cũng phải là học sinh giỏi, cũng đứng lên nhận bằng khen học sinh ưu tú mà cả trường mỗi năm chỉ có 2 suất. Tôi cắm mặt vào học và học, những ngày học thêm đến chín, mười giờ đêm mới đạp xe năm cây số về nhà trên con đường vừa tối vừa vắng, cuộc thi học sinh giỏi cấp nào tôi cũng có mặt, học phụ đạo đầy đủ chưa bỏ tiết nào. Vì tôi ý thức được, thành tích của tôi chính là danh dự của ba mẹ tôi.

Thế rồi ba tôi đi, bỏ lại tôi với những định hướng thẳng tắp, thẳng như người ta đặt thước vào và gạch một đường.

Cho đến tận thời điểm đó, mùa hè lớp Tám lên lớp Chín, tôi đau khổ rất nhiều khi biết mình phải chuyển sang học hệ bổ túc văn hóa, hai năm ba lớp. Ở nơi mà người ta đánh giá con người qua tên trường, thử hỏi cảm nhận của tôi ê chề đến thế nào khi chuyển về một trường nghe đến tên là người ta đã đánh đồng không tốt: Trung tâm giáo dục thường xuyên. Có lẽ thời điểm đó, tôi còn quá nông cạn, tôi bị tư tưởng thành tích và phong mào nhào nặn quá lâu nên bất giác cảm thấy xấu hổ khi có ai hỏi mình học

trường nào. Tôi thậm chí đã làm một việc đáng xấu hổ hơn là nói dối, tôi nói mình học ở một trường trung học phổ thông cũng khá có tiếng ở trong quận, mặc dù sự thật đi học ở đấy thì ai sẽ đi làm kiếm tiền cho tôi? Con người luôn chết vì sĩ diện các bạn ạ!

Thế rồi khi phải lao ra xã hội để kiếm tiền, lao ra đời giành giật miếng ăn, cũng biết học người đời dăm câu dối trá lọc lừa nhau, để sinh tồn, tôi chợt nhận ra rằng, ba ngày xưa chỉ dạy cho tôi làm thế nào để thi vào trường chuyên, làm thế nào để thi đỗ đại học, chứ chưa từng dạy tôi làm thế nào để tồn tại với đời, làm thế nào để chống chọi với những khắc nghiệt ở nơi mà hờ ra chút là người ta giết nhau, giẫm đạp lên nhau để sống.

Vài năm trôi qua, may mắn làm ăn có chút vốn liếng, tôi cũng đến tuổi vào đại học. Cảm giác sĩ diện xưa cũ lại ập đến, tôi lại sợ người ta đánh giá mình dù có tí tiền nhưng cũng chỉ là con buôn, vô học. Tôi lao vào tìm ngành để học, tôi quyết định học Tài Chính Ngân Hàng, chẳng phải vì tôi thích hay yêu mến ngành đấy, tôi bị mất căn bản toán vì những năm học bỏ túc văn hóa mãi đi kiếm ăn nên ngày học ngày nghỉ, nhưng tôi không ý thức được rằng mình phải học ngành mình thích. Tôi chỉ nghĩ đơn giản, ngành đó thời bấy giờ là oai, cứ học ngành đó để ai hỏi tới lại có phong mác học hành sáng lòa mà lòe người ta.

Tôi đuổi khi hết năm 1 và bắt đầu vào chuyên ngành. Hàm số nó biết tôi chứ tôi không biết nó. Chán nản, tôi buông xuôi, bởi vì ngay từ đầu tôi đã chẳng thích thú gì ngành này nên khi gặp khó khăn, áp lực tôi không có động lực để tiếp tục. Lúc này, việc công ty cũng bắt đầu nhiều lên, mở rộng làm ăn ra nước ngoài, tôi thì quá ngu dốt, kiến thức quản trị thì không có, nhân sự không quản nổi, tài chính thất thoát, chiến lược thì chẳng đâu vào đâu. Tôi cảm thấy mình cần phải học cái gì áp dụng được ngay vào việc mình đang làm, thế là tôi cấp cấp đi học quản trị nhân sự, quản trị kinh doanh, quản trị tài chính doanh nghiệp - những khóa ngắn hạn kéo dài dưới nửa năm.

Năm 2012, tôi lại trở lại với giấc mơ đại học. Lúc này tôi ý thức rõ ràng hơn, học là cho mình, có phong mác sáng lòa đến đâu thì lòa người ta được trong tích tắc chứ chẳng lòa được cả đời, mà đời ai người ấy sống, có ai chịu trách nhiệm được cho cuộc đời mình đâu ngoài chính bản thân mình? Ước mơ thuở nhỏ của tôi là trở thành một kiểm sát viên nhân dân, một nữ chiến sĩ công an hoặc là một luật sư. Tất cả đều có liên quan đến ngành luật và tư pháp. Tôi quyết định học Luật, nhưng cũng chẳng thể giỏi giang như người ta để thi thố gì vào Đại học Luật chính quy, tôi học hệ tại chức. Người ta bảo học tại chức chỉ cốt có tấm bằng cho dễ xin việc, tôi tự làm thuê cho chính mình nên không cần xin việc nữa, tôi cần kiến thức. Ngoài giáo trình ở trường, tôi còn xin thêm tài liệu ở các văn phòng luật để đọc, đọc hết tôi lại đi mua thêm sách tư pháp về nghiên cứu, lên mạng tìm thêm những tài liệu tại các thư viện trực tuyến ở các trường đại học luật ở nước ngoài. Và tôi tin rằng, tại chức hay chính quy, đến một lúc nào đó cũng chỉ là tên gọi. Kiến thức mới là quan trọng.

Giờ đây tôi đang đợi thi tốt nghiệp để trở thành cử nhân Luật hệ tại chức. Một vài trường chính quy trong và ngoài nước ngỏ ý sẽ cấp học bổng học MBA cho một cử nhân tại chức như tôi. Tôi biết, họ đánh giá tôi qua sự nỗ lực bền bỉ, ý chí và tinh thần cầu tiến, họ muốn tạo điều kiện cho tôi thực hiện tiếp ước mơ học hành của mình. Chứ xét về bảng điểm, học lực, tôi có lẽ là quá kém cỏi so với người khác.

Ở xã hội ngày một hội nhập như hiện nay, đại học có lẽ không còn là con đường tốt nhất để vào đời nhưng nó luôn là con đường an toàn nhất. Bạn sẽ chẳng biết được năng lực của bạn đến đâu nếu như cứ đứng mãi trong vùng an toàn mà không dám bước ra khỏi đó dù chỉ một lần. Thi trượt thì đã sao? Nên nhớ, trượt đại học thì còn có thể thi lại được vào năm sau, năm sau nữa, còn trượt ngã ở trường đời nếu không có kỹ năng thì khó đứng dậy lắm.

Đứng trước ngưỡng cửa đại học, hãy tỉnh táo hiểu rằng, nghề nào cũng có sự thoái trào, hãy chọn nghề mình thích chứ đừng chọn nghề đó chỉ vì nó hot, nói tên trường ra nó sang chảnh. Mà nếu có lỡ chưa may mắn mà thi trượt, thì cũng chẳng sao cả. Ai cũng có cả đời để mà học. Năm nay không được thì năm sau. Quan trọng là đừng bỏ phí thời gian của cuộc đời, chưa học được đại học thì ra học trường đời, kiến thức thì có ở khắp nơi, đâu riêng gì giảng đường mới có. Điều đáng sợ nhất không phải là cái chết, mà đáng sợ nhất chính là không biết mình sống để làm gì.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Câu Chuyện Về Sai Lầm

Hôm qua có hẹn đi xem phim buổi tối cùng với cô bạn, vì ngại đỗ xe tôi chọn đi taxi gọi bằng ứng dụng di động. Đến đoạn đường cần rẽ nhưng anh tài xế lại nhầm, thế là chúng tôi phải đi một đoạn khá xa nữa để quay đầu lại. Đến đoạn quay đầu, tôi nhắc tài xế hãy chuyển làn bên trái, vì làn giữa là dành cho xe đi thẳng, nếu không phải đi một đoạn xa rất xa, qua trạm thu phí mới có đường quay đầu, phía trước cũng có bảng chỉ dẫn như thế. Nhưng tài xế quả quyết với tôi rằng đi làn giữa vẫn quay đầu được. Tôi im lặng không nói thêm, nhẹ nhàng rút điện thoại ra nhắn cho cô bạn rằng tôi sẽ đến muộn hai mươi phút, anh tài xế này cần một bài học.

Đúng như kịch bản, đi một đoạn vẫn không thể quay lại, anh tài xế bắt đầu chột dạ và quay sang bảo với tôi rằng trước ở đây vẫn có thể quay đầu sao hôm nay lại không thể, một lúc sau không thấy tôi nói gì anh ấy lại quay sang chống chế: "Lúc này xe tải nó vượt nên em không chuyển làn được chị ạ." Tôi vẫn im lặng.

Một lộ trình di chuyển lẽ ra năm phút nhưng tôi mất ba mươi phút mới đến được điểm hẹn và tiền cước tôi phải trả dĩ nhiên là gấp ba lần.

Khi tôi xuống xe, người tài xế hoang mang cực độ, sự hoang mang ấy tỏ rõ trên nét mặt của anh ta khi nhìn tôi mở cửa. Tôi biết anh tài xế đang nín thở chờ đợi cơn thịnh nộ của khách hàng, và trường hợp xấu nhất là tôi sẽ chấm cho anh ta 1 sao (nghe nói bị khách chấm dưới 3 sao sẽ phải đối mặt với nhiều rắc rối từ công ty quản lý và ảnh hưởng trực tiếp đến thưởng cuối tháng). Khi thấy tôi quay lại mỉm cười và nói cảm ơn, anh ta từ hoang

mang chuyển sang ngạc nhiên cực độ, lắp bắp liên tục nói với tôi câu xin lỗi.

Sáng nay, tôi mở ứng dụng ra chấm cho anh tài xế tối qua...4 sao.

Đến buổi trưa tôi nhận được tin nhắn cảm ơn rất dài từ số máy lạ, là anh tài xế tối qua. Anh ấy thừa nhận rằng bản thân đã chủ quan chứ không phải vì xe tải, càng không phải vì trước đây đường đó được rẽ.

Trong cuộc sống cũng vậy, khởi nghiệp cũng vậy, khi bạn đi sai đường, có người sẽ không tha thứ cho sự sai một li đi một dặm của bạn, cũng sẽ có người bỏ qua và để lại cho bạn một bài học, để những lần tiếp theo, khi đến đoạn đường đó, bạn sẽ biết mình nên đi như thế nào.

Nhưng quan trọng hơn hết vẫn chính là thái độ sống của bạn, người ta có bỏ qua hay truy cứu cũng không quan trọng bằng việc bạn có hết lòng rút kinh nghiệm hay không. Không ỷ lại vào sự bao dung của người khác, không đổ lỗi cho những tác động khách quan, càng không xem nhẹ những sai lầm, đó mới là cách giúp bạn lặp lại ít nhất thất bại của ngày hôm qua.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Vì Sao Bạn Khởi Nghiệp Chưa Thành Công?

1. Tư duy quản lý quá "sách vở". Sách là một nguồn kiến thức vô giá, tuy nhiên một số bạn mắc sai lầm ở chỗ chỉ tập trung đọc một thể loại sách, ví dụ khởi nghiệp thì chỉ đọc sách kinh tế, đầu bếp thì chỉ đọc sách nấu ăn. Sau đó áp dụng một cách cứng nhắc toàn bộ những gì đã đọc vào doanh nghiệp của mình. Tôi muốn bạn hiểu rằng, mỗi doanh nghiệp có một bản sắc riêng, chiến lược phát triển được xây dựng dựa trên bản sắc và tiềm lực nội tại của doanh nghiệp, vì thế áp dụng phương thức vận hành của một doanh nghiệp được viết trong sách vào doanh nghiệp thực tế của bản thân sẽ dễ đi đến sai lầm "râu ông nọ cắm cằm bà kia".

2. Học hỏi từ doanh nhân nước ngoài là điều rất tốt, thậm chí cực kỳ tốt. Tuy nhiên, chúng ta cần tỉnh táo để nhìn ra rằng môi trường kinh doanh của họ khác với chúng ta, chính sách và hướng phát triển kinh tế của quốc gia họ cũng có thể không giống của chúng ta. Có một thực tế hơi khó chấp nhận nhưng là sự thật, những mảnh khoe kinh doanh thật sự để quyết định nên sự thành công và tồn tại của một doanh nghiệp thì hiếm khi nào được viết hoặc nói tường tận cho công chúng biết. Vì thế lấy họ là tấm gương, là động lực phấn đấu thì hợp lý, nhưng học theo toàn bộ những gì lĩnh hội được từ họ, bạn sẽ không thật sự biết con đường mình đi có thể dẫn tới đâu.

3. Bỏ qua tài nguyên và thế mạnh của địa phương cũng là một điều đáng tiếc. Nhiều bạn sinh ra ở một mảnh đất rất màu mỡ và nhiều cơ hội kinh doanh trên chính những sản phẩm từ quê nhà nhưng các bạn vô tình bỏ qua "mỏ vàng" đó để chạy ngược về khởi nghiệp bằng những sản phẩm không phải là điểm mạnh của các bạn mà chỉ là xu hướng của xã hội. Tôi tin rằng,

xu hướng là nhất thời, người kinh doanh giỏi phải là người tạo ra xu hướng chứ không phải chạy theo xu hướng.

4. Không xác định được giá trị cốt lõi của bản thân và doanh nghiệp cũng sẽ là một điểm yếu chết chóc trong khởi nghiệp. Bạn không rõ được mình thật sự giỏi cái gì, không nắm được doanh nghiệp của mình có giá trị cốt lõi là gì thì sẽ rất khó để tập trung khai thác điểm mạnh và hạn chế tác động vào điểm yếu. Nhiều bạn đã vướng sâu vào sai lầm này và kết cục là tự đưa bản thân "chạy" đúng một vòng tròn rồi quay lại điểm xuất phát. Cái gì cũng muốn làm, cái gì cũng muốn nhảy vào, để rồi không có cái gì ra cái gì.

5. Sẽ thật sai lầm khi nghĩ rằng mở doanh nghiệp ra sẽ sinh lời ngay, nếu liên tiếp bị thua lỗ sẽ chán nản và tự cho là mình khởi nghiệp thất bại. Theo một nghiên cứu chưa chính thức, một start-up sẽ mất từ 2 đến 3 năm để bắt đầu có lợi nhuận thật sự, tồn tại trên 5 năm thì mới gọi là tạm ổn. Các doanh nghiệp mới muốn phát triển nhanh và mạnh dĩ nhiên sẽ tiêu tốn nhiều hơn các chi phí quảng bá, chiêu mộ nhân sự, hoạt động đối ngoại, và nhiều chi phí khác. Vì thế đừng mong mở công ty ra phát là giàu luôn, không có đâu. Chưa thấy tiền tươi lại nản lòng, đó chẳng qua là chưa nắm rõ được bản chất của khởi nghiệp.

6. Hiểu sai về ước mơ cả đời và sở thích nhất thời cũng sẽ khiến con đường bạn đi dài hơn, xa hơn thậm chí chẳng bao giờ đến đích. Ước mơ cả đời của tôi là sự nghiệp liên quan đến ngành luật pháp. Ngay từ khi rất sớm, tôi đã xác định được rằng kinh doanh là sở thích lại vừa là nghề để mưu sinh để nuôi dưỡng ước mơ. Đã là ước mơ thì nhiệt huyết dành cho nó không bao giờ nguội, khó khăn đến mấy cũng sẽ vượt qua được. Nhưng nếu chỉ dừng lại ở sở thích, một ngày nếu không còn thấy vui nữa, bạn nhất định sẽ buông tay ngay không cần nghĩ suy. Vì thế để tránh làm mất thời gian trong cuộc đời vốn ngắn ngủi, hãy xác định được mình thật sự đam mê cái gì. Thích và yêu là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau.

Chúc cách bạn khởi nghiệp thành công, dù thất bại cũng đừng vội nản, nếu vấp ngã thì hãy đứng dậy mà đi, bởi nếu không đi tiếp thì bạn cứ nằm ở đó đợi người sau tiến lên giẫm nát bạn.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Để Hội Nhập Không Chỉ Là Khẩu Hiệu Để Hô Hào

Chưa bao giờ từ "hội nhập" được nhắc đến nhiều như những năm gần đây, người ta nói về hội nhập như một sự kiện sang chảnh mà nếu như ai không nhắc đến thì người đấy không... "hội nhập". Nhưng, có những điều tưởng chừng như rất cơ bản, rất nhỏ nhặt trong giao tiếp ứng xử hằng ngày mà nếu bạn vô tình vấp phải thì rất khó lòng có thể ăn khớp được với tiến trình hội nhập mà bạn mong muốn. Một trong những bước quan trọng của hội nhập đó chính là hội nhập tác phong.

1. Làm sale qua điện thoại, tối kỵ nhất việc vừa gửi thông tin cho khách hàng qua email đã dội bom tin nhắn: "Sao rồi chị? Sao rồi chị? Chị thấy được không?" Vâng, chị thấy ghét. Ghét cách em hỏi nên chị ghét luôn cả sản phẩm em chào, không mua. Okie? Hãy nhắc máy lên và gọi cho khách hàng, có đầu có cuối, hãy thể hiện mình là một người làm sale chuyên nghiệp vì qua điện thoại chúng ta đang tạo cho khách hàng sự an tâm, họ an tâm thì họ mới bắt đầu tìm hiểu sâu về sản phẩm và cơ hội chốt sale mới cao. Một khi làm khách hàng khó chịu và bất an, cơ hội tiếp cận họ lần 2 của bạn là bằng 0.

2. Đã ngồi vào bàn đàm phán song phương, tam phương, tứ phương hay thập phương thì đối phương đều là đối tác của bạn. Nhiều người chọn chiến thuật phủ đầu, ghìm đối tác xuống để mình đứng lên, đó gọi là thích trên cơ. Điều đó khiến đối tác của bạn nếu có lỡ hợp tác rồi thì cũng chỉ được một lần, không có lần hai, nếu họ có dự án béo bở hơn họ sẽ dành cơ hội cho một đối tác mới có sự tôn trọng và biết chơi công bằng. Đã là quan hệ hợp tác thì đừng bao giờ cố trên cơ người khác. Biết người biết ta thì mới trăm trận trăm thắng.

3. Ngày nay, ngoài email, fax, skype và điện thoại thì người ta còn sử dụng nhiều công cụ liên lạc khác để trao đổi công việc với nhau. Trong đó có tin nhắn Facebook, iMess... Và những công cụ giao tiếp đó có một đặc điểm đáng ghét là sẽ báo "đã xem" khi người nhận đọc tin nhắn. Trong quan hệ thông thường, "đã xem" nhưng không trả lời đã là hành vi gây ức chế tột cùng. Vậy thử nhìn nhận trong quan hệ công việc, hành vi này gây phần nộ cho đối phương đến thế nào? Nó thể hiện sự thiếu tôn trọng, thiếu tập trung, thiếu nghiêm túc trong vấn đề đang trao đổi. Nó giết chết các mối quan hệ và bít luôn các cơ hội hợp tác trong tương lai gần. Nếu bạn quá bận hoặc việc đó cần nhiều thời gian suy nghĩ, hãy để lại tin nhắn cảm ơn và lời hẹn phản hồi sau.

4. Đừng tính toán một cách chi li. Một cuối tuần nọ, tôi đi ăn ở một tiệm sushi mà tôi chưa thử bao giờ. Mọi thứ đều ổn cho đến khi tôi hỏi xin một chén nước sốt terayaki và được nhân viên hồi đáp là cái đó không thể cho thêm được. Tôi tất nhiên tôn trọng quy tắc của nhà hàng nhưng thầm nghĩ tại sao làm F&B phân khúc cao cấp lại đi tính toán với khách hàng đến chén nước chấm? Với suy nghĩ cá nhân, có lẽ tôi sẽ lại trung thành với các tiệm ăn cũ và không chọn ở tiệm này nữa. Có một lần khác, tôi lại đi ăn bánh xèo cuốn rau ở một quán bình dân trong hẻm, quán này luôn rất đông. Đọc một số review trên các website ăn uống thì một trong những điều thực khách đánh giá cao ở quán đó là thái độ xởi lởi của chị chủ, ai xin thêm rau chị cho luôn cả rồi dù rằng thời buổi rau đắt gần bằng thịt. Trong cuộc sống hay công việc cũng thế, đừng chi li, người ta bảo xởi lởi trời cho, bạn đừng xởi lởi đến mức để bản thân bị lợi dụng nhưng cũng đừng chi li đến mức cọng tấm cũng tính toán thiệt hơn.

5. Khá nhiều nhân viên mà tôi phỏng vấn khi được hỏi về công việc cũ, họ than phiền công việc đó quá vất vả, quá khó khăn, quá áp lực. Tôi hỏi: "Vậy bạn muốn công ty thuê bạn về để làm gì thì bạn sẽ không than phiền?"

Nếu ai cũng có tư duy ngại vất vả, ngại nhiều việc, không muốn cống hiến và chỉ muốn hưởng thụ rồi đòi hỏi đãi ngộ cao thì hãy một lần nhìn nhận xem sếp, cấp trên của bạn vất vả bao nhiêu lần để lèo lái công ty, để kiếm tiền trả lương cho bạn? Hãy làm việc bằng lương tâm, bằng tinh thần trách nhiệm cao và có ý chí thì không một công ty nào muốn mất một nhân viên như vậy, tự khắc họ sẽ biết phải đãi ngộ cho bạn thế nào. Muốn được ăn chiếc bánh to, thì trước hết bạn phải làm cho cấp trên nhìn thấy được rằng bạn xứng đáng với chiếc bánh đó.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Câu Đùa Của Một Người Khách Mua Hàng

Gần tám năm trước, khó khăn lắm tôi mới xin được một chân bán hàng trong một cửa hiệu thời trang trên con phố thời trang nổi tiếng ở quận 12. Lúc đó tôi còn ngờ nghệch lắm, chưa biết gì về các kỹ năng bán hàng cơ bản, cứ nghĩ bán hàng chỉ đơn giản là xem khách chọn đồ rồi bê ra tính tiền, cho vào túi, thế thôi.

Cả tuần trời, tôi chẳng bán được món nào. Khách vào, tôi đón họ ở cửa rồi hỏi: "Anh/Chị mua gì ạ?", sau đó cứ kè kè đi theo khách rồi đứng giương mắt ếch lên nhìn. Và lần nào cũng thế, khách đi đúng một vòng quanh tiệm, sờ sờ vào mấy cái quần áo treo ở tầm với của họ rồi đi thẳng ra cửa. Lúc đấy, tôi chưa đủ kinh nghiệm để hiểu rằng khách không thoải mái với việc tôi nhất nhất đi theo, càng không thoải mái khi tôi hỏi họ mua gì ngay từ khi bước vào, bởi vì đã vào trong xem đâu mà biết là mua gì? Việc của tôi là cung cấp cho họ những gì mà cửa hàng có, tư vấn cái nào hợp với họ, tạo ra nhu cầu và kích thích sự quan tâm của họ đến những món hàng/dịch vụ đi kèm chứ không phải là trông chờ vào nhu cầu của họ, bởi đôi khi khách hàng cũng không thật sự biết họ cần gì hoặc muốn mua gì.

Cũng trong tuần đó, vừa dọn hàng ra đã có một vị khách đến xem đồ, sờ vào cái áo thun cộc tay, bà ấy hỏi ngay: "Cái này xuống một nước giặt có phải sẽ thành giẻ lau nhà không? Chất liệu thun mềm rũ ra thế này cơ mà." Tôi lập tức biến sắc, hơi cau có, lòng nghĩ thầm: "Trời ạ, mới đầu hôm sớm mai lại chê áo nhà người ta là giẻ lau." Cô chủ của tôi cũng vừa lúc đó đi ra, bảo tôi vào treo nốt đồ và dọn ma-nơ-canh ra đi, để cô bán cho. Chẳng hiểu cô chủ của tôi nói gì mà một lúc sau bà khách mua hẳn vài cái áo loại đấy, nhiều màu khác nhau, vui vẻ tính tiền ra về.

Tôi bắt đầu chú ý hơn đến cách người khác bán hàng, những người làm lâu năm ở đây. Tận vài năm sau đó, công việc của tôi dù có thay đổi nhiều lĩnh vực, làm lính có làm sếp cũng có những quan trọng nhất vẫn xoay quanh bán hàng. Tôi nhận ra rằng, bán hàng là một nghệ thuật, không phải chỉ đơn giản gói hàng rồi tính tiền là xong. Nghệ thuật nằm ở chính sự mềm dẻo của người bán, giúp khách từ hoài nghi sản phẩm đi đến được sự an tâm, từ lưỡng lự đi đến sự quyết định, từ mất tự tin vào đáng vóc đi đến sự tự tin vì tìm được món đồ phù hợp. Và quan trọng hơn hết đó chính là dù khách có nói một câu sơ ý hay quá thẳng thắn cũng không được phép bày tỏ thái độ cá nhân vì nhiệm vụ của một người nhân viên bán hàng chính là giúp khách hàng giải tỏa những hoài nghi, e ngại, chứ không phải là bức tức vì điều đó. Người bán hàng chính là lực lượng tiếp cận và đối thoại trực tiếp với khách hàng, là bộ mặt của cửa tiệm hay thậm chí là của một thương hiệu.

Cách đây vài hôm, tôi ra Hà Nội và cần gấp một chiếc áo phông để tham dự một sự kiện thể thao đột xuất. Tôi ghé sang một cửa hàng khá lớn nằm trên con phố trung tâm để chọn lấy một chiếc. Đang chọn đồ thì có một vị khách nam cũng mua đồ cho bạn gái, ngắm nghía chiếc áo phông trên tay, anh chàng này buông một câu bông đùa và cười tít mắt: "Em ơi, cái áo này liệu về giặt vài nước có thành giẻ lau không em?" Tôi biết đấy chỉ đơn giản là một câu đùa bởi vì sau đấy đôi tình nhân đã mua liền mấy món, có cả chiếc áo kia. Nhưng bạn nhân viên bán hàng có vẻ như không nghĩ như vậy, anh khách vừa dứt câu bạn đã quay sang lườm nguýt đến rách mắt. Khi tính tiền, hóa đơn của đôi tình nhân là một triệu không trăm lẻ năm nghìn, họ đưa một triệu và bốn nghìn lẻ. Anh chàng lại đùa: "Thế bớt cho vợ chồng anh một nghìn đồng nhé, hay là em thôi cho bọn anh vì bọn anh chỉ còn tờ hai trăm nghìn." Trong lúc bạn thu ngân chưa kịp phản ứng thì cô nhân viên bán hàng lúc nãy đi thẳng ra quầy lườm nguýt cặp đôi khách hàng rồi buông thêm một câu: "Không bớt được đâu ạ." Và quay sang bạn thu ngân: "Mày sẽ bù vào hay sao mà định bớt?"

Nụ cười trên môi của cặp đôi tình nhân chợt tắt ngấm, họ rút tiền trả thêm, nhận tiền thối rồi ra về. Tôi biết, cô nhân viên bán hàng có lẽ đã làm buổi tối vui vẻ của họ trở nên bớt vui. Tôi cũng biết, cửa hàng của họ vừa mất thêm hai vị khách hàng thường xuyên, hoặc thậm chí là hơn như thế. Và tôi nhận ra thêm một điều rằng, một nhân viên bán hàng giỏi là một người điều khiển được cảm xúc của mình thay vì cư xử cảm tính.

Trong quá trình bán hàng, bạn sẽ nhận được nhiều lời "nhận xét" của khách hàng về sản phẩm. Đó đôi khi sẽ là những lời nhận xét rất khó chịu. Dù thế, hãy cố gắng biến tất cả thành một câu chuyện hài hước. Tôi tin rằng nếu cô bán hàng ở trên quay sang bông đùa lại với anh khách một câu rằng: "Đời nó biến thành giẻ lau thì cái áo chắc cũng mòn rách cả rồi anh ạ, anh sẽ lại sang đây mua áo mới cho chị." Một sự khéo léo vừa khẳng định được chất lượng sản phẩm lại vừa tung hứng lời "nhận xét" của khách.

Đôi khi, chỉ một câu nói có thể thay đổi tất cả và người ta cũng có thể phá hủy tất cả chỉ trong một câu nói. Làm kinh doanh, hơn thua với khách hàng thì dù bạn thắng hay thua thì người thiệt thòi cũng chính là bạn.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Dấu Ấn

Nhiều người hay nói rằng đồng hồ là thứ mà một người "Doanh nhân thành đạt" cần để ghi dấu ấn và làm nên phong cách tinh anh, phong cách "business" của họ.

Tôi cũng có một chiếc đồng hồ như thế.

Đó là vào sinh nhật lần thứ mười sáu của tôi, khi đó tôi mới bắt đầu tập tành học người ta làm kinh doanh, nhưng thật ra nó là mưu sinh thì đúng hơn. Vì nghèo quá. Vì lương bán hàng thuê không đủ để trang trải tiền thuê trọ, tiền điện nước, tiền sách vở, tiền học, tiền ăn, tiền thuốc thang khám bệnh cho mẹ. Các bạn trẻ bây giờ rầm rộ khởi nghiệp có bài bản, có khoa học, được gọi chung bằng ngôn từ quốc tế là start-up. Còn tôi ở thời điểm lúc bấy giờ chỉ là cố sao để làm ăn buôn bán, kiếm thêm đồng ra đồng vào để mà tồn tại được ở cái thành phố đắt đỏ này.

Sinh nhật năm đó, mẹ tặng tôi một chiếc đồng hồ, để mua được chiếc đồng hồ đó, mẹ tôi mất cả tháng không ăn bữa sáng, bớt lại tiền chợ. Mắm, muối, đường, tiêu ở trong nhà có cái gì tiết kiệm, cắt xén được là mẹ tôi bớt hết. Để dành được hơn một triệu đồng, mẹ đi bộ ra chợ quận, ghé tiệm đồng hồ lớn nhất ở đó để chọn mua cho tôi một chiếc, đến xe ôm cũng không dám đi vì sợ chiều đi, chiều về tốn thêm mấy chục ngàn, sợ thiếu tiền mua đồng hồ cho tôi.

Chiếc đồng hồ dây da màu nâu, mặt tròn mạ vàng, đựng trong một chiếc hộp da màu xanh rất đẹp. Mẹ tôi bảo đeo đi, mình đi làm ăn buôn bán có

cái đồng hồ mà đeo với người ta cho nó lịch sự, mặc sơ mi công sở cũng đẹp nữa.

Những ngày mới lập nghiệp, rong ruổi hết hiệu may này tới hiệu may khác để chào vải lụa, đi mười tiệm thì hết mười tiệm vải đầu. Bởi buôn có bạn, bán có phường, người ta có mối có mang cả rồi, đâu dễ gì một người lạ hoặc nhảy vào mà có bạn hàng ngay được. Rồi lại phải chấp nhận bỏ chịu, bỏ gối đầu cho những tiệm nhỏ, may lẻ 1,2 bộ. Tới thu tiền nhiều khi chỉ được mấy trăm nghìn đồng. Rồi dần dần mới có nhiều bạn hàng hơn, bỏ được cho cả sạp vải ở chợ, bán cho người ta xách tay ra nước ngoài. Cuối cùng sau gần chục lần thương thảo trầy trật, đội nắng dầm mưa, châu chực người ta, tôi mới có được hợp đồng xuất khẩu đầu tiên.

Làm kinh doanh thì chẳng thể đứng yên một chỗ được, phải vận động liên tục, đổi mới liên tục. Cái này bắt đầu bão hòa thì mình đã phải chuẩn bị đà để nhảy sang cái khác tiềm năng hơn. Trong mấy năm gần gũi, tôi nhảy đủ thứ ngành. Từ linh kiện điện tử, bán di động ở cái thời smartphone ở Việt Nam chưa rầm rộ như bây giờ đến buôn bán nhà tầm trung, mở khách sạn, làm du lịch, buôn đá quý, buôn yến sào, mở chuỗi kinh doanh cơm văn phòng, B2B đủ thứ ngành hàng, làm vận hành - quản lý - đầu tư các dự án khu phức hợp, khách sạn, resort 5 sao theo thương hiệu quốc tế... Trải qua gần đó thăng trầm, người ta chỉ nhắc đến những thành công của tôi bởi vì tôi còn trẻ, chứ ít ai đào sâu vào những khó khăn, những ngày cheo leo giữa bờ vực phá sản mà đã làm kinh doanh thì chắc ai cũng đôi lần phải trải qua, cả những ngày cảm thấy hụt hơi vì bản thân còn quá ít chuyên môn, sóng thương trường thì lớn mà sức người thì có hạn.

Lúc thu về mấy trăm nghìn đồng, tôi cũng đeo chiếc đồng hồ đó. Cho tới khi khá hơn, thu được tiền triệu, tiền chục triệu, tôi cũng vẫn đeo nó. Rồi khi có được những hợp đồng lớn hơn, trách nhiệm nặng nề hơn - Tôi vẫn chỉ đeo chiếc đồng hồ mẹ mua năm nào.

Tôi không có bộ sưu tập đồng hồ nào cả. Đó là chiếc đồng hồ duy nhất trong tủ trang sức của tôi. Sau tám năm dây da cũng đã sờn đi nhiều, dần cũ đi rồi. Thỉnh thoảng tôi vẫn mang đi thay pin, anh chủ tiệm đồng hồ bảo cái này bây giờ đáng giá chỉ vài trăm nghìn, sao không mua lấy một cái nạm kim cương mà đeo cho sang, hợp một hợp thời, tôi chỉ cười. Nhiều hôm tự dừng kim nó đứng, tôi cũng đứng tim theo, vội vội vàng vàng mang đi sửa. Đối với tôi nó là vô giá, là những ký ức thời nhọc nhằn, nhắc cho tôi nhớ có một thời đã từng khổ như thế, một thời chẳng ai tin rằng tôi sẽ làm được ngoài mẹ tôi.

Tôi luôn tin một điều rằng, dấu ấn hay phong cách của một người nằm ở chính thần thái và phẩm chất của người đó, nằm ở những thứ vô hình ẩn sâu trong tâm hồn, là những thứ họ đã vượt qua, đã nếm trải và là những gì mà họ đã làm được cho bản thân, cho gia đình và cho xã hội. Phong cách của một người hoàn toàn không thể khẳng định qua những phục sức đắt tiền, thời thượng.

Những phục sức đó là nghệ thuật, dành cho những người yêu thích và thật sự am hiểu về nó, cũng giống như chúng ta yêu thích một bản nhạc hay một món ăn chứ không phải là thứ để chứng tỏ với đời.

Có những người khi trở nên thành công hơn, giàu có hơn sẽ muốn vứt bỏ đi những điều đã cũ để tìm đến những điều mới mẻ hơn, đẹp dễ hơn. Nhưng họ quên mất một chân lý rằng, những thứ cũ sờn tưởng chừng như chẳng còn đáng giá ấy, lại là những thứ đã đi theo họ trong suốt những năm tháng thăng trầm, đã từng là động lực của họ và đã chứng kiến biết bao nhiêu sự kiện thay đổi cuộc đời.

Và đối với tôi, dấu ấn của một thời nghèo khó ấy, cũng cần được trân trọng.

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Vũng Lầy

Trong một lần gần đây đi khảo sát dự án, xe của chúng tôi bị sa lầy. Người lái xe bắt đầu bẻ lái tứ tung, chân đạp ga liên tục, nhưng càng hì hục bẻ lái đạp ga thì chiếc xe càng lún sâu vào lầy, bùn đất văng đầy lên kính xe.

Cuộc sống này cũng vậy, khi ai đó rơi vào vũng bùn thì hoặc là xoay trở nhẹ nhàng để tìm cách vượt qua một cách có khoa học, hoặc là vũng vầy để rồi càng lún sâu không có lối thoát.

Khi xe đi qua vũng lầy, làm tôi chợt nhớ về câu chuyện khoảng vài năm trước trong một talkshow đầu tiên của tôi ở Hà Nội, giữa rất đông người, tôi nhìn thấy một bạn rất đặc biệt, cậu bạn này lặng lẽ tìm cho mình một góc ngồi nghe hết talkshow, không đặt câu hỏi, nhưng ghi chép lại hầu hết những gì tôi nói lẫn các chia sẻ của những bạn đứng lên đặt câu hỏi. Sau buổi nói chuyện, bạn tiến lên phía trên hỏi tôi có thể cho bạn năm phút không, tôi gật đầu bảo có thể bạn sẽ đợi hơi lâu vì mọi người đang muốn chụp ảnh và ký tặng, bạn xua tay bảo không sao rồi lại đi xuống đứng ở một góc đợi tôi.

Thật sự bạn rất kiên nhẫn và ký tặng xong cho người cuối cùng thì đồng hồ cũng đã điểm hai giờ trưa, tôi biết bạn chưa ăn gì, nhưng bạn vẫn đợi.

Bạn tên Dũng.

Dũng sinh ra và lớn lên ở một làng quê nghèo miền Bắc Trung bộ, hoàn cảnh cũng khá đặc biệt khi bố từng là một người nghiện ngập, mẹ lại cờ bạc

lô đề, căn nhà gạch xiêu vẹo nhìn tới nhìn lui cũng chỉ còn mỗi cái xác. Nhà có ba anh em, Dũng là anh trai cả, dưới bạn còn thằng Tít mười lăm tuổi và bé Mị mười hai tuổi, và Dũng thì lớn hơn tôi một tuổi. Dũng kể những bữa cơm của ba anh em may mắn thì được ăn no bụng, không may mà bố mẹ lờn qua tiếng lại rồi cãi nhau thì mâm cơm văng tung tóe ra sân, tiếng đánh mắng gào khóc, tiếng chửi rủa kêu than đã ăn sâu vào tiềm thức của ba anh em. Những ngày mưa, nhà dột khắp nơi, nước chảy tong tong trong chiếc tahu nhôm cũng thùng lổ chỗ trào cả nước ra sàn xi măng loang lổ. Bố thì ôm chai rượu ngồi một góc, hát nghêu ngao vài câu chán đời, mẹ thì chửi đồng sau bếp, tiếng mưa hòa lẫn tiếng người đánh vật nhau, loảng xoảng bát đĩa rơi vỡ, nhà chẳng còn mấy cái bát, mỗi lần đánh nhau thì chúng trở thành vũ khí để bố mẹ bạn ném vào nhau. Ba anh em đã lớn lên giữa khung cảnh như thế, ngày qua ngày, tháng qua tháng, năm qua năm.

Một ngày mùa hè nắng đỏ lửa, Dũng dạt nhà lên Hà Nội. Trong thâm tâm, Dũng chỉ muốn thoát khỏi cảnh cơ cực đó. Gia đình người ta dù có cơ cực cách mấy nhưng chỉ cần bố mẹ thương yêu nhau, đùm bọc con cái, thì cái nghèo, cái khổ nó cũng sẽ qua đi dần theo năm tháng, khi họ biết vun vén cho gia đình nhỏ bé. Nhưng nhà Dũng lại không được như thế, không có ai vun vén cho nó cả, bố mẹ Dũng mỗi người một đầu như muốn xé toạc căn nhà này ra làm đôi, xé toạc những ước mơ, hoài bão và cả tương lai của những đứa trẻ trong ngôi nhà đó.

Đến Hà Nội vào một ngày tờ mờ sáng, Dũng lang thang trên những con phố bắt đầu xuống đèn nường chỗ cho tiếng loảng xoảng bát đĩa của những gánh quà sáng. Hàng phở, hàng bún nghi ngút khói, thơm phức. Dũng nuốt nước bọt thèm một bát phở nóng hổi cho đỡ đói lòng. Nhưng không được, tiền trong túi chẳng có bao nhiêu. Nuốt vội gói xôi năm nghìn, Dũng ra chợ xem có ai thuê gì để làm không nhưng lang thang mãi đến tận trưa cũng chẳng ai thuê mướn gì.

Những ngày đầu đặt chân đến Thủ đô, Dũng vạ vật ngủ dưới gầm cầu, công viên, mái hiên nhà chờ xe bus, cho đến ngày được một nhóm trộm cắp trên địa bàn để ý tới, chúng nó lân la hỏi dò Dũng rồi rủ rê lôi kéo. Bụng thì cồn cào đói, quần áo thì cáu bẩn, một mái nhà che nắng che mưa cũng không có. Dũng tắc lưỡi, có khi phải xấu xa thì mới có cái mà bỏ vào mồm, muốn lương thiện kiếm đồng tiền chân chính từ sức lao động nhưng có ai thuê mướn gì đâu?

Rồi chẳng hiểu sao tới trước đêm chúng nó hẹn Dũng ra để xỉa đồ cho Dũng thị phạm, thị Dũng trốn biệt. Chắc cậu không có gan, hoặc Dũng nghĩ gì tôi cũng chẳng rõ. Chỉ biết rằng sau đó Dũng chẳng cố bám lấy trung tâm Thủ đô nữa mà dạt ra ngoại thành rồi xin được công việc hốt mùn cửa cho các lò gạch, đẩy gạch vào lò nung. Công việc tay chân quần quật cũng đủ cho Dũng no bụng ngày ba bữa. Thi thoảng nằm nước mắt lên nhìn bầu trời đen kịt lấp lánh những ánh sao, Dũng nhớ bố mẹ, nhớ các em, nhớ gia đình vô cùng. Phải rồi, cái gia đình đó dù ngổn ngang đến đâu thì cũng là nhà của Dũng, là nơi chốn để nhớ về, là những người thân ruột thịt, bỏ làm sao được.

Dũng cố gắng làm việc, mồ hôi mặn chát đổ xuống thấm đẫm những đồng tiền cùn mòn, cáu bẩn, nhưng là công sức lao động chân chính, trong đó có cả máu và nước mắt của người vất vả làm thuê nhưng lương thiện. Dũng giật mình nhớ lại cái cảnh bị lôi kéo đi cướp giật mà rung mình. Trời đất, nhờ mà sa chân theo thật, có khi bây giờ đang ăn cơm tù hoặc là nằm lại đâu đó nơi xa lộ rồi. Có gan thì làm giàu bằng công việc chính đáng để còn có cái mà tự hào chứ đi cướp giật thì thôi, thà chịu tiếng hèn chứ chẳng thể nào mà "gan" mấy cái chuyện thất đức đó được. Dũng tắc lưỡi, xếp đồng tiền nhàu nhĩ vào thành một xấp, vuốt thẳng, gần một triệu, ngày mai gửi về quê cho mấy đứa em mau sách bút đi học, sắp vào năm học mới rồi.

Làm thuê ở lò gạch được ít lâu, Dũng lại chuyển sang học việc ở xưởng mộc của một đại gia ngành gỗ trong vùng. Dũng cũng tính chỉ làm ở lò

gạch tạm thời, vì công việc trong lò gạch thủ công vốn vất vả và độc hại lại không học hỏi được gì nhiều. Từ ngày sang xưởng mộc, Dũng học thêm được rất nhiều thứ, nhờ chăm chỉ và tháo vát mà ông chủ cũng quý và đích thân dạy bảo thêm cho nhiều kỹ thuật về làm đồ gỗ mỹ nghệ. Tết năm đó, Dũng về thăm nhà, ở nhà thì chán ngán cảnh rượu chè của bố nhưng đi xa lại nhớ cái mùi khói bếp, nhớ cái mùi tóc khét nắng của thằng Tít, ngót năm nay nữa là thằng Tít thi đại học, Dũng tính tích cóp một ít để thuê cho thằng Tít cái phòng trọ làng hoàng mà lo cho nó thi cử. Về nhà rồi Dũng mới biết tiền mà thỉnh thoảng Dũng gửi về, phần lớn đều bị bố nướng vào rượu mẹ ném vào đê. Thằng Tít và con Mị nghỉ học đã mấy tháng nay, đưa thì đi bán bánh rán ở ngoài chợ, đưa thì đi phụ hồ trên huyện để kiếm tiền ăn, tiền sống. Vậy mà thỉnh thoảng hai đứa nhỏ cũng phải chịu những trận đòn từ ông bố say rượu. Có lẽ ông bố cũng chẳng phải là xấu xa, làm gì có người cha nào xấu xa với con mình, do rượu, do ma men cả mà thôi.

Đau lòng, Dũng dắt luôn thằng Tít và con Mị ra Hà Nội. Dũng bảo với tôi rằng thà đưa chúng nó đi từ bây giờ, còn hơn để chúng nó sống trong cái cảnh đấy thêm một thời gian nữa thì hỏng người, hỏng cả cuộc đời. Dũng vẫn làm ở xưởng mộc, cái nhà trọ chưa đến một mét vuông ba anh em chen chúc nhau, nhưng đêm ấm lắm, vì chẳng có tiếng bát đĩa rơi vỡ, chẳng có tiếng mắng chửi đánh đập, chẳng còn hơi men phả nồng nặc từ bố mà cũng chẳng thấy chủ nợ gào thét mỗi ngày trước cổng nhà vì tiền mẹ vay đánh lô đê. Nhiều bữa cơm chỉ có rau luộc, nước rau dầm sấu và một quả trứng luộc xẻ làm ba chấm nước mắm, vậy mà ba anh em Dũng vẫn bảo bọc cưu mang lấy nhau giữa chốn đô thị đất chật, người đông ấy.

Một thời gian chật vật và thích nghi với cuộc sống mới nơi phố thị. Tít và Mị đã được đi học trở lại. Tít đi học một buổi còn một buổi làm phục vụ ở quán nhậu để kiếm thêm tiền phụ anh cả nuôi em Mị đi học, hai anh em trai không muốn đưa em gái út phải vất vả, có khó có nghèo, nó là em gái thì các anh trai phải lo cho nó nhất, con gái còn nhỏ tuổi mà ra đường đi làm nhiều khi bị ức hiếp, xã hội lại nhiều cám dỗ và cạm bẫy, nên Tít với

Dũng bàn nhau để con Mị đi học thôi, không cần làm gì cả, tối đến nấu cơm cho các anh đi làm về ăn là được rồi. Chắc biết các anh mình vất vả, Mị chăm học và học giỏi lắm, toàn được bằng khen, năm đó còn được đi thi học sinh giỏi cấp quận.

Hôm Dũng đến nói chuyện với tôi, là Tít đang chuẩn bị thi đại học. Dũng bảo với tôi rằng bây giờ tích cóp được một số vốn nhỏ, cộng với mấy năm làm lụng chăm chỉ, ông chủ xưởng mộc cũng tình nghĩa hỗ trợ thêm một ít, Dũng muốn ra làm riêng, để có riêng cho mình cái gì đấy làm nên tảng tiếp tục lo lắng cho các em đi học. "Nhất định chúng nó phải học để có một tương lai tươi sáng hơn chị ạ!" - Dũng nói với tôi bằng giọng đầy quả quyết và niềm tin. Buổi nói chuyện còn kéo dài hơn nữa, sau đó tôi ra sân bay về Sài Gòn.

Bẵng đi hơn nửa năm, Dũng gửi thư cho tôi, kể rằng thằng Tít đã thi đỗ đại học. Dũng sắp hình thành được xưởng mộc nho nhỏ của riêng mình, chuyên đóng bàn đóng tủ, gia công các sản phẩm đồ gỗ mỹ nghệ đơn giản. Xưởng còn mới, lực còn mỏng nên bây giờ chỉ có hai nhân công, cộng thêm Dũng nữa, làm từ từ rồi gây dựng lên dần dần. Đọc thư của Dũng, tôi mừng lắm. Tôi tin rằng Dũng sẽ còn thành công nhiều hơn nữa trong tương lai gần, nhưng điều thanh công lớn nhất trong cuộc đời Dũng không phải là gây dựng được cơ nghiệp riêng hay sẽ làm ra nhiều tiền, mà đó là Dũng đã giữ trọn được nhân cách của mình ngay cả những lúc khốn khó nhất.

Ở đời có hai loại hoàn cảnh, một là biết khó mà vươn lên còn hai là vin vào khó để lấy cớ làm điều xấu xa. Đi con đường nào là do bạn tự chọn lấy. Con đường ấy cho bạn trái ngọt hay là bắt bạn phải trả giá thì cũng là do bạn ngay từ đầu đã chọn lựa.

Sinh ra nghèo khó không phải là cái tội, để mình trượt dài trong những sai lầm lấy cớ vì nghèo khó - Mới là cái tội!

Không có con đường nào trải hoa hồng, mà hoa hồng chính là phần thưởng dành cho những ai bền chí, tỉnh táo trước mọi cám dỗ, chăm chỉ và luôn giữ trong tim một sức mạnh của nghị lực. Bất cứ ai cũng mang trong mình một nội lực phi thường, hãy bằng mọi cách đánh thức nội lực ấy.

Đừng bao giờ nản chí!

Đừng bao giờ buông xuôi!

Đừng bao giờ bỏ cuộc!

Và tuyệt đối, đừng bao giờ đánh mất lòng tin vào bản thân mình!

CỬ BÌNH TĨNH

Tuệ Nghi

www.dtv-ebook.com

Bỗng Dưng Được Làm Sếp? Đừng Vui Mừng!

Khoảng năm 2008, có một lần tôi xin vào làm ở một cửa hàng quần áo. Cửa hàng bé nhỏ nằm lọt thỏm giữa hàng loạt những cửa hàng hoành tráng khác trên con đường phố chuyên bán quần áo nổi tiếng của quận.

Đi ngang qua đó, nhìn vào thấy cũng vắng người, vì ngại đấu đá với các nhân viên khác nên tôi ứng ngay. Sau vài câu ứng tuyển sơ sài, thêm vài câu hỏi qua loa của chủ tiệm, tôi chính thức được nhận vào làm với "chức vụ": QUẢN LÝ. Mức lương một triệu năm trăm nghìn đồng mỗi tháng. Ở thời điểm mức lương sàn ở các cửa tiệm khác đang là tám trăm nghìn, thì tôi lại càng hí hửng khi lương mình bật lên gần gấp đôi. Mà cũng phải, làm "sếp" thì lương phải khác, làm sao mà so sánh với mức lương của nhân viên bán hàng bình thường được, tôi nghĩ thầm.

Ngày đầu tiên đi làm, tôi áo quần chỉnh tề, tướng đi tướng đứng cũng khác. Bởi tại mình làm "quản lý", cho nên phải cư xử sao cho ra dáng "quản lý", để người ta còn nể. Nhưng sự thật thì cửa hàng chỉ có mỗi mình tôi, từ sáng tới tối làm bạn với quần áo, hàng hóa, móc treo đồ và bụi bẩn cần phải lau ngày hai lần.

Nhưng nào có làm sao? Ít nhất tôi vẫn có cái danh là "quản lý" của một tiệm thời trang. Quá hoành tráng! Chẳng qua cửa hàng còn chưa mở rộng quy mô nên chưa tuyển dụng thêm người, dần dà làm lâu hơn, cửa hàng mở rộng thêm, thì tôi sẽ có quyền sinh quyền sát, tuyển thêm nhân viên rồi thích cho ai làm thì làm, bảo nghỉ thì nghỉ, oai phong lẫm liệt. Tôi mỗi lúc ngồi lau móc quần áo đều nghĩ thế rồi tùm tùm cười như một con dờ hơi.

Tuần đầu tiên, cửa hàng vô cùng vắng khách, ngồi cả ngày thì may ra có một vài khách vào xem qua loa rồi đi ra chứ chẳng mua được món gì. Chủ cửa hàng bắt đầu mặt nặng mày nhẹ bảo tôi sao không buôn bán được, tôi bắt đầu toát mồ hôi vì áp lực. Mỗi lần có khách vào, tôi lại ra sức giới thiệu, thuyết phục để họ mua hàng, nhưng rồi cũng chẳng bán được là bao.

Sang đến ngày thứ mười, bỗng một buổi sáng đi làm, chủ cửa hàng kiểm kê hàng hóa thì bảo mất năm chiếc quần jean nữ, trị giá ngót nghét cũng gần hai triệu đồng tại thời điểm đó. Tôi choáng váng! Cửa hàng thì chỉ có mình tôi, camera thì không có, rõ ràng tôi không phải kẻ trộm đồ vì tính cách của tôi xưa nay đối chết thì thôi chứ tuyệt đối chả bao giờ ăn trộm ăn cắp. Chị chủ mặt tỏ ra ngờ vực tôi, mặt khác lại cho rằng có thể tôi trông coi tiệm không được tốt nên kẻ gian mới có cơ hội khoảng đi nhiều hàng hóa đến thế. Chị ấy muốn tôi đền tiền, trừ với mười ngày lương tôi vừa làm thì tôi còn phải đền thêm mới đủ được. Sự việc diễn ra quá nhanh, tôi cũng không có sẵn từng đó tiền, thế là chị ấy chụp ngay lấy chiếc điện thoại di động cùi bắp của tôi và bảo về lấy tiền đi rồi sang chuộc lại.

Quá bất ngờ, tôi dường như không biết xử lý thế nào. Chỉ lủi thủi ra về.

Về đến nhà tôi khóc như mưa như gió, mẹ tôi nghe chuyện thì vét hết tiền còn trong nhà, chạy ra mượn thêm cô chủ nhà trọ chúng tôi đang thuê để đủ tiền cho tôi đi chuộc điện thoại, mà cũng là để người ta không vu cho tôi là kẻ cắp. Đói cho sạch, rách cho thơm. Nhà có nghèo có đói, có vay có mượn thì nhất định cũng không bao giờ được mang danh kẻ cắp.

Sau hôm đó, tôi bị cho tôi việc vì lý do trên. Khi mọi việc qua rồi, tôi lại đi xin việc mới ở một cửa hàng khác lớn hơn trong quận. Và rồi, tôi phát hiện ra rằng, mình còn quá non nớt để làm "sếp". Kinh nghiệm bán hàng thì chưa có, phối đồ cũng không chuẩn, kỹ năng xử lý tình huống còn kém. Vậy mà người ta cho tôi làm "quản lý", tôi đã vội mừng.

Thông qua một số người từng làm ở đó, tôi mới biết tầng họ cũng bị rơi vào trường hợp như tôi. Chủ cửa hàng kia ngay từ đầu đã sai lầm trong việc chọn lựa mặt bằng để thuê và mở cửa hàng. Diện tích cửa hàng quá nhỏ, không có chỗ trưng bày hàng hóa, gu thẩm mỹ của chị chủ cũng không thật sự đáp ứng được nhu cầu thị trường lúc bấy giờ nên cửa hàng không có gì nổi bật và nhanh chóng trở nên lẹt thỏm giữa con phố thời trang nổi tiếng với những cửa hàng to đẹp, sức cạnh tranh khốc liệt. Nhiều tháng trôi qua, doanh thu ảm đạm, không khi tiền thuê mặt bằng, tiền điện nước, lương nhân viên vẫn phải trả đều, hàng thì tồn kho trong khi ngành thời trang phải cập nhật mẫu mới liên tục. Túng quá hóa quẫn, chị ta nghĩ ra một hành động rất tàn nhẫn với những người làm thuê mà quên mất họ còn khốn khổ hơn mình, họ khốn khổ nên mới phải đi làm thuê cho chị, còn chị vì sự thất bại của mình mà đẩy họ vào đường cùng.

Cứ ai vào làm được ít lâu, chị lại dàn dựng ra trò mất đồ để khỏi phải trả lương, vừa có người trông hàng không công mà lại được thêm một ít tiền để bù vào điện nước. Cửa hàng không có camera để đối chứng được chuyện gì đã xảy ra còn chìa khóa cửa hàng do chị nắm, hàng ngày chị lên mở cửa cho nhân viên vào làm. Cứ như thế, đã có rất nhiều người làm thuê là nạn nhân của chị chỉ vì giống như tôi, mừng vui quá sớm khi một bước lên làm "sếp" với mức lương cao ngất mà không sớm nhận ra được sự bất thường, không đặt dấu hỏi vì sao tôi chưa hề có năng lực lẫn kinh nghiệm bán hàng mà người ta lại giao vào tay tôi "quản lý" cả một cửa hàng như thế? Đơn giản, bởi vì bản thân tôi không ý thức được là mình còn yếu kém, tôi chủ quan trong chính suy nghĩ rằng người ta chọn mình vì mình tài, còn tài ở đâu thì chưa biết.

Đó cũng là một bài học dù nhỏ nhưng đủ thức tỉnh tôi bớt sống "ảo" mà mãi sau này tôi luôn ghi nhớ.

Chẳng có điều gì tốt đẹp mà lại đến một cách dễ dàng. Nếu một người giao cho bạn làm "sếp" với một mức thu nhập cao ngất trong khi bạn chưa

hề xứng đáng để đón nhận điều đó, thì hãy cẩn thận! Bởi rất có thể một tay họ nâng bạn lên còn tay kia thì chuẩn bị dao để đâm chết bạn trong lúc bạn vẫn còn đang mơ màng trong tự mãn.

Hãy luôn nhớ rằng: Chẳng có thành công nào là dễ dàng và chẳng có túi kẹo ngọt nào là miễn phí.